

ACTIEF GEESTELIJK STREVEN

Inleiding.

Het streven naar geestelijk beleven op deze wereld is ongetwijfeld zeer oud. Maar al te vaak verliest de mens daarbij één ding uit het oog. In de allereerste plaats is het noodzakelijk, dat wij de praktijk kennen. De praktijk kan alleen geboren worden uit ons eigen leven, ons eigen wezen. Niet iedereen kan dezelfde methode, kan dezelfde mogelijkheden benutten. Om U een voorbeeld te geven: Wanneer een schoenmaker zijn apparatuur ter beschikking stelt aan een timmerman, dan kan die timmerman daarmee geen goede schoenen maken maar ook geen goed houtwerk. Dus is het noodzakelijk, dat ieder uit cursussen als deze voor zichzelf put, voor zichzelf naar wijsheid zoekt.

Er was eens een groot profeet en van hem was bekend dat hij doden opwekte. Nu was er een dwaas bij hem, een jonge mens, die meende dat je a.h.w. per recept: de magie kunt leren. Gaande door de woestijn vonden ze op zekere dag een geraamte: het geraamte van een mens. Toen zei die dwaas: "Heer, toon me nu hoe U deze mens opwekt uit de dood. Zeg mij het woord, waarmee U dat doet, opdat ikzelf door goede daden en goed leven in staat zal zijn de doden op te wekken." De profeet had erg veel medelijden met die dwaas. Hij deed dus wat hem gevraagd werd. Maar hij zei dat woord niet luid op. Nauwelijks was die mens herrezen, waren de beenderen weer met vlees bekleed, of er kwam een leeuw uit de woestijn en met één slag werd de pas herrezen vreemdeling neergeslagen. De dwaas betreurde dit. Maar de profeet - krachtens het geheim van Salomo, dat hij kende - zei tot de leeuw: "Zeg ons, waarom hebt ge die mens neergeslagen?" Toen was het antwoord dit: "Omdat het zijn lot was te sterven en zelfs gij vermoogt niets tegen de wil van de Allerhoogste." De dwaas zocht echter toch nog het woord te weten te komen. Toen zei de profeet tegen hem: "Ik zal je een willekeurig woord geven. Zeg zelf maar een woord. Wanneer je geestelijk zover bent gekomen, dat je de kracht van de Allerhoogste beseft in jezelf, zal dat woord voor jou in staat zijn om doden te doen herrijzen. Maar het woord, dat ik ken, is uit mij geboren: het zou bij jou geen enkele uitwerking hebben."

Ik vertel deze inleidende geschiedenis natuurlijk niet zonder reden. Er zal in de loop van deze cursus gesproken worden over de mogelijkheden van geestelijke genezing, van helderziendheid, kortom, van al wat er zo onder occultisme wordt verstaan. En dan zullen er heel veel onder U zijn die tegen mij zouden willen zeggen (of tegen de spreker van die avond). "Maar geef ons dan het geheime woord. Geef ons dan het recept." Dat kan niet. Wij kunnen U de theorie geven, maar die theorie zult U zelf tot werkelijkheid moeten maken. Denkt U aan hetgeen wij brengen als aan een mogelijk goed leerboek. Wanneer U een leerboek voor U hebt en er staat voor de dames in, hoe U een jumpertje kunt breien en voor de heren misschien, hoe U zelf een stoommachine bouwt, dan kunt U dat wel willen, maar zolang U blijft bij lezen wordt er niets gepresteerd. Eerst wanneer U leert - met vallen en opstaan vaak - de aanwijzingen die gegeven worden in de praktijk te brengen, zult U werkelijk iets kunnen verrichten. Het is erg belangrijk, dat U dit beseft. En dan komen we vanzelf bij de eerste les.

EERSTE LES - GEESTELIJKE MOGELIJKHEDEN IN DE STOF

Wanneer een mens in de stof leeft, is hij geestelijk tijdelijk beperkt en gebonden. Deze banden af te werpen gelukt slechts weinigen en daarom is het noodzakelijk dat wij aan het begin van de reeks van lezingen in de eerste plaats nazoeken wat de mens in de stof reeds geestelijk kan bereiken. Welke geestelijke krachten hij kan activeren, hoe hij daarmee kan werken. En dan

gaan wij alleen de mens zelf na. Over die mens is al heel vaak gesproken. Ik zal dus alleen nog kort herhalen.

In de mens kennen wij het bewustzijn, het onderbewustzijn, (waarin ook de werking van de geest tot uiting komt) en een bovenbewustzijn, waardoor hij deel heeft aan de totale gedachtestromingen en krachten rond de gehele wereld. De kern van deze mens is de ziel. Zij vindt haar bron in het Goddelijke. In de eerste plaats zullen wij moeten leren met het bewustzijn te werken. Want meester worden over het onderbewustzijn is moeilijk, zo niet voor velen onmogelijk. Het bewustzijn is over het algemeen gebonden aan zekere wetten. Deze wetten zijn door mensen opgesteld of vloeien voort uit openbaringen, die niet te allen tijde juist zijn begrepen. Het is dus in de eerste plaats noodzakelijk, dat wij ons redelijk ontdoen van alle ballast der niet gewenste beperkingen. Een voorbeeld zal U mijn bedoeling verduidelijken.

Een houtvester ging het bos in en velde een rechte, mooie boom, die echter ziek was, want ze kreeg geen sappen meer. De boom beklagde zich en zei: "Ben ik dan niet recht en ben ik niet mooi?" Toen gaf de houtvester als antwoord: "Ja, maar je drinkt niet van de levengevende sappen, die de bodem je brengt. Zou je dat kunnen doen, dan zou je gerust wat krommer kunnen zijn en minder mooi." Leven is de eerste eis, die wordt gesteld. Dat geldt ook geestelijk, vrienden. En heel vaak zijn de beperkingen, die wij onszelf opleggen, omdat het zo hoort, of omdat wij menen dat het zonder meer in een religie past, voor ons tevens belemmeringen voor onze geestelijke ontwikkeling. Want zolang wij b.v. weigeren het redelijk bestaan van de overgeganen te aanvaarden als iets dat onmiddellijk ons eigen leven beroert, zullen wij elke mogelijke ervaring, elke mogelijke uiting van hen van ons af stoten. Wanneer wij niet geloven in de mogelijkheid om geestelijke krachten te putten en zo a.h.w. uit het Goddelijke krachten te geven aan anderen, opdat zij genezen, kunnen wij niet genezen. Op het ogenblik, dat wij aarzelen, is dit al demonisch, hebben wij reeds door deze aarzeling alleen elke mogelijkheid op dat gebied verspeeld.

Ongetwijfeld is er veel voor te zeggen, wanneer men zich onthoudt in gevallen van twijfel. Maar wanneer U werkelijk een geestelijke vooruitgang zoekt, een geestelijk ontwaken, een actief geestelijk werkzaam zijn in Uw stoffelijke wereld, dan zal het toch noodzakelijk worden, dat U de keuze doet tussen óf de ontplooiing van Uw vermogens dan wel het verwerpen van een reeks van wetten, een reeks van regels, die U juist hier belemmeren de waarheid te beleven en te bereiken. En dan gaan we uit van de rede.

Wat doet de mens schijnbaar redelijk, wat toch uit de geest stamt? Dan kennen wij in de eerste plaats de inspiratie. Inspiratie is in zekere zin een band met anderen. Zij behoeft niet noodzakelijkerwijze geestelijk te zijn, maar kan ook zijn een gedachteoverbrenging van uit de stof of zelfs een beïnvloeding van uit het bovenbewustzijn. De inspiratie is een drijvende kracht, die ons in staat stelt boven de grens van ons normale vermogen te werken, te scheppen, kortom te handelen en te creëren. Dit overschrijden van onze normale grens van kunnen is vaak erg begeerlijk.

We dienen dus te onthouden, dat de inspiratie voor ons een voortdurende bron is van kracht, die ons in staat stelt alle eisen, die ons redelijk gesteld kunnen worden verre te boven gaan, wanneer wij in de eerste plaats in staat zijn redelijk te aanvaarden, dat de inspiratieve kracht werkzaam is en daarvoor onze persoonlijkheid terug te stellen zonder in de tweede plaats onze persoonlijkheid in de inspiratie te verliezen. Want wij moeten het steeds zijn, die het eindoordeel spreken omtrent het al of niet aanvaardbaar zijn van hetgeen geschiedt, van hetgeen geschapen wordt,

Deze inspiratie krijgt dan een uitdrukkelijker vorm, wanneer wij spreken over directe leiding. Ook dit behoort tot de mogelijkheden van de mens. Hiervoor is echter een opzij zetten van een stoffelijk-redelijk denken ten dele noodzakelijk dat U zich realiseert, dat hogere, betere en sterkere wezens zich onmiddellijk met uw leven zullen willen bemoeien en dat zij dit doen gedreven door de drijfveren van hun eigen wereld. Dit laatste is dus niet: alle meesters of geleiders zijn goed. Maar wel: alle geleiders helpen ons met een eigen doel. Ook hier hebben wij de rede nodig om vanuit ons eigen standpunt, ons eigen beleven en denken, een voortdurende kritiek te oefenen op hetgeen ons als les of soms zelfs als taak wordt gegeven.

Wij zijn het die beslissen. Maar om te kunnen beslissen moeten wij - zonder ons eigen denken onmiddellijk in het geweer te brengen - eerst de lering of de taak kunnen aanvaarden. Eerst ondergaan a.h.w. haast daadloos. Dan - wanneer de invloed niet meer werkzaam is - als buitenstaander kritiseren en nazien, wat er gedaan kan worden.

Hoe deze krachten werken? Ach, dat is betrekkelijk gauw gezegd. U bent een instrument. De meeste van U weten niet, in hoeverre zij instrument zijn. Ik denk dat er hier veel tussen zitten, die zeggen: "Ja, maar ik heb toch eigenlijk nog nooit iets direct van de geest gemerkt." U hebt het eenvoudig niet kunnen of willen zien, maar het is er wel. Elk mens is een instrument, een afgestemde eenheid, een wezen dus, dat bepaalde vaststaande kwaliteiten in zich draagt en reageert op die kwaliteiten, waar en hoe dan ook ter wereld. Wanneer de afstemming niet wordt verzwakt of belemmerd door een te bekrompen en beperkt denken, zult U dus bewust of onbewust medewerken met al datgene wat in Uw wezen reeds geboren was, maar van buitenaf wordt versterkt en gericht.

In het gedachteleven speelt dit verder ook via het onderbewustzijn een rol. Een mens voelt zich soms zo machteloos. Zo hulpeloos, zo verlaten. En hij vraagt zich niet af, waar dat gevoel nu eigenlijk vandaan komt. Het is een stemming, zegt men. En dan kunnen wij deze stemming gaan verklaren met lichamelijke effecten, ziekte-toestanden e.d.. Maar dan zijn we er niet. Er is een belangrijker punt. Een groot gedeelte van deze gevoelens ontstaat mede door - of alleen door - invloeden van buitenaf, die in het onderbewustzijn werkzaam zijn. Er is een deel van Uw denken, dat U niet beheerst. U hebt zich afgewend om Uzelf voortdurend te vragen: Waarom? Hoe? Hierdoor blijft in U verborgen, wat eigenlijk heeft medegeklonken in Uw wezen en zo de stemming tot stand heeft gebracht.

Ook hier moeten wij waken voor een overdreven zelfcontrole. Want als U voortdurend blijft peuren en peuteren in dat verleden, dat ergens onderbewust ligt opgeslagen, komt U in het rijk der fantasie terecht. En dergelijke fantasieën zijn ongezond. Maar toch is het noodzakelijk om in elke stemming een ogenblik U af te vragen: "Hé, heb ik dat vroeger meegemaakt? Waar stond dat mee in verband?" Kunt U dat vinden, dan zult U ook ontdekken, dat het grootste gedeelte van Uw stemmingen onmiddellijk kan worden teruggebracht tot de wereld, maar dat een deel daarvan ook niet-stoffelijk verantwoord kan worden genoemd. Daarvoor is geen reden of aanleiding te vinden. Bij dat gedeelte is dan de origine in ons (dus het herinneringsbeeld) gelijktijdig een aanduiding van de kwaliteit der geestelijke kracht, die in ons werkt. Het is aardig deze dingen te vertellen, maar je moet er ook iets mee kunnen doen. Als U actief wilt leven - geestelijk, in de stof - dan moet U zich van elke mogelijkheid, die uit het rijk van de geest en ook uit de voor U versleten werelden van onder- en bovenbewustzijn tot U komt, trachten bewust te worden en bewust te gebruiken. U heeft deze mogelijkheid allen in meerdere of mindere mate. Door er gebruik van te maken ontwikkelt U zich geestelijk, terwijl U gelijktijdig de eenheid geest-stof aanmerkelijk vergroot.

Een volgende fase van eigen ontwikkeling brengt over het algemeen een bewustzijn omtrent niet voor iedereen kenbare krachten met zich. Een deel van deze krachten wordt ervaren als vergroting van eigen daadkracht en energie. Andere delen daarentegen lijken meer op zintuiglijke gewaarwordingen en brengen vaak een beleven van twee werelden te gelijktijd ofwel afwisselend met zich mee. Nu zullen we trachten ook dit een ogenblik te ontrafelen in zijn betekenis voor de stoffelijke mens. Het opzamelen van krachten en het ontvangen van krachten is voor ons erg gewichtig. Als een mens in de stof staat, is de tijd hem eigenlijk meestal te kort. Want hij heeft zoveel wat hij zou willen denken, beleven, zoveel wat hij zou willen volbrengen, dat elke extra kracht voor hem als het ware een verlenging van levenstijd, werkelijke levenstijd is. Die verlenging kunnen wij krijgen, wanneer wij gebruik maken van alle energie, die in ons ontstaat, uit ongeacht welke bron. Maar....deze energie steeds richtend volgens - alweer - een redelijk denken naar een door ons als begerenswaardig en juist gezien doel. De bronnen van energie kunnen ongeveer als volgt worden gerubriceerd:

A. Zuiver stoffelijke impulsen. Hieronder versta ik angst, blijdschap e.d., die de energie van het lichaam tijdelijk aanmerkelijk opvoeren en soms ook het denkvermogen aanmerkelijk verscherpen.

B. Onderbewuste factoren. Door herinneringen, die verborgen blijven, maar toch een voortdurende kracht zijn in het totale reageren van de mens, wordt soms een grotere intensiteit van denken en handelingen geschapen, wanneer zekere toestanden optreden of wanneer een mens bepaalde belevingen ondergaat. Deze zijn niet zo onmiddellijk te beheersen.

C. De volgende bron daarentegen kan bewuster en redelijker gebruikt worden. Wij ontdekken in de wereld rond ons een stroming, die ook voor ons kracht betekent. Wij stellen ons bewust op deze stroming af, onttrekken daaraan energie en zullen deze op onze eigen wijze gebruiken. Uitleg omtrent de wijze waarop zult U in één der latere lessen krijgen.

D. Dan kan ik kracht onttrekken aan wat men noemt de geest. Wanneer ik kom tot eenheid met een geestelijk gebied of met bepaalde geestelijke krachten, zijn deze in staat - wanneer er tussen ons een voldoende harmonie aanwezig is - hun eigen energie en kracht te geven ter versterking van ons onmiddellijk streven. Hierbij is sterk bepalend hoe wijzelf denken en handelen, maar toch zal altijd weer ons eigen redelijk denken de doorslag moeten geven. Wij mogen niet - omdat de geest ons de kracht geeft - iets volbrengen, waarmee wij het zelf niet helemaal eens zijn. We moeten eerst voor onszelf hebben uitgemaakt, dat dit verantwoord is, voor wij verder kunnen gaan.

E. Dan de laatste en grootste bron van kracht. De mens kan in zichzelf keren. En in de kern van zijn wezen is wat wij noemen de ziel. Dus eigenlijk een deeltje van het Goddelijke, de werkelijke kosmische levenskracht. Deze levenskracht is nooit van de totale levenskracht geheel gescheiden. Wel voor ons bewustzijn, maar niet geheel. Door ons daarop in te stellen kunnen wij langzaam maar zeker deze zielekracht in onszelf ontwikkelen en deze kracht gebruiken. Ze wordt automatisch a.h.w. aangevuld uit de grote kosmische krachtbron. Deze laatste kracht is te gebruiken zowel voor geestelijke als voor stoffelijke handelingen en zal te allen tijde - mits alweer door de rede geregeerd, dus door ons denken en streven geregeerd - in ons leven een zeer belangrijke factor ter bewustwording kunnen zijn.

Na deze mogelijkheden tot krachtonttrekking de mogelijkheden tot ervaring. In de stof vinden wij algemeen de volgende mogelijkheden tot bewustwording of ervaring van gebieden, die buiten onze directe wereld liggen.

In de eerste plaats: aanvoelen. De z.g. sfeer, die U aanvoelt of ondergaat, draagt in zich elementen, die onmiddellijk op de geest werken en in haar reflexen tot stand brengen. Uw reactie op een sfeer is dus een feitelijke vaststelling, zoals het gevoel ongeveer doet van een rond U heersende toestand. Dit aanvoelen kan worden gebruikt om zich zoveel mogelijk in harmonische sferen te bewegen, zich verder te beveiligen tegen dreiging, gevaar - geestelijk zowel als stoffelijk - in omgevingen, waar de sfeer duister, benepen of bedompt is.

Dan kunnen wij het zien. Het zien kunnen wij onderverdelen in verschillende sectoren en mogelijkheden. Allereerst het z.g. droom-zien of tweede gezicht. Dit droom-zien of tweede gezicht is een zuiver geestelijke beleving, die wordt afgedrukt op het bewustzijn en daarin beelden wekt. Deze beelden blijken soms een bijna geheel juiste projectie van een komende werkelijke toestand te zijn. Dit tweede gezicht is mede afhankelijk van de lichamelijke gesteldheid en komt bij sommige rassen uitdrukkelijk sterker voor dan bij andere rassen. Het kan echter door de meeste op de duur ervaren worden en brengt het vermogen met zich mede om op de duur ook beheerst beelden van toekomstige belevenissen (dus verder liggend in de tijd) reeds in het moment heden te beleven. Hoe dit mogelijk is en hoe wij deze relatie moeten bezien, zullen wij ook weer in een volgende les uiteen moeten zetten.

Dan de tweede en misschien reeds belangrijker factor van zien. Wij kunnen soms entiteiten waarnemen. Die entiteiten doen zich niet altijd onmiddellijk kenbaar voor, want om ze duidelijk te zien is enige training nodig. In het begin krijgen wij de indruk, dat juist terzijde van ons gezichtsveld iets beweegt of wegglipt, een vorm zich een ogenblik toont. Op het ogenblik, dat wij de aandacht daarop willen richten, is het verdwenen. Dit kan soms uit optisch bedrog voortkomen. Het is dus niet noodzakelijkerwijze het resultaat van geestelijke beïnvloeding. Wanneer deze flitsen echter bij proefnemingen blijken voort te duren en wij hebben ook kunnen vaststellen, dat geen oogkwaal er de oorzaak van is, dan weten wij dus,

dat wij met iets anders te maken hebben, iets wat zich kenbaar maakt en toch voor anderen niet zichtbaar is. Wij zullen ons nu aanwennen om niet naar deze voorwerpen, personen of reflexen te kijken. Maar wel zullen wij ons er met onze gedachten op concentreren. In deze concentratie blijkt dan, dat juist doordat wij er niet naar kijken, het beeld een duidelijker vorm aanneemt. In het begin is dat een denkbeeld. In het denkbeeld kunnen fouten schuilen, maar op de duur ontstaat hierdoor een direct waarneembaar beeld buiten ons. Heeft men dit eenmaal bereikt, dan zal men tot de conclusie komen, dat hier heus geen fantasie een rol kan spelen, aangezien te veel verschillende waarden worden gezien, die controleerbaar ergens in de stof hebben bestaan.

Een volgende stap is het zien van wezens, entiteiten, die U helpen. Daarbij komt meestal een vleug van helderhorendheid, maar dit is niet noodzakelijk. De mens, die leeft met deze mogelijkheid, komt in de verleiding om voortdurend naar die geesten te zoeken. Voor een geestelijke bewustwording en een actief leven in de stof is dit verkeerd. Zij mogen ons zeker adviseren, wat zij dan heel vaak door gebaren doen. Maar hun advies betekent voor ons alleen een scherper nadenken over hetgeen wij willen doen. Eerst wanneer een advies juist bevonden is, zullen wij ernaar handelen. Wanneer ze spelen op onze reflexen – wat gebeuren kan – zullen wij zo reageren, dat een minimum aan risico ontstaat. Desnoods een bezigheid, die we verrichten, tijdelijk stopzetten, totdat wij overtuigd zijn, dat wij daarmee verder kunnen gaan volgens eigen redelijk bewust besef.

Dan de hoogste vorm van helderziendheid. Het kan zover komen, dat je volkomen bewust je eigen wereld tijdelijk uitschakelt. Daarvoor in de plaats komt een andere wereld, die moeilijk beschrijfbaar is. In deze wereld zult U personen leren kennen, invloeden zien, kortom een totaal beeld krijgen. Dit beeld is subjectief, kent dus geen zuivere objectiviteit en is als zodanig niet voor iedereen gelijk. Maar de inhoud en de betekenis ervan is wel voor een ieder gelijk. In deze beelden leren wij ons gelijktijdig te bewegen in twee werelden en zijn zo in staat het geestelijk geleerde stoffelijk te verwerklijken. Op dit laatste kan niet voldoende de nadruk worden gelegd.

Ik sprak zo even ook over helderhorendheid. Helderhorendheid is een auditieve illusie. Dat wil zeggen, zij wekt in ons een geluid, dat niet van buitenaf komt en toch schijnbaar gehoord wordt. Deze geluiden zijn nooit vaag. Degenen, die een gefluister vernemen, moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat het ruisen van hun eigen bloed hen daar parten speelt. Werkelijke helderhorendheid kan nooit bevorderd worden door naar dergelijke onbetekenende geluiden ingespannen te luisteren. Zij zijn dan alleen een prikkel voor het onderbewustzijn en projecteren vaak onjuiste beelden. Bij werkelijke helderhorendheid horen wij in de beginfase soms één enkel woord of één enkele klank. Wij zullen ons in de betekenis daarvan slechts zover verdiepen, als het onmiddellijk kan slaan op onze handelingen en voornemens van het ogenblik, waarop de invloed kenbaar wordt. Verder slaan we daarop weinig acht. Wanneer we op deze wijze reageren, zal op de duur een uitbreiding komen. Er zijn dan stemmen, die duidelijk verstaanbaar bepaalde dingen zeggen. Heel vaak zijn dit triviale dingen. Wij letten daarop niet. Wij constateren slechts, dat wij horen. Dan komt een ogenblik, dat ons raad wordt gegeven. Een raad, die wij eerst nagaan op zijn mogelijkheden, zuiver verstandelijk, om hem daarna in de praktijk te brengen indien dit redelijk verantwoord is. Op deze wijze blijven wijzelf onafhankelijk staan van het verschijnsel. Een verschijnsel, dat immers gewekt kan worden door zeer vele invloeden in en buiten ons wezen. Indien echter blijkt, dat de raad redelijk juist is, zal het verstandig worden onze plannen daarop te baseren. Er blijkt dan dat de kracht, waarover ik heb gesproken in het eerste deel van mijn betoog, juist hierdoor vaak versterkt gewonnen kan worden.

Nu komen we aan een volgend punt, voor sommigen van U misschien het belangrijkste. De krachten die wij geestelijk a.h.w. verzamelen en in het lichaam kunnen vastleggen, kunnen worden gebruikt om daarmee handelingen te gaan verrichten zowel geestelijk als stoffelijk. Hierbij zien wij o.a. genezing: niet slechts in de vorm van magnetiseren, maar ook als handoplegging of wondergenezing, als genezing op afstand e.d.. Hierbij spelen krachten een rol, die uit de geest worden genomen en ten dele worden aangevuld door onze lichamelijke krachten. De leiding, die wij in de vormen van helderziendheid en helderhorendheid hierbij

ontvangen, is soms zeer belangrijk, waar ze ons de juiste maat van kracht en het juiste gebruik van kracht kan leren.

U zult hebben opgemerkt, dat ik niet als een bijzonder verschijnsel heb gesproken over het waarnemen van de aura. Ik heb dit opzettelijk niet gedaan, waar het waarnemen van een aura een natuurlijk verschijnsel is, dat alleen een zekere grotere gevoeligheid van de optische zenuw vraagt dan normaal. De aura is overal aanwezig. Haar zichtbaarheid wordt door omstandigheden en ook a.h.w. door eigen spanning mede bepaald. Wij kunnen die aura gebruiken, wanneer we haar zien, om onze krachten juist te dirigeren. Krachten, die wij zelf putten, zijn vaak onvoldoende, omdat een tweeledige concentratie dan mogelijk en noodzakelijk wordt. In de eerste plaats op de kracht en het verwerven daarvan: in de tweede plaats op het gebruik van de kracht en het richten ervan. Ofschoon - zoals reeds gezegd - dit mogelijk is, betekent het heel vaak, dat wij niet voldoende krachten kunnen ontvangen of onttrekken.

Nu is onze geest ook in de stof in staat zich persoonlijkheden voor te stellen, die een voldoende hoeveelheid kracht geven. Of deze persoonlijkheden al of niet zo reëel bestaan is van weinig belang, indien slechts de kracht in voldoende mate vloeit. Realiseren wij ons dit, dan zullen wij begrijpen, dat wij allen een helper of helpster in de geest nodig hebben. Voor de meeste is het mogelijk hiervoor werkelijk bestaande entiteiten of figuren te nemen. Zij behoeven niet persoonlijk te worden aangeropen, een beeld van hen - zelfs een betrekkelijk flauw beeld - met een intens zoeken naar kracht is meestal voldoende. Hierdoor komt een grotere hoeveelheid kracht vrij. Kracht, die dus gebruikt kan worden om onmiddellijke en grotere resultaten te bereiken.

Te allen tijde moet in het werk der genezing echter rekening worden gehouden met het volgende: Het is noch de mens noch de geest toegestaan in te grijpen in de werkelijke levensweg, de noodzakelijke levensweg van een mens. Wij kunnen dus alleen daar helpen, waar door de eigen toestand van de patiënt en diens eigen leven de hulp begeerlijk of noodzakelijk wordt. Wij mogen dan ook nooit onszelf zien als genezers, maar alleen als uitvoerders van een raadsbesluit der hogere krachten.

Gezien al het voorgaande is het belangrijk dat wij een levenshouding, een levensfilosofie kunnen stellen achter elk beleven. Onze activiteit moet groeien uit de kern van ons wezen, maar moet ook tevens een normale voortzetting zijn van onze innerlijke ontwikkeling. Het is daarom, dat ik in deze reeks van gegevens een kleine beschouwing wil invoegen, die misschien iets meer filosofisch-esoterisch is.

Wij leven als déél van een groot Al. Déél. Niet als afzónderlijke eenheid in een groot Al, maar als déél van een groot Al. Dit deelgenootschap is oorzakelijk voor banden tussen praktisch al het bestaande en onszelven. Dit houdt ook banden in, die liggen in de tijd, zowel in de richting van toekomst als van verleden. Het ogenblik, waarop wij leven of menen te leven, is voor ons het brandpunt, waarin alle tijden, alle plaatsen, kortom alle krachten voor ons bewustzijn samenvloeien. Wij kunnen natuurlijk deze invloed ondergaan zonder meer. Dan echter heeft hij voor ons geen werkelijk belang, geen werkelijke betekenis. Want het erkennen van al hetgeen zich intens treft, betekent voor ons de bewustwording en dus de vergroting van onze levensmogelijkheid. Zo zullen wij zoeken naar een actief verwerken van deze dingen. Nu kun je wel zeggen: "Dat doe je metterdaad." maar daarvoor moet je een ondergrond hebben. Die ondergrond is deze: Geloof, intens geloof. Geloof desnoods in dingen, die niet bestaan, maar geloof. Want de beelden, die onze fantasie scheidt, zijn beelden, die toch ergens in God moeten bestaan en dus ook in Hem werkelijk zijn. Ons onvermogen wordt door de Alkracht erkend, en onze onvolledige vormen, onze gebrekkige voorstellingen - mits oprecht - worden van uit de Alkracht gevuld met alle energie en kracht, die ze voor ons maakt tot waarlijk goddelijke verschijnselen.

Wij zullen de kracht echter nooit trachten te gebruiken voor onszelf. Wij zijn reeds een brandpunt van alle krachten. Een extra kracht, zelfzuchtig daarbij gevoegd, betekent een verstoring van het evenwicht, dat in ons geplaatst is. En evenwicht betekent een zekere rust, een zekere gelijkmoedigheid, een vastheid van bestaan. Het verstoren daarvan betekent voor ons een gehele reeks van invloeden wekken, die zeer moeilijk te verwerken zijn. Laat daarom

alle streven naar actief geestelijk leven een streven zijn om uiting te geven aan hetgeen in ons bestaat: niet om in ons of in ons leven iets te veranderen, dat nog niet is.

Laten wij ons nooit door de tijd laten beheersen. De tijd is onze vijand, wanneer we mens zijn. Maar wanneer we in de eeuwigheid zijn, is zij onze vriend, is zij het terrein, waarin wij leven. Het mens-zijn is slechts een fase van onze werkelijkheid. Niet meer. Dit begrijpende zullen wij de tijd zien als onbelangrijk in ons geestelijk werk, mits wij voortdurend de harmonie, de eenheid en de evenwichtigheid kunnen bewaren, die noodzakelijk zijn voor een werkelijk leven, een actief leven.

In al ons streven om te komen tot geestelijke werkzaamheid beroepen wij ons in de eerste plaats op onze God. Uit Hem komen alle krachten. Door Hem zullen wij bewust worden. Wij zoeken lering en die zoeken wij op onze eigen wijze. Maar wij laten het aan God over die lering voor ons te vullen tot een nieuwe werkelijkheid. Ons streven is slechts God te dienen zo goed wij kunnen met de middelen, die wij thans bezitten. Indien wij deze regels aanvaardden, zal blijken, dat de reeks van onze handelingen en daden in feite wordt een vergroting en ook een intensifiëring van onze werkzaamheid. Een werkzaamheid, die geestelijk zowel als stoffelijk is en die daardoor onze rol in het leven maakt tot een rol in overeenstemming met de goddelijke werkelijkheid, waaruit we geboren zijn. Ik mag dan misschien nog één voorbeeld geven. Een geest is een mens, die denkt, dat je een ster kunt vangen in een portemonnaie. Een altruïst is iemand, die denkt dat je rijk wordt door weg te werpen wat je bezit. Een bewust mens is iemand die de krachten die hij bezit, gebruikt om daardoor rond zich alles te verstevigen en zo voor zichzelf een basis te maken, waaruit hij verder kan gaan.

Actief zijn betekent werkzaam zijn. Geestelijk werkzaam zijn betekent echter overal waar de geest leeft, haar wezen tot uitdrukking brengen, haar streven en gedachten aanzien geven. Waar de mens leeft in de stof, is actief geestelijk streven in de eerste plaats het uitdrukken van het geestelijke beginsel op het stoffelijk vlak. Esoterie, geheimleer en al deze namen geven de mogelijkheid aan om lering te verwerven, om door bespiegeling groter waarheid te leren kennen. Maar een waarheid, die niet beleefd wordt, gaat teloor. Daarom is het noodzakelijk om alle nieuwe geestelijke waarheid, die wij erkennen, te beleven, opdat zij voor ons niet teloor gaat, maar voor ons een werkelijke verrijking van ons totale bestaan betekent.

In deze punten heb ik getracht kort samen te vatten wat noodzakelijk is voor een ieder, die deze cursus volgt en trachten wil daaruit voor zichzelf een mogelijkheid op te bouwen tot werkelijk geestelijk werken, tot geestelijk bereiken. Dit is de handleiding, de praktische kennis zult U zichzelf moeten verwerven. Is het ons mogelijk U in de praktijk te helpen en ten dienste te zijn, dan kunt U ervan overtuigd zijn, dat wij dat niet nalaten.

HET DOEL VAN HET MENS-ZIJN

Mens-zijn is een eigenaardige toestand. Want als je mens bent, draag je enerzijds in je geestelijke waarden, geestelijke krachten en aan de andere kant ben je bevoertuigd in iets, dat het best omschreven kan worden als een van de hogerstaande zoogdieren. Dat schept vanzelf een zekere onevenwichtigheid. Het lijden, dat daaruit voortkomt, dat onrecht, dat je rond je meent te zien en al wat daarmee in verband staat, doet je dan ook uitroepen: "Waarom ben ik mens!" Vanuit een zuiver menselijk standpunt is er niets voor het mens-zijn te zeggen behalve dan misschien: "Ik leef liever, dan dat ik dood ben." Maar geestelijk gezien heeft het mens-zijn toch wel een buitengewoon grote, belangrijke betekenis. De geest die in een mens neerdaalt, krijgt voor de eerste keer de beschikking over een voertuig, dat zodanig hoog georganiseerd is, dat het in staat is ook zichzelf te beschouwen en zichzelf a.h.w. te wegen en te meten in moreel, in zedelijk opzicht. Dit is daarom zo belangrijk, omdat de geest leeft in haar eigen wereld en sfeer, omgeven door veel minder beperkingen. Zij heeft dus niet de drang om iets door te zetten. Zij komt tot een ontwijken. Zij heeft niet de drang tot een onmiddellijk bereiken, want ten slotte kan zij op de duur alles toch wel verwachten. De geest kent in haar eigen wereld niet de gesel van de tijd, waardoor zij in een volkomen gelijkmatigheid zichzelf verder tracht te ontwikkelen en niet de noodzaak kent tot het experimenteren met kortere wegen. Verder kent de geest ofwel de vlucht voor het licht óf de aanvaarding ervan. Vergelijkenderwijze zwart of wit, geen tussenliggende fasen, geen grijzen.

Nu krijgt die geest de beschikking over een voertuig, dat haar dwingt tot streven, dat haar elke consequentie van eigen falen zeer pijnlijk doet ondergaan. Een voertuig, dat bovendien elke schakering van beleven kan vastleggen en ontvangen. De geest wordt dus uit haar zelfgebondenheid losgerukt nu ze stoffelijk zo gebonden is, dat een volmaakte zelfuitdrukking onmogelijk wordt. Zo leeft ze dan als mens. Mens-zijn met zijn vreugde, mens-zijn met zijn leed betekent voor haar - niet zoals men op aarde misschien denkt - alleen maar een beperking of een totaal ondergaan van alle waarden. Neen, voor de geest betekent dat mens-zijn in de eerste plaats een betrekkelijk korte poze van onttrokken zijn aan eigen wereld, maar in de tweede plaats een opdoen van reeksen van ervaringen, die in de eigen wereld grotere volmaaktheid, grotere daadkracht mogelijk maakt.

God ervaren is voor de geest misschien gemakkelijker dan voor de stof. Maar komt de geest in de stof tot een godservaring, dan heeft ze daarmee het wezen Gods beroerd. Dan is er een band gekomen, die niet meer door een persoonlijk ondergaan maar door een actief aanvaarden wordt getekend. U begrijpt waarschijnlijk reeds, dat dit mens-zijn buitengewoon belangrijk is. Nu zullen we trachten de fasen van het mens-zijn elk met hun betekenis, hun nut en hun mogelijkheden onder ogen te zien. Allereerst geboorte, kind-zijn.

Geboorte. In de prenatale periode voelt de geest zich haast spelenderwijze nog getrokken tot bepaalde mensen. Ze bindt zich niet een lichaam dat groeit, zonder dat ze werkelijk in staat is alle eigenschappen daarvan redelijk te overzien. Ze heeft weliswaar de vermogens om dit te doen, maar niet de ervaring, die haar deze vermogens juist doet gebruiken. Zo laat ze zich in slaap wiegen in een geborgenheid en een zekerheid, die haast abrupt verbroken wordt kort voor de geboorte. De kramptoestanden betekenen een voortdurende benauwenis en in deze benauwdheid vlucht de geest geheel in het lichaam, zich niet bewust zijnde, dat zij deze ervaring kan verwerpen door het lichaam te verlaten.

Ze wordt geboren in de wereld. En nu valt de geborgenheid weg. Er komen andere factoren voor in de plaats. Voldoening en ongenoegen, vrees en vreugde. Alles intens, zoals de geest gewend is te beleven. Alles met de eigen intensiteit van wereldschepping, waardoor het kind dan ook veelal leeft in een wereld, die het grotendeels zelf bevolkt. En in deze periode gewent de geest zich in de eerste plaats aan de stof. Maar in de tweede plaats leert zij, dat er beperkingen bestaan, die haar eigen uitdrukking in een werkelijkheid dus normaliseren. De geestelijke emoties, die in een droom worden uitgeleefd, worden nu gekanaliseerd. Naast de wereld, die je voor jezelf opbouwt, staat een andere wereld, die je niet kunt verdrijven. Een tweede werkelijkheid wordt geboren.

Is deze belangrijke fase voorbij, dan is het kind een stoffelijke opvoeding begonnen. Nadat het geleerd heeft die wereld te aanvaarden en enigszins heeft geleerd zich erin te bewegen, begint het nu de gegevens van die wereld met vaak ontstellende snelheid te absorberen. Maar meestal eenzijdig. De geest heeft in deze zelfde periode geleerd, dat er een nadruk gelegd kan worden op dingen, die niet in die geest zelf bestaan en probeert zich zo aan te passen, dat zij deze dingen kan ondergaan en beleven zonder zelf vast te lopen.

Het kind wordt ouder. Het gaat naar school. Langzaam maar zeker gaat het groeien naar de puberteit. De geest wordt gedwongen zich steeds intenser met het leven te bemoeien, ontdekt dat binnen de beperkingen van de stof even grote vreugden en even grote verschrikkingen kunnen bestaan als er geestelijk zijn. Hierdoor krijgt zij een bewustzijn, dat niet meer gebonden is aan één wijsheid, aan één grootsheid van belevingsmogelijkheid. De intensiteit, die zij buiten zich heeft gezocht, wordt nu binnen deze kleine stoffelijke begrenzing geproduceerd. En zo bereidt ze zich voor op de volgende fase.

Puber. Een lichaam in oproer. Nog niet volledig gekende begeerten en voorstellingen. Het dierlijk element, dat actief wordt. De geest beleeft het mede en beseft het niet geheel, maar voelt langzaam maar zeker de noodzaak tot groepsvorming, tot zich in een eenheid met anderen te sluiten. De beginfase van de puber kentekent zich dan ook over het algemeen door het vormen van kleinere vrienden- en vriendinnengroepjes, waarin haast een geheimtaal wordt gesproken en een zeer eigenaardige band, een eigenaardige relatie bestaat. Deze seksueel uit te drukken zou te ver gaan. Maar toch zit ook deze waarde erin, half dierlijk, half geestelijk.

Dan komt op een gegeven ogenblik de uitdrukking van de voortplantingsdrang. Het begint in dromen. Het spoort langzaam maar zeker aan tot een experiment, een verwerkelijking. Voor de geest is deze periode een ervaren van nieuwe mogelijkheden van ontwikkeling. Een ontwikkeling, die zij zo in zich niet heeft gekend. De stormen, die in deze periode de mens kent, gaande van uitbundigheid en vreugdigheid tot diepste droefheid en verslagenheid, de gevoelens van strijdvaardigheid en moed enerzijds, haat en lafheid anderzijds zijn schokkend voor iemand, die slechts de gelijkmatigheid heeft gekend van een geestelijke sfeer. Ze zijn zelfs nog schokkend en onthullend voor degene, die in de zoetheid van het geestelijk bestaan langzaam maar zeker de stoffelijke mogelijkheden verloren heeft. Al hetgeen je meende als geest te bezitten wordt door elkaar gegooid. Het schoon in één gepaste beeld van een wereld wordt door elkaar gewerveld als een caleidoscoop, waarin de beeldjes anders vallen en plotseling een geheel ander patroon vertonen.

De mens groeit verder. De tijd van huwelijk, van sexuele relaties. De tijd ook van noodzaak tot aanpassing, van strijd met de wereld, omdat je je persoonlijkheid niet kunt uitdrukken, zoals je dat zou willen. Dromen van vrijheid, die teloor gaan. Voor de geest een eindelijk erkennen van de gebondenheid aan de stof. En eindelijk het vinden van een weg, die dan in 's hemelsnaam maar het leven accepteert. En daardoor juist in deze fase sterker dan te voren een uitgedrukte bezitsdrang. Niet zoals het kind het kende, maar als een eenvoudige begeerte, een eenvoudige behoefte. Andere dingen komen in het spel. De begeerte wordt tot een gedachtebegeerte, die helemaal niet met de werkelijkheid samenvalt. De dingen stroken niet meer meteen. En heel vaak wordt dan zo'n leven nog plotseling dooreen gegooid door uiterlijke omstandigheden die je niet kunt beheersen. De mens lijdt, de mens gewint iets en verheugt zich. De geest lijdt mede en verheugt zich mede, maar op een andere wijze dan de stof zich dit realiseert. Voor haar wordt het een spel van harmonie en disharmonie. Voor haar wordt het één ontwakend bewustzijn, dat steeds verder de noodzakelijke band tussen mens en mens doet aanvoelen. (Geloof me, waarlijk menselijke banden en uitingen komen slechts onder de grootste spanningen tot stand.) Daarom zijn de grootste spanningen - geestelijk gezien - vaak de grootste giften Gods. Ook wanneer ze zich stoffelijk vertonen als rampen.

Het leven gaat verder. En wanneer de geest nog gebonden blijft aan de stof, valt langzaam het accent van het dierlijke weer wat meer op het geestelijke. En nu begint in het stoffelijke het redelijke zoeken. Tot nog toe was geloof geloof. Het had te maken met een praktische, stoffelijke wereld. Maar wanneer de mens wat ouder wordt, gaan meer en meer de bovennatuurlijke dingen, het leven achter de dood, zijn aandacht vragen. De geest ziet dit aan en kan haar eigen waarheid zo niet openbaren in de stof, zelfs niet door middel van haar eigen lichaam. Zo leert zij, dat niet de waarheid op zichzelf bepalend is, maar de beleving van de waarheid. Zij leert a.h.w. het voorrecht waarderen van een waarheid, die beleefd wordt.

Toch wil die geest openbaren wie en wat zij is. Juist nu het lichaam niet meer zo vele nieuwe indrukken brengt, zoekt zij naar een mogelijkheid om zichzelf te zijn. In dit zoeken naar zelf-zijn moet zij een grote wilskracht, een grote volharding hebben. Zij leert om een doel na te streven, zo nodig ten koste van alles. Zij leert op de duur dat doel niet meer te zien als een persoonlijke bereiking. Want bij het langzaam vergaan van eigen leven, het wegvlieden uit het dagelijks bestaan en het komen in dat hoekje, dat voor ouden van dagen en niet meer modernen gereserveerd is, moet zij zoeken naar de weg om in de rest van de wereld, in anderen te leven.

Het leven loopt ten einde. Zij vlecht een oneindig aantal banden, wordt zich steeds bewuster van de stof. Wanneer die geest is overgegaan zal zij daardoor niet meer vreemd staan tegenover vele dingen, die zij verworven heeft. Zij zal naast de oude kennis, die gehergroepeerd is, nieuwe kennis hebben opgedaan. Ze zal nieuwe diepten en hoogten binnen het goddelijk bestaan gepeild hebben. En zo heeft ze dan door het mens-zijn niet alleen de uitdrukking gewonnen van haar eigen persoonlijkheid binnen God, maar ook een grotere mogelijkheid om God te aanvaarden. Zij heeft een stuwkracht gewonnen, een wil, die haar de schijnbare rust van een gezapige sfeer doet verlaten om te zoeken - als het nodig is - op de rotsachtige hoogten van een ongekende wereld, waarin niets haar bekend is. Waarin het lijkt, dat ze alleen staat in het grote licht. God vinden is voor de geest mogelijk gemaakt door het mens-zijn.

Mens-zijn betekent stoffelijk vreugden en stoffelijk lijden kennen. Dat betekent hartstocht kennen en hartstocht beheersen. Dat betekent jezelf zien als deel van een geheel, nuttig, belangrijk: of jezelf te zien als verworpen en onbelangrijk. Deze levensgang brengt de geest haar nieuwe inzicht, haar bewustzijn van een werkelijk recht, dat ver uitgaat boven wat de mens rechtvaardigheid noemt. Het is daarom dat het mens-zijn zo belangrijk is.

Iemand die leeft als mens op aarde kan ik dan ook maar één raad geven. Probeer werkelijk mens te zijn. Tracht niet je mens-zijn te verhullen achter een onnodig ijzeren beheersing. Tracht niet jezelf aan het leven te onttrekken door alles op een afstand te houden. Leef intens in je leven, maar zoek naar het goede, dat het leven je brengt. Zoek naar een richting, die je houvast geeft. Zoek in anderen te leven, wanneer je eigen leven niet voldoende is. Zo zul je bemerken, hoe je groeit, hoe je als mens meer betekent. En eerst veel later zul je beseffen, wat dit betekend heeft voor de geest, die toch de kern is van de mens.

REGEN

De hemel weent. Het somb're grauw doet 't licht der wereld ondergaan.

En toch weerkaatst zich reeds het licht, waar plassen op de wereld staan.

De hemel trekt haar sluiers weg.

Weer glimlacht ons de zon.

Zuiverder schijnt het aardse zijn dan voor de bui begon.

De pijn van regen en van leed is altijd snel vergaan.

Maar juist daardoor leert men de zon, leert men 't geluk verstaan

TWEEDE LES - GEESTELIJKE BEWUSTWORDING

Het bewustzijn van de mens is over het algemeen een kwestie van stof-denken: dus denken met de hersenen, denken met het zenuwstelsel, reageren op emoties en gevoelens, die voor een deel instinctief in het lichaam zijn gelegd. Daarnaast echter bestaat de geest, die gedragen wordt door het lichaam en die tracht in het lichaam haar eigen doeleinden te verwerkelijken. Wanneer ik de term geestelijk bewustzijn vandaag gebruik, doe ik dit in nauw omschreven zin, n.l. het bewustzijn van de geest in de stof, maar ook het bewustzijn van de stof omtrent de geestelijke kracht, die in haar leeft.

Dat in U allen een geest bestaat, behoeft verder geen uitleg. Dat die geest echter op verschillende wijzen U stoffelijk kan benaderen, is misschien minder bekend. Ik wil daarom allereerst duidelijk maken, hoe de geest de stof benadert en hoe omgekeerd bepaalde stoffelijke bewustwordingen voor de geest realiseerbaar zijn.

De geest, wetend uit vorige bestaanstoestanden, is bewust - men zou kunnen zeggen volwassen - voordat zij mens wordt. Het mens-zijn is een bewustzijnsfase van de geest en is voor haar in de totale duur van haar bestaan onbelangrijk. Het mens-zijn ontleent zijn gewicht, zijn belang dan ook niet aan de duur ervan, noch aan de feitelijke gebeurtenissen, die zich daarin afspelen. De belangrijkheid is voor de geest alleen gelegen in de mogelijkheden, die zij vindt, om haar eigen bewustzijn uit te breiden en zo te komen tot een groter en inniger besef van haar eigen wereld en de waarheden, die er achter schuilen.

De blinde plekken, die de geest kent in haar bewustzijn, moeten benaderd worden. Het is onmogelijk om eenvoudig te zeggen: "Hier weet ik niets van, ik ga dat leren." De geest gaat steeds uit van het gekende en tracht uit het gekende het onbekende te ontdekken. Zij zal dus haar impulsen aan de stof geven op een zodanige wijze, dat deze stof voortdurend het randgebied van haar eigen bewustzijn benadert, zo mogelijk overschrijdt.

Hierbij maakt zij in de eerste plaats gebruik van soms "onderbewust" genoemde impulsen en prikkels, die dus het denkvermogen afleiden van een normaal denkspoor en daarin nieuwe – althans andere ideeën dan normaal - doen ontstaan. Daarnaast maakt zij gebruik van emotie. Het is mogelijk bepaalde lichamelijke gevoelstoestanden door psychische factoren zo te beïnvloeden, dat zij een geheel andere waarde krijgen en dus de reactie op grond van deze gevoelens t.o.v. de wereld een andere wordt. Ook kan de geest gedurende de rusttoestand van het lichaam bepaalde symbolen in dat lichaam vastleggen. Dit kan gebeuren gedurende droomtoestanden. Het kan echter ook gebeuren door illusies a.h.w. die ontstaan aan de hand van niet volledig buiten het "ik" uitreikende toestanden. Op deze drie wijzen probeert de geest een reeks lichamelijke belevingen voor zich te bewerkstelligen, die in overeenstemming zijn met haar wezen.

Het wezen van de geest kan worden beschouwd als een samenstel van weten, vermoeden, begeren en vrezen, dat een zeer bijzonder en eigen karakter draagt, zodat geen verwisseling tussen geest en geest mogelijk is. Dit samenstel wordt geheel uitgedrukt, zodat zowel het begeren van de geest als de angst van de geest evenzeer stoffelijk beleefd moet worden. Wanneer het lichaam een beleving doormaakt, reageert het op de volgende wijze: In de eerste plaats instinctief door spierreacties. Hierdoor worden handelingen bepaald door een gewoonte en soms zelfs door een geërfd gewoontepatroon. Echter nooit door redelijk denken. Gedurende deze eerste reactie zal verder een vermindering in de lichamelijke afscheidingen ontstaan, waardoor spanningen in het zenuwstelsel kunnen worden opgevoerd of wegvloeien. Bovendien wordt de bloedsomloop beïnvloed, zodat gezegd kan worden, dat het hele lichaam reageert.

Deze reacties gaan gepaard met zuiver stoffelijke emoties. Deze stoffelijke emoties hebben een zo sterke invloed op het totaal van het wezen, dat alle denken, alle met de stof in

beroering zijnde voertuigen zelfs, hiermee worden doordrenkt. Het is deze emotie in de eerste plaats, die invloeden doorgeeft aan de geest.

In de tweede plaats kan een lichaam redelijk denken en redelijk streven. Dit redelijk denken en streven brengt met zich een selectie ten opzichte van de mogelijke belevingen. In deze selectie ontstaat wederom een zeker tekort aan de hand van het redelijke, aan de andere kant een overdaad. Deze ontstaan zowel stoffelijk fysiek als stoffelijk psychisch. Overdaad en tekorten worden als een soort emotie kenbaar voor de geest, die op haar beurt deze verwerkt in het voor haar gekende wereldbeeld.

Om nu de mogelijkheden van geestelijke bewustwording, via een stoffelijk voertuig nader uiteen te zetten, moeten wij ons dus allereerst gaan afvragen: Op welke wijze kan een mens – of een wezen in de stof - ervaringen opdoen, die voor de geest belangrijk zijn. De tweede vraag, die in ons rijst is: Hoe is het ons mogelijk de drijfveren van onze geest, die de eigenlijke beweegredenen tot onze incarnatie waren, zodanig te erkennen, dat het mogelijk is hieraan in een stoffelijk leven tegemoet te komen? De eerste vraag menen wij als volgt te kunnen beantwoorden: Wanneer je leeft, is de geest van het begin af aan in het stoffelijk lichaam tegenwoordig. Zij het ook via het onbewuste en de emoties zal zij toch voortdurend richting geven aan de wijze, waarop U reageert. Het is dus wenselijk - niet noodzakelijk, maar wenselijk - dat U althans Uw eigen grondkarakter enigszins kent. Heeft U deze kennis opgedaan - zij het desnoods fragmentarisch en oppervlakkig - dan zult U zich verder afvragen wat het doel is, waarmee U in dit leven staat. Dat doel kan vanuit de geest makkelijk gesteld worden: Een zodanige harmonie met de omgeving, dat het eigen "ik" - daarin opgaande - meer wordt, dan het in een afzonderlijk ik bestaan kan zijn. Het is dus noodzakelijk dat stoffelijk wordt gezocht naar een voortdurende harmonie met elke omgeving, een voortdurende aanpassing aan al wat er gebeurt zonder dat hierdoor de eigenschappen van het "ik" volledig worden teruggedrongen of verwaarloosd.

Een klein voorbeeld: Het zoeken naar harmonie betekent, dat men strijd uit de weg gaat. Men zal dus zeer vreedzaam anderen tegemoet komen. Zal echter iemand op een gegeven ogenblik Uw persoonlijke waarden aantasten, dan is het noodzakelijk, dat U die toch verdedigt. Want U moet in de eerste plaats Uzelf kunnen blijven, omdat een ondergaan in het karakter van anderen met een verwaarlozing van Uw eigen kwaliteiten en eigenschappen voor de geest betekent, dat haar beginpunt - het punt, van waaruit zij ervaring en bewustwording kan opdoen - niet meer aanwezig is.

Een tweede voorbeeld: U zoekt naar een zekere vervulling in Uw bestaan. Hoe U die zoekt, is onbelangrijk, waar U die zoekt evenzeer. Belangrijk is slechts dit: dat een vervulling van Uw leven nooit en te nimmer emotionele spanningen bij U doen opkomen, die U niet beheersen kunt. In de tweede plaats, dat gedurende een dergelijk zoeken nooit het redelijke uit het oog wordt verloren, zodat U mens blijft. In de derde plaats, dat U Uw eigen karaktereigenschappen niet prijs geeft om tot een dergelijke vervulling te komen. Men mag alles prijsgeven, vooroordelen, enz.. Men mag zijn bezit prijsgeven, kortom, al wat er stoffelijk waardevol wordt geacht. Maar zijn eigen persoonlijkheid mag men niet prijsgeven. Men mag wel trachten om die persoonlijkheid met haar eigen kwaliteiten zodanig aan te passen, dat goede harmonie - een werkelijke aanvulling dus - mogelijk is. De geest begeert echter meer in de stof dan alleen maar een uiting van haar "ik". Zij zal steeds zoeken naar grensgebieden van haar eigen weten. Dat heb ik reeds vastgesteld. In dit zoeken komt zij voortdurend in het stoffelijk bestaan tot impulsen, die als experiment gebruikt worden. Zij moeten dus zuiver experimenteel worden gezien. Dergelijke experimenten zijn niet uit den boze, maar zij zijn niet te allen tijde verantwoord. De mens in de stof zal zich dus moeten realiseren, dat de impulsen - zelfs wanneer ze van de geest komen - niet altijd acceptabel zijn. Dientengevolge moet worden gesteld, dat elke mens in de eerste plaats voortdurend een mens der rede moet zijn om een goede geestelijke bewustwording te verwerven en mogelijk te maken.

Redelijk denken is noodzakelijk. Dit denken mag nooit overgaan in bitterheid, voortdurende kritiek of voortdurende beaming van waarden. Het zelfstandige denken moet voor zich voortdurend bij elk geval afzonderlijk en opnieuw de aanvaardbaarheid of verwerpelijkheid van situaties nagaan. De impulsen, die vanuit de geest of van elders komen, beoordelen en deze

verwerken volgens het redelijk aanvaardbare levensplan. De geest zoekt natuurlijk in het experiment naar een beleving, die ze zelf nog niet heeft gehad. Praktisch elke mens komt te enigerlei tijd in zijn leven tot experimentele belevingen. Hij/zij zal dan dingen doen, die normalerwijze niet passen binnen het karakter, binnen het sociaal milieu, binnen het maatschappelijke of religieuze kader, waarin men zich normalerwijze beweegt. Deze dingen brengen te allen tijde strijd, want de gevestigde gewoonten en gedachten, de gevestigde redelijke processen worden hierdoor aangetast. Deze strijd is voor de geest belangrijk. Juist in een dergelijke ervaring kan zij komen tot een geheel nieuwe levensbeschouwing en kan zij zoeken naar een praktische, maar zeker geestelijk en stoffelijk redelijke nieuwe weg. Het zijn de nieuwe wegen, die voor ons belangrijk zijn. Elke nieuwe weg, die U gaat gedurende zo'n fase van onbegrijpelijke veranderingen, kan worden genoemd, een uitbreiding van het geestelijk bewustzijn. Het is echter niet onze taak om dit lichamelijk te zoeken, waar feitelijk de geest met haar impulsen en krachten de eerste aanleiding moet geven. Elk stoffelijk zoeken naar vergroting van geestelijk bewustzijn moet gebaseerd zijn op een verantwoord stoffelijk bestaan, dat gedragen wordt door de geestelijke impuls, die echter voortdurend stoffelijk redelijk wordt beschouwd en verwerkt.

De geest in haar zoeken naar bewustzijn zal in het geheel geen rekening kunnen houden met de stoffelijk-maatschappelijke omstandigheden. Zij kan zelfs geen rekening houden met stoffelijk of niet aanvaardbaar geachte waarden. Moraal is een stoffelijke opvatting, behorend in het stoffelijk milieu. Echter in de omschrijving, die men op aarde kent, is zij niet toepasselijk op de geest. Omgekeerd heeft de geest een zekere moraal, een zedelijke verantwoording en opvatting, die niet geheel past bij de stoffelijke. Er zal dus tussen deze waarden nogal eens strijd kunnen ontstaan.

De geest tracht dit te voorkomen door haar eigen dromen (ik spreek op het ogenblik hier speciaal over het inspiratief afgeven van dromen door de geest) in te weven in het net der stoffelijk onderbewuste impulsen. De droom is niet zuiver geestelijk, maar wordt onmiddellijk door de lichamelijke ervaring gecorrigeerd. Hierbij gaat ze over tot symboliek, en droomsymboliek interpreteren is over het algemeen voor de doorsnee-mens te gewaagd. Wanneer ik U dus in het belang van de geestelijke bewustwording hier een kleine wenk mag geven. Probeer U toch vooral niet dromen te ontleden, die kennelijk en zuiver symbooldromen zijn. De inhoud en betekenis daarvan kent U inwendig, onderbewust. Wanneer het noodzakelijk is, dat deze kennis naar voren komt, wanneer de droom misschien zelfs een beeld is geweest, dat op toekomstige ontwikkelingen slaat, dan zal dit te zijner tijd duidelijk worden gemaakt. U zult dan weten, dat dit of dat te gebeuren staat. Vergist U zich dus vooral niet. Bedenkt U steeds, elke geestelijke impuls moet gecorrigeerd worden wordt door de geest reeds aan stoffelijke correcties onderworpen.

Onder geest mogen we niet verstaan de reeks van kleine voertuigen, die zich in de stof bevinden. Ik denk hier aan etherisch lichaam, astraal lichaam e.d.. Deze zijn voertuigen en zijn a.h.w. varianten van het 'stoffelijke', niet van het geestelijke. Het geestelijke is het totaal bewustzijn, dat zich tijdelijk tot deze voertuigen heeft beperkt. In onze bewustwording doen wij er dus goed aan ook astrale beelden, astrale belevingen e.d. te beschouwen als deel van ons stoffelijk leven, niet als deel van ons geestelijk leven. Door deze wijze van handelen zorgen wij ervoor, dat in onze voertuigen geen verschil optreedt van moreel bewustzijn, waardoor de innerlijke verdeeldheid stoffelijk groter zou worden, dan aanvaardbaar is.

Vanuit de geest gezien zouden de volgende regels voor geestelijke bewustwording kunnen worden gesteld: Het weten kan nooit tot wijsheid worden, tenzij het metterdaad bevestigd is. Eerst wanneer men de proef heeft genomen van hetgeen men aanvoelt als mogelijkheid, wordt er een bewijs geleverd, waardoor men een basis heeft, waarop men bij nieuwe bewustwording kan gaan bouwen. Het is echter niet altijd mogelijk om een bewijs te leveren. In een dergelijk geval worden de stellingen terzijde gelegd. Het is voor de geestelijke bewustwording vanuit de geest gezien en naar ik meen ook vanuit de stof gevaarlijk om U voortdurend bezig te houden met losse hypothesen. Het is mogelijk stellingen op te bouwen die ons het hele Al doen kennen. Maar indien wij een stelling niet metterdaad kunnen bewijzen - al is het maar een klein deel van deze these - blijft het dood, levenloos en heeft het geen zin.

Het is noodzakelijk om voortdurend te beginnen bij het begin, bij jezelf. Wanneer de geest soms zoekt naar het goddelijk geheim, dan doet zij dit over het algemeen zeer praktisch. Zij zoekt naar God als een uiting van de volmaaktheid in zichzelf. Zij zal nooit en te nimmer trachten God buiten zich te zoeken als iets hoogs en iets groots. Hieruit volgt dat een God zoeken - niet een Godsbeleven - een God zoeken in de stof, dat ad absurdum wordt doorgevoerd en voor geestelijke bewustwording én voor stoffelijk bestaan eigenlijk zeer schandelijk is. Het heeft geen zin het Allerhoogste te zoeken, wanneer je nog niet eens in staat bent het lagere te beseffen en te zien. Wel mag de gedachte aan het Allerhoogste gebruikt worden als leid snoer, om zo door vele ervaringen ook dit uiteindelijk te kunnen realiseren. De voorstelling moet noodzakelijkerwijze echter vaag blijven.

De geest in haar bewustwording houdt zich aan deze regel door bij voortdurend te zoeken naar een aanvulling van de in haar wezen bestaan de vragen, niet van een zoeken naar oplossing van vragen buiten haar. In zichzelf vindt zij dan een gelijkenis met de wereld (wereld hier gezien als kosmisch geheel, waarin levende wezens zich bewegen.) Haar bewustzijn van die wereld is op zijn beurt een voortdurende aanvulling van haar mogelijkheid volmaaktheid te kennen in zichzelf. Volmaaktheid betekent voor haar realisatie van het Goddelijke, voor zover het voor de geest mogelijk is.

De praktijk van de stofmens zou ons allereerst moeten leiden tot het denken. Het denken is een van de meest gewichtige middelen die de mens ter beschikking staat. Dank zij een betrekkelijk groot herinneringsvermogen, verder een onderbewust deel van het denken, dat wanneer het nodig is incidenteel naar voren kan treden en gebruikt kan worden, kan de mens zuiver stoffelijk een overzicht gewinnen over zichzelf en de toestanden van de wereld, zoals weinige wezens gegeven wordt.

Het is in de eerste plaats zaak ons denken te baseren op werkelijk weten. Het theoretisch onderzoek is voor ons slechts de aanleiding tot het praktische bewijs, dat wij voor onszelf zoeken te vinden. Er mag nooit en te nimmer worden gezegd: "Deze leringen zijn zo hoog en zo mooi, daaraan klamp ik me vast." terwijl men niet in staat is stoffelijk ook maar iets te doen, dat daarmee in overeenstemming is. Noodzakelijkerwijze zal het geleerde in de praktijk moeten worden beproefd - zij het nog zo voorzichtig, nog zo in het klein - wil het een waarde bezitten voor Uw geestelijk bewustzijn en voor Uw stoffelijke ontwikkeling. Bij het wegvallen van abstracties - dus door de dwingende vragen van ons denken - komt verder de beheersing van het denken naar voren. Een zekere denkscholing is noodzakelijk. Want de wereld is zo vol van problemen, dat de mens, die alle problemen beschouwt, zelden of nooit tot een praktische, aanvaardbare oplossing van die problemen zal komen. Men moet leren het denken te beperken tot één probleem, tot één vraag, tot één gedachte.

Men doet dit het verstandigste door concentratieoefeningen. Met de concentratieoefening en ook de meditatievormen - de eenvoudige meditatievormen althans - zal men steeds trachten één onderwerp tot middelpunt te nemen en alle gedachten, die in het "ik" oprijzen, onmiddellijk hiermede in verband te brengen. Niet slechts betekent dit een zelfonthulling, het betekent ook het zoeken naar een praktische weg om het probleem ook stoffelijk op te lossen en niet slechte redelijk. De stoffelijke oplossing is voor ons dan de bevestiging en gelijktijdig de uitdrukking van deze wijsheid en deze beleving in de geest. Er komen ogenblikken voor, dat ons denken zich bezighoudt met twee volledig verschillende zaken tegelijk. Stoffelijk is dit soms mogelijk in een geestelijke bewustwording nooit. Wij kunnen niet gelijktijdig aan twee problemen werken. Wij moeten eerst het één, dan het ander volledig afwerken. Ook hier is denkscholing belangrijk, zodat wij, wanneer problemen op ons afkomen, leren alle problemen behalve dat, wat juist nu aan de orde is, terzijde te leggen. Het afwerken van probleem na probleem, je zo mogelijk ook de gevonden oplossing in de praktijk brengen, voor zo ver dit kan, is de beste en de eenvoudigste weg.

Na de beheersing van het denken is er nog iets, wat wij moeten leren en dat is dit: Wij zien de mens altijd in woorden denken. Beelddenken komt betrekkelijk weinig voor en is over het algemeen in zijn uitdrukking voor de mens te vaag. Het woorden denken vraagt een woordenschat. Hoe uitgebreider de woordenschat is, waarover wij beschikken, mits de betekenis van elk woord behoorlijk wordt gekend, des te eenvoudiger en te scherper en te

helderder wij voor onszelf, de problemen kunnen stellen en voor ons zelf waarnemingen kunnen doen. Kennis is dus wel noodzakelijk. Deze kennis is niet primair, maar zeer belangrijk. Met deze kennis komen wij tot een snellere en juistere oplossing, tot een betere formulering en bovendien tot een gemakkelijker uitdrukken van ons probleem in de wereld. Voor de stofmens is dit de enige weg om zijn problemen op te lossen.

In het denken wordt wel eens een methode gebruikt, die ik onderdrukking van denkbeelden zou willen noemen. Hierbij wordt het denkbeeld niet terzijde gelegd, maar weigert men alles in samenhang met een bepaalde bewustwording te erkennen. Men zoekt voor zichzelf een voortdurend ontgaan van sommige levenswaarden. In andere gevallen klampt men zich vast aan bepaalde overtuigingen, om daardoor een zeker gemis te verbergen. Dit is uit den boze. Voor de geestelijke bewustwording kan een dergelijke onderdrukking nooit goed of aanvaardbaar zijn. Men zal dus steeds moeten trachten eerlijk t.a.v. zichzelf te blijven. Deze eerlijkheid mag zover gaan dat het "ik" wordt gekend. Het mag echter nooit de aanleiding zijn om het "ik" te vernederen t.o.v. anderen. Een ieder, die door middel van het denken, het beheerste denken, zoekt tot grotere geestelijke bewustwording te komen, dient zich te realiseren, dat hetgeen hij van de mensen en van de wereld ziet een uiterlijk is, waarvan ge de innerlijke waarde niet kunt beseffen. Eerst de geestelijk volbewusten, die deze lessen niet meer nodig hebben, zijn in staat om door te dringen tot de kern der dingen en de mensen en wezens te zien in hun ware gedaante.

Een minderwaardigheidscomplex is dus volledig onaanvaardbaar. Houd Uzelf op waarde, zie Uzelf als een belangrijk deel in de schepping. Probeer niet Uw eigen nietswaardigheid tot uitdrukking te brengen. Wanneer hij zo onbelangrijk zou zijn, zou God U niet geschapen hebben. Door dit besef van Uw eigen belangrijkheid, van de gewichtigheid van Uw leven, zult ge alles, wat met dat leven samenhangt, meer au serieux nemen. Ge zult het ernstiger beschouwen. Als resultaat zult ge de problemen, die de geest oplegt aan de stof, juist en beter kunnen verwerken. Waar het zeer moeilijk is al deze dingen onmiddellijk te kennen en in praktijk te brengen, wil ik hier een reeks voorschriften laten volgen, die zeer simpel en eenvoudig zijn. Het zijn a.h.w. recepten voor beginners. U zult dus, wanneer U geleerd hebt deze te gebruiken, verder moeten gaan en nooit daarbij stil mogen staan. Ik geef dan allereerst ter geestelijke bewustwording de volgende eenvoudige les en oefening:

Recept nummer 1

Neem een probleem, dat zuiver stoffelijk is. Overdenk dit probleem. Vraag U af wat de geestelijke invloed daarvan kan zijn. Overweeg welke geestelijke invloed hij begeerlijk acht. Herzie hierna Uw stoffelijke visie en stel Uw stoffelijk probleem opnieuw op. Tracht dan langs de weg der zuivere rede de oplossing voor Uzelf te formuleren. Deze formulering onderwerpt U aan een toetsing door het gevoel. Vraag U af, wat de wijzigingen, die het gevoel U voorschrijft, geestelijk tengevolge zouden kunnen hebben. Vraag U af, wat zij stoffelijk zouden kunnen veroorzaken. Stel dan voor de laatste maal Uw probleem weer. Dit probleem draagt de oplossing dan in zich. Het praktisch oplossen van het probleem betekent voor U een stap geestelijk vooruit.

Recept nummer 2

In alle leven kom je op een gegeven ogenblik tot een tegenstelling, een strijdigheid. Deze betekent over het algemeen leed. Een ieder heeft zijn privé-lijden en dat lijden kan heel verschillende vormen en gestalten aannemen. Zoek nooit het leed uit het verleden te herbeleven. Daarvoor bent U niet ver genoeg. Slechts voor hen, die geestelijk verder gevorderd zijn, kan het een krachtbron worden. Bepaal U tot het leed van deze dag, dit ogenblik. Overweeg dit leed. Overweeg het ook redelijk. Kom tot de conclusie, dat bepaalde emotionele omstandigheden hoofdzakelijk aansprakelijk zijn, dan wel dat U verder heeft willen grijpen dan Uw kunnen mogelijk maakte. Herzie op grond hiervan Uw houding en breng deze in de praktijk. Bezie dan de volgende dag hetzelfde probleem nogmaals en vraag U af of het leed, waaronder hij gebukt gaat, gerechtvaardigd is. Erkent hij, dat dit niet zo is, werp het van U en leg het terzijde overal waar hij kunt.

Recept nummer 3

De doorsnee-mens houdt van overdrijving. Hij bouwt zowel belangrijkheid als onbelangrijkheid op in zeer grote mate. Het is noodzakelijk, dat wij de werkelijke toestanden echter leren zien. Het zien van de werkelijke toestanden is voor de geest belangrijk. Om dit te bereiken moeten wij de meest gebruikelijke schijnvormen leren herkennen. Op grond daarvan doen wij de volgende drie dingen:

1. Wij nemen een willekeurige annonce uit een willekeurig blad en onderzoeken deze op de claims, die zij schijnt te stellen en op de werkelijke bewering, die erin verborgen ligt. Wij vragen ons dan verder af, rekening houdend met ons bekende stoffelijke omstandigheden, in hoeverre gerechtvaardigd is, wat daarin wordt gesteld.

2. Wij nemen een persoonsbeschrijving of biografie bij voorkeur een autobiografie. Wij lezen daarvan een stukje uit de jeugd, een stukje, uit de middelbare periode en een stukje uit de ouderdom, dus kort voor het einde. Wij vergelijken deze drie met elkaar en vragen ons af, hoe de mens werkelijk geweest is, die tot deze beweringen is gekomen. Het resultaat zal in het begin niet groot zijn, maar bij herhaling verbluffend. U zult ontdekken, dat de mens, die wordt voorgesteld, in feite anders is, dan hij wordt uitgebeeld. Dat vooral de autobiografie in een zeker zelfbedrog een ideale figuur voorschrijft aan de werkelijkheid. Daarna neemt U een beeld van één van U, vrienden of één van de personen, waarmee U regelmatig in aanraking komt. U ziet het uiterlijk leven van deze mens. U weet wat hij voor zichzelf meent te zijn of zegt te zijn. U vraagt zich nu af in hoeverre deze claim gerechtvaardigd is. U probeert zich voor te stellen welke onzekerheden, welke verlangens, maar ook welke zelfoverschattingen in deze mens schuilen. Op grond daarvan tracht U zich een werkelijk beeld te bouwen. Op grond van dit werkelijk beeld stelt U een predictie op voor handelingen van een zeker gebeuren. Het gebeuren kan willekeurig zijn. Het kan een theepartijtje zijn. Het kan een uitnodiging zijn. Het kan net zo goed een zakelijke handeling zijn. Iets waarvan U weet dat het praktisch zeker gaat gebeuren. U stelt deze predictie op. En op grond van deze predictie probeert U de juistheid van Uw eigen analyse te toetsen.

Door dit steeds te herhalen - ook dit is een oefening, die voor herhaling zeer vatbaar is - krijgt U inzicht in hetgeen zich achter de façade van het leven afspeelt. De waarderingen, die U daardoor heeft en ook de emoties, die U zult ondergaan, zijn meer gebaseerd op de werkelijkheid, dan op de uiterlijke verschijnselen. Als zodanig zal de geest dan - door een werkelijk beleven van de stof i.p.v. een in waan, in schijn beleven van de stof te verwerken - veel sneller tot bewustzijn komen dan voordien. De bewustwording wordt dus aanmerkelijk versneld.

Een laatste raad - het is geen recept meer -: U weet in Uw leven dat U veel niet weet. Laat U niet overdonderen door anderen, die zeggen te weten. Aanvaard de gemeenschappelijke normen van weten, zolang Uw eigen weten het U niet mogelijk maakt deze te overtreffen. Aanvaard dit gezag volledig - en niet met voorbehoud - tot het ogenblik, dat U hetgeen door het gezag wordt vastgesteld kunt wraken. U bent niet in staat om in één mensenleven het totale menselijke weten binnen Uzelf te vergaren en op een praktische wijze te verwerken. Beperk U tot enkele delen ervan, de dingen die U zelf kunt kiezen. Geef aan de dingen die U gekozen hebt, ook een geestelijke inhoud door ze niet slechts te zien als een zuiver stoffelijk weten, maar tevens als een uitdrukking van kosmische waarden. Aanvaard het gezag van anderen voor het verdere, zo dit noodzakelijk is. Vorm U geen mening, zo dit niet noodzakelijk is. Indien U echter het gezag van anderen aanvaardt, aanvaard het zonder voorbehoud. Het is het enige dat U kunt doen. Slechts daar, waar Uw eigen wezen volledig in strijd is met het gezag van anderen, zult U moeten trachten - niet door een eenvoudig verwerpen, maar door een onderzoek op grond van het in U aanwezig kennen - de basis van dit verwerpen te erkennen. De basis dus van de tegenstelling. Op grond van de tegenstelling zult U dan bepalen, in hoeverre een aanvaarding onder voorbehoud mogelijk of noodzakelijk is.

HET PUTTEN VAN KRACHT UIT DE KOSMOS

Wanneer wij zeggen: de kosmos, bedoelen wij daarmee een besloten bestel - eigenlijk een persoonlijkheid in zichzelf - waarbinnen het totaal voor ons kenbare leven zich afspeelt. Deze kosmos is dus al, wat er bestaat. Zij omvat alle gekende sferen, alle gekende hemelen en alle

onderwereldsferen. Zij omvat alle stoffelijke en halfstoffelijke gebieden en alle leven van af het geestelijk hoogste tot het dode der materie, waarin een nauw ontwaakt bewustzijn zich soms kan uiten. Wanneer wij temidden van die kosmos staan, zal het U duidelijk zijn dat wij deel zijn van dit geheel en als zodanig van elke kracht, die er bestaat binnen die kosmos, een deel voor onszelf kunnen opeisen. Wat meer is, wij zouden rechtens die kracht in ons moeten dragen, Toch blijkt dat niet het geval en waarom? Slechts die krachten, waarvan wij ons bewust zijn, kunnen wij gebruiken. Iemand, die nooit heeft gelopen, zal wel benen hebben maar niet kunnen lopen, wanneer hem de noodzaak daartoe plotseling wordt gegeven. Zo staan ook wij ervoor, wanneer wij uit die kosmos krachten gaan putten. De weg om daartoe te komen is dus in de eerste plaats niet te ver grijpen.

Wij kunnen gaan zeggen: "Wij gaan kracht uit God putten." Maar die werkelijke, die kosmische persoonlijkheid, die grote God, staat te ver van ons af. Wij kunnen er soms een band mee voelen, maar die band is niet voldoende. Wij moeten a.h.w. een beeld hebben. Wij moeten weten, wat wij aanspreken. En zo zoeken wij voor onszelf een voorstelling, een beeld. Of dat beeld van uit een menselijk standpunt al of niet reëel is, doet minder ter zake. Wij kunnen ons toch niet iets voorstellen, dat niet reëel, potentieel in het Al, in de kosmos, bestaat. Maar wanneer wij ons iets voorstellen, dat hoger staat dan wijzelf (dus van een vlak, waar de energie een groter deel van het wezen en van de wereld uitmaakt), dan kunnen wij door harmonie a.h.w. één worden met dat Wezen. Men zou het kunnen vergelijken met een paar accumulatoren. Een accu is bijna leeg. En nu kunt U niet een nieuwe accu neerzetten, maar U bent wel in staat om een accubatterij, die verder staat, te sluiten, mits die aansluiting juist gebeurt en de spanningen en stromingen niet te veel verschillen. Nu blijkt, dat ik dan van die lege accumulator met zijn aansluitingen zoveel kracht kan afnemen, als de hele batterij kan leveren.

Wat wij nu noemen "in harmonie zijn" wil zeggen een leiding leggen langs twee wegen. Harmonie, betekent in de eerste plaats bewustzijn. Dat is onze lijn A (of zo U wilt de verbinding met de minpool). Maar punt B is eenheid van gevoelens. Niet van denken: dat is niet noodzakelijk. Van gevoelens. Die eenheid van gevoelens plus het bewustzijn (dus de voorstelling) brengen ons zo dicht bij die persoonlijkheid, dat - al liggen er werelden tussen - het is, of wij één geheel zijn geworden. En waar wij een gelijkheid van gevoelens kennen (dus een voorstelling) is er een wederkerige uitwisseling van gedachten, maar ook van krachten mogelijk. Die eenheid van gevoelens betekent verder, dat - wanneer ik gevoel, dat ik helpen moet op aarde - dit gevoel weerkaatst wordt in mijn partner, dit andere deel van de kosmos. Het resultaat is, dat in samenwerking beiden iets kunnen bereiken, wat zo zonder meer misschien niet mogelijk was.

Nu nam ik echter als voorbeeld één persoonlijkheid. Maar ook deze persoonlijkheid kent weer een grote groep van gelijkdenkenden, gelijkstrevenden en is daarmee in harmonie. Zo zal ik van die ene figuur misschien het potentieel van een hele wereld kunnen aanboren. Nu is er echter één voorwaarde. ik moet deze harmonie laten voortbestaan. Vanuit stoffelijk standpunt betekent dit, dat ik slechts aansluiting kan zoeken bij een geestelijke kracht, wier gevoelens niet vreemd is een het mijne. Ik moet niet zoeken naar een kracht, die hoger ligt dan ikzelf in de gevoelswereld, want dan ben ik niet in staat om dat contact te handhaven, zelfs wanneer ik kunstmatig dit contact een ogenblik in stand houd. Ik kan die kracht dan niet gebruiken. Maar wanneer ik uitga van mijn eigen wezen, mijn eigen denken en eigen persoonlijkheid, kan ik zo'n contact krijgen: een contact via één persoonlijkheid of voorstelling (een voorstelling, die niet eens reëel hoeft te zijn) en al hetgeen in dezelfde gevoelslijn, uitingslijn ligt als die voorstelling of persoon.

Naarmate nu mijn eigen streven onpersoonlijker is, minder gebonden, zal dus een grotere hoeveelheid van denken, bewust leven uit die kosmos met mij in harmonie zijn. Zou ik geheel onpersoonlijk en zonder richting, alleen ten bate van het geheel kunnen denken en streven, dan zou ik daarmee de gehele kosmos bereikt hebben en dus een voortdurende circulatie van kosmische krachten binnen dit besloten stelsel veroorzaken. Dat is slechts aan enkelen gegeven. Voor de doorsnee-mens komt het er op neer, dat hij uit een kleinere of grote groep van geestelijke krachten energie verwerft.

Dit zijn kosmische krachten. Want ook deze geesten zullen deze krachten vaak weer uit anderen putten. En naarmate het bewustzijn minder gebonden is aan het ego, zal het gebied, waaruit geput wordt, a.h.w. minder persoonlijk zijn en dus op de duur slechts vormloze kracht zonder meer. Het is de mens mogelijk hiervan gebruik te maken. Naarmate hijzelf bewuster wordt, in zijn taak binnen het geheel, gelijktijdig in zijn streven minder de nadruk legt op zijn persoonlijkheidsbewustzijn, zal de bron groter worden,

In de praktijk komt het hier op neer, dat de mens, die onzelfzuchtig streeft, in den beginne zijn vermogen, zijn energie kan onttrekken via bepaalde geestelijke krachten en sferen. Maar op de duur onttrekt hij dit aan zijn gehele omgeving, waar hij - met alles in harmonie zijnde - uit alles de kracht, de levende, scheppende kracht kan onttrokken, die de kern uitmaakt van alle bestaan.

HEIMWEE

Een ziekelijk verlangen naar huis, dat is eigenlijk heimwee. Een ziekte, die je van binnen opvreet en die je zwak maakt en je doet wenen, al weet je niet waarom. We hebben soms heimwee naar mensen of naar plaatsen. We hebben een verlangen in ons, dat onstilbaar is, dat ons zwak maakt. Soms hebben we dat ook naar oorden, die niet op deze aarde liggen. Want je komt uit een geestelijk thuis, vol van licht misschien en zon, een wereld vol van stille tuinen. En het is daarom juist, dat de aarde je zo bar en zo somber lijkt.

Wanneer je heimwee hebt, zie je de dingen niet goed, begrijp je zo verkeerd. Je denkt er niet goed over na en je kunt ze niet aanvaarden. Je blijft vastgebonden aan die ene voorstelling en misschien - als je huiswaarts keert - dat je blijkt dat het heimwee alleen maar een waan is geweest. Want dat het thuis, niet meer bestaat, zoals je je dat hebt gedacht. Heimwee is maar al te vaak een droom. Een droom van de stof en van de geest. We willen terug naar wat was. Maar dat gaat niet. De tijd gaat verder. Het leven gaat voort. Je bewustwording gaat verder. En wat eens vol en schoon en prachtig leek, wordt klein en lelijk en hatelijk. Dat wat eens de enige plaats leek, waar je, vreugdig kon zijn, is nu geworden tot een dorpse omgeving, die geen enkele schoonheid meer in zich bergt. Of misschien een slop ergens in een achterbuurt van een stad. Troosteloos.

Het heimwee, dat we hebben, is niet juist, is niet goed. Er is geen reden om heimwee te hebben. Wij zijn immers altijd thuis. Want waar is ons werkelijke thuis? Daar waar wij leven. Waar wij streven, waar wij zijn. Wij spreken toch over het Huis des Vaders? Maar wij leven toch in het Huis des Vaders? Wij leven in een wereld, die God ons heeft gegeven en geschapen, Voor ons. Om erin te leven. Erin te werken. Om vandaar uit verder te gaan. Steeds dichter tot Hem.

Dan is ons weedom naar het verleden dwaasheid. Wij hebben geen reden om terug te verlangen naar plaatsen en oorden en toestanden. Wij moeten verder gaan, altijd verder. Wij moeten ons heimwee van ons afgooien, die beperking van onze daadkracht, die beperking van onze bewustwording, die vermomming van de waarheid. Wij moeten zoeken naar het leven van thans en de vreugden van thans en de wijsheid van thans, opdat wij in dit Huis des Vaders ons bewust worden van de Vader, Die altijd met ons is.

Geborgen in Hem kennen wij geen heimwee. Levend met Hem openbaart zich aan ons de schoonheid van de hele schepping en vinden wij de volheid van gebeuren, die nooit in een plaats, een enkele tijd of een enkele toestand kan liggen.

Daarom, vrienden, geen heimwee, geen verlangen naar plaatsen, die je "thuis" noemde. Geen verlangen naar tijden, die je schoon lijken. Niet achterom zien, maar verder gaan in het heden. Het heden dat je enige thuis is. Het thuis dat God je geeft, opdat je eenmaal Hem zult kunnen aanschouwen.

DERDE LES - GEESTELIJKE WERKINGEN IN DE WERELD

Onder deze geestelijke werkingen moeten wij verstaan alle krachten van niet-stoffelijke aard, die optreden in de stoffelijke werelden. Bij onze beschouwing zullen wij ons uiteraard hoofdzakelijk bepalen tot de werkingen, die op aarde voorkomen. Hier moet allereerst worden gesteld dat deze invloeden in meerdere categorieën kunnen uiteenvallen, te weten:

1. Niet-stoffelijke werkingen, uitgaande van in de stof levende wezens:
2. Niet-stoffelijke werkingen, uitgaande van half-stoffelijken en
3. Niet-stoffelijke werkingen, uitgaande van geestelijke wezens.

Deze werkingen zijn over het algemeen in een reeks van verschijnselen kenbaar. Toch zal het in vele gevallen niet gemakkelijk zijn om de oorsprong en de gevolgen met elkaar te rijmen vanuit een stoffelijk en redelijk standpunt. Ik vestig hierop de nadruk, opdat U niet zult komen tot een zuiver redelijk beschouwen aan de hand van al hetgeen U bekend is, maar eerder tot een zoeken naar de bewijsmaterialen, die overal in de wereld voor de hand liggen, zodat U zichzelf kunt overtuigen, dat genoemde geestelijke werkingen inderdaad ook in Uw leven voortdurend op treden en mede invloed hebben op al hetgeen U meemaakte

De in de eerste alinea genoemde - dus de stoffelijk veroorzaakte geestelijke werkingen vallen uiteen in de magische en de niet-magische werkingen. De magische werkingen zijn een bewust en daadwerkelijk ingrijpen met behulp van krachten of wetten, die buiten de normaal bekende stoffelijke wereld staan. Hierover kunnen verschillende punten worden opgenoemd - als zijnde gebedsgenezing, magnetisme - waarbij geestelijke krachten ter genezing worden aangewend. Verder het oproepen van geesten, necromantie, bepaalde vormen van helderziendheid, bovendien het beïnvloeden op afstand van mensen d.m.v. telepathie of telepathisch opgedragen suggesties en obsederende gedachten.

De niet-magische werkingen kunnen van elke mens uitgaan. Zij kunnen kort worden omschreven als uitstraling van emoties, uitstraling van intense gedachten, waardoor de omgeving wordt beroerd en in die omgeving - ongeacht of zij van menselijke of andere geaardheid is - bepaalde veranderingen en ook bepaalde emotionele veranderingen kunnen veroorzaken.

Het gebruik van de magische krachten berust dus op een bewustzijn. De stofmens, die zich hiervan wil bedienen zal over het algemeen een redelijke kennis hebben van geestelijke krachten en mogelijkheden, terwijl hij verder aan de hand van bepaalde handelingen, bepaalde bezweringen ook soms, komt tot het werkzaam maken van deze krachten. Hierbij is het zeer goed mogelijk, dat de kracht zelf stamt uit een andere sfeer dan de aardse. Toch wordt dit stoffelijk genoemd, omdat deze krachten alleen door stoffelijke bemiddeling geleid door een stoffelijk mens, in de wereld werkzaam zijn. Bij deze beheersing is het nog eenvoudig om te overzien wat aan resultaten wordt geboekt. Mogen deze dan niet altijd in overeenstemming zijn met het verwachte - er doen zich hier soms zeer eigenaardige verschijnselen voor - dan kan toch worden gezegd, dat men in ieder geval weet, dat 1. men een bepaalde kracht heeft gewekt, 2. dat men de uitwerking van deze kracht op de wereld gadeslaat. Hier kan dus voor de doorsnee bewustzijnszoeker geen bezwaar liggen. Hier is een oorzaak in de stof bekend en deze oorzaak kan nauwkeurig omschreven worden. Het gevolg is in overeenstemming met deze oorzaak en wij behoeven ons dus niet te vermoeien met een zoeken naar mogelijkheden om ons juist hiertegen te verdedigen. Deze middelen draagt een ieder in zijn bewust zijn mede.

De tweede fase echter, de onbewuste beïnvloeding a.h.w., is gevaarlijker. Want menig mens weet niet eens, dat hij zijn omgeving beïnvloedt, terwijl omgekeerd beïnvloeding van uit de omgeving vaak zo ongemerkt gebeurt, dat men wordt meegesleept in gevoelens, emoties en

gedachten, zonder zich bewust te zijn van het feit, dat deze niet uit het "ik" stammen. De gevolgen hiervan zijn moeilijker te overzien. Een zeer grote zelfbeheersing is nodig, wil men alle gevolgen van een dergelijke werking voorkomen.

Dan de tweede alinea van onze eerste onderverdeling, n.l. de half-stoffelijken. Misschien mag ik allereerst omschrijven, wat ik met dit woord bedoel. Er bestaan vele wezens, die - ofschoon niet uit de U bekende materie bestaande - op aarde leven en die tijdens dit leven op aarde invloed hebben zowel in geestelijke als in stoffelijke werelden. Hun vermogen en bewustzijn kan zeer uiteenlopen en er mag worden gezegd, dat ofschoon deze wezens als een normaal verschijnsel niet zichtbaar of kenbaar zijn - noch in de stoffelijke noch in de geestelijke wereld - hun uitwerking in deze beide werelden zeer groot kan zijn, zodat hun invloed hier zeker mede bepalend kan zijn voor de omstandigheden, waaronder wij leven. Degenen, die wat meer uitvoerig hierover willen weten, zou ik willen aanbevelen het verslag van de afgelopen vrijdag (29-11-1957) te lezen en wel het eerste artikel, dat na de pauze is uitgesproken. Hierbij kan men een onderverdeling vinden.

De half-stoffelijken verschillen in wezen en geaardheid zowel als in emotionele en redelijke mogelijkheden aanmerkelijk van geesten, die de menselijke vorm gekend hebben en van mensen, die op aarde leven. Zo zijn hun gevolgtrekkingen vaak heel anders dan wijzelf zouden willen maken en hun ingrijpen zal gebaseerd op het volgens hen redelijke vaak voor ons onredelijke situaties en toestanden doen ontstaan. Een verweer hiertegen is alleen mogelijk, wanneer wij elke invloed, die van buitenaf tot ons komt, zelf leren erkennen. Dat laatste is betrekkelijk moeilijk. Daarom is de eerste en meest praktische maatregel tegen dergelijke beïnvloedingen: houd U voortdurend vast aan hetgeen U zuiver menselijk goed acht. laat U niet verleiden tot handelingen, die U eigenlijk slecht vindt, omdat het gevolg misschien goed zou zijn: tracht steeds en te allen tijde Uzelf volledig te rechtvaardigen reeds vóór U de daad stelt en voorkom bij elke zelfrechtvaardiging een zelfbedrog door goedpraterij.

Een natuurgeest behoort tot deze half-stoffelijken. Maar er zijn zelfs grotere krachten, die evenzeer tot dit rijk behoren. De kleinsten daaronder zijn de geesten, die in planten, bloemen en bomen kunnen leven, de geesten ook, die half-stoffelijk onder de naam van feeën, kobolden en dergelijke bekend zijn. De grootste daaronder zijn planeet- en zonnegeesten, die evenzeer hun invloed op aarde merkbaar maken.

Elke werking, die van deze kant komt, onderscheidt zich echter door een niet-redelijk verloop: bovendien door een voortdurende fluctuatie, waarbij gelijke invloeden met regelmatige tussenpozen hernieuwd optreden. Dit laatste geldt dus niet alleen voor planeet- en zonnegeesten, maar ook voor de kleinste geesten, de gnomen en kobolden. Deze wezens hebben hun eigen levensritme en dit levensritme houdt in, dat zij afwisselend dicht bij de mens en dicht bij de sfeer staan. Wanneer ze dicht bij de mens zijn, zullen zij heel sterk trachten hun eigen inzichten - vaak ook uit geestelijke sferen ontvangen - kenbaar te maken en tot uitdrukking te brengen door middel van mensen, dieren, planten en voorwerpen. Hierbij wordt geen rekening gehouden met menselijke moraal, menselijk weten, alleen met een einddoel, dat de natuurgeest - lang niet altijd volledig bewust van zijn streven - op dit ogenblik begeerlijk lijkt.

De totale geaardheid van de geest, de natuurgeest - van de half-stoffelijken in het algemeen - is bepalend voor de wijze, waarop hij optreedt en de invloed, die hij uitoefent. Zo kan b.v. een natuurgeest of een half-stoffelijk wezen, dat niet aards geweest is, dan wel op aarde geleefd hebbende, nu daar als een soort spook nog vertoeft - een aardgebundene dus - o.m. het volgende tot stand brengen: Afwisselende fasen van geluk en pech, die elkaar met buitengewone regelmaat opvolgen. Deze pech wordt heel vaak nog onderverdeeld in b.v. fasen van zoek raken van dingen, fasen van breken van dingen, fasen ook van absolute neerslachtigheid vaak, of grote innerlijke spanning en onrust. Al deze genoemde factoren worden gewekt door natuurgeesten, die trachten hiermede iets voor hen begeerlijks te bereiken. Zo kan het zoek raken heel vaak gepaard gaan met een poging van de natuurgeest om hechting aan de materie te verkrijgen, waardoor zijn eigen persoonlijkheid dicht bij de naderen tot de stof. In dergelijke gevallen zal de tegengestelde fase betekenen een teruggeven van deze voorwerpen, waar de interesse in de stof langzamerhand is afgenomen

en men zich door het ontnemen a.h.w. gebonden heeft aan de menselijke wereld, die men op dit ogenblik althans niet begeert verder te beleven. Ik geef dus alleen maar een enkel voorbeeld, menende dat U het verdere eventueel uit andere literatuur zelf kunt aanvullen.

Dan hebben we te maken met de z.g. spook- of geestenschijnselen. Hierbij bepaal ik uitdrukkelijk hier alleen diegenen te bespreken, die in half-stoffelijke voertuigen voortdurend over de aarde dolen en trachten vanuit een menselijk standpunt op deze aarde in een menselijk leven in te grijpen, waarbij echter geen juist begrip van de op aarde bestaande toestanden meer bestaat. Deze geesten kunnen o.a. voeren tot eenzijdig handelen, eenzijdig zoeken van genietingen, eenzijdig denken, met alle gevolgen van dien. Zij veroorzaken soms ziekten, maar ook een onredelijke opgewektheid, die echter niet bestemd is voor anderen (die dus alleen beperkt blijft tot het "ik"). De invloed van dergelijke wezens is gemakkelijk te herkennen, omdat zij voortdurend gebonden blijven aan bepaalde plaatsen. Slechts op deze plaatsen kan deze half-stoffelijke invloed - hetzij via voorwerpen, hetzij onmiddellijk - op U worden afgedrukt. Wanneer u de plaats verlaat, sterven deze emoties en gevoelens en zult u met enige verwondering Uw gedrag van zo kort te voren bekijken.

De derde en misschien de meest omvattende is die van de geest. Hierbij bedoel ik niet alleen de zuiver menselijke geest, maar ook enkele lichtende geesten, die kunnen worden beschouwd als verder te staan op het pad der bewustwording dan wij kleinere, die pas aan de aarde ontsnapt zijn. Hierbij wordt gestreefd naar harmonie met het Oneindige. Hun invloed is dus het wekken van harmonieën en daarmee het bereiken van een voor het "ik" aanvaardbare, prettige toestand, die het eigen bewustzijn vergroot en gelijktijdig de mogelijkheid geeft meer krachten uit het Goddelijke te onttrekken en deze te ontladen op een lager gelegen wereld. Hierbij zullen de goede geesten o.a. het volgende tot stand kunnen brengen:

1. Een onverwacht, maar plotseling omslaan van de gevoelens, vaak bij een menigte, waarbij haatgedachten in genegenheidsgedachten worden omgezet.
2. Het plotseling ontstaan van een bewustzijn, waarbij aanwezige kennis - nu in het juiste patroon vallende - een totaal nieuwe levensbeschouwing of levenshouding bij individuen mogelijk maakt.
3. Verder ingrijpen in levenscondities van personen, die een leidende invloed hebben op de wereld, zodat zij uitgeschakeld worden, wanneer hun werking binnen de wereld op dit ogenblik niet gewenst lijkt, en we daarentegen soms op onbegrijpelijke wijze hun vitaliteit behouden ondanks zeer zware belasting, zolang hun werken - vanuit het standpunt dezer geesten - ten bate van de wereld is en de harmonie van de wereld met het Goddelijke.

De kleinere geesten trachten over het algemeen hier dezelfde werkingen te bereiken. Daarbij grijpen ze echter naar middelen, die de mens ook wel gebruikt, zodat de werkingen - door mij genoemd als specificatie van alinea 1 - gelijktijdig toepasselijk kunnen worden geacht voor de kleinere geest, die op aarde werkt, dus om bewustzijn te wekken, maar ook toestanden en emoties te wekken, die groter harmonie met het Al mogelijk maken.

Met deze algemene omschrijving hebben we eigenlijk nog maar het eerste doel van onze lezing uitgesproken. Deze geestelijke werkingen maken n.l. een zoveel groter deel uit van het menselijk bestaan, dan de mens zich als mens realiseert, dat het noodzakelijk is voor een ieder die bewustwording zoekt, om te letten op de verschijnselen en zich steeds weer te realiseren, dat hier dus werkelijk ook andere invloeden werkzaam zijn. Men moet a.h.w. in staat zijn vanuit eigen wil en bewustzijn werkzaam te zijn en blijven, wil en bewustzijn te erkennen welke invloeden en factoren er voor het "ik" begeerlijk zijn en in overeenstemming met de bewustwordingsweg, die men voor zichzelf heeft gekozen, Is men daartoe in staat dan kan men n.l. al deze geestelijke werkingen in de wereld maken tot iets, dat Uw eigen streven versterkt.

Een vergelijkend voorbeeld: Wanneer men weet, waarheen een stroom voert en men moet zich in dezelfde richting bewegen, dan is het mogelijk zich met een klein bootje in die stroom te begeven en zonder veel moeite zijn eigen weg af te leggen, dan wel de eigen normale inspanning voegend bij de kracht van de stroom op snellere wijze ook wederom zijn doel te bereiken, dan anders mogelijk is. Wanneer wij zoeken naar bewustwording en geestelijke

scholing, moeten wij noodzakelijkerwijze gebruik maken van elke hulp, die ons wordt geboden. Zonder deze hulp zullen wij ongetwijfeld ons doel evengoed kunnen bereiken, maar niet zo snel, niet zo volledig.

Er kan dus worden gesteld. Een ieder die streeft naar een actief geestelijk leven, een ieder, die zoekt naar een groter in het "ik" volledig bestaande bewustwording, zal te allen tijde trachten de geestelijke werkingen in zijn omgeving - ja, in zijn eigen persoonlijkheid desnoods - te erkennen en deze in overeenstemming brengende met eigen doelen te gebruiken. Daar waar geestelijke werkingen volledig in strijd zijn met het "ik" en het doel ervan, zal men zich daartegen trachten af te schermen. Deze afscherming zal ik ook kort bespreken. Wij moeten ons verder bewust zijn van het feit, dat naast krachten, die voor ons ten goede werken en voor ons aanvaardbaar zijn, absoluut tegengestelde geestelijke stromingen en werkingen altijd weer optreden in de wereld. Wij mogen deze niet verwerpen als zijnde op zichzelf duister of kwaad. Het staat niet aan, ons te oordelen over een geestelijk, streven uit een andere wereld of toestand. Wel moeten wij ons juist hiertegen volledig weten te verzetten. Deze beïnvloedingen zullen in de eerste plaats samenhangen met het al dan niet gericht zijn van ons leven.

Gericht zijn van het leven houdt in: het streven naar een vast doel, daarbij het zoeken naar een vaste inhoud en het aanpassen van eigen leven aan deze inhoud. Wanneer echter een schijnbaar willekeurig zwerven van de geest optreedt, moet dit worden gezien als een beïnvloeding ten kwade. Naarmate het chaotische in ons eigen bestaan sterker op de voorgrond komt, kunnen wij er zeker van zijn, dat duistere invloeden mede werkzaam zijn binnen het bereik van ons eigen "ik". Komen die chaotische invloeden uit eigen omgeving, dan zullen wij ze ook daarin erkennen en ons ook hiertegen volledig trachten af te schermen

Het is onze vaste taak in de wereld voortdurend ons bewustzijn te vergroten en gelijktijdig groter harmonie met het Goddelijke te bereiken. Alle andere factoren zijn van minder belang. Zij hebben niet zo'n grote betekenis als deze ene. Wat het belangrijkste is moet te allen tijde voorgaan. Zoeken naar harmonie met de kosmos is de belangrijkste taak voor de mens. Hiervoor moet hij desnoods afstand doen van de voordelen, die sommige chaotische krachten bieden wanneer men zich laat drijven door hun werkzaamheid en hun ideeën a.h.w. helpt verwerkelijken. Ditzelfde houdt in een verzet tegen b.v. half-stoffelijke krachten, die weliswaar onze stoffelijke welvaart schijnen te bevorderen, maar daarbij geestelijke problemen doen rijzen, die ten slotte een vernauwing van bewustzijn ten gevolge kunnen hebben. Bij deze afscherming gaan wij als volgt te werk:

Bescherming tegen invloeden uit het stoffelijke:

1. Zorg dat ge stoffelijk rein zijt. Het klinkt U misschien vreemd, maar vervuiling, verstopping van poriën e.d. kan onder omstandigheden een vergrote vatbaarheid voor gedachtekrachten van buitenaf betekenen.
2. Probeer te allen tijde Uw denken algemeen te houden, zodra ge in een grote menigte zijt. Zijt ge in gezelschap van enkele personen of een enkele persoon, realiseer U wie deze andere persoon is en stel bewust Uw eigen wezen - waar dit zowel harmonieën als disharmonieën betreft - daar tegenover. In deze realisatie zijt ge over het algemeen dan onvatbaar geworden voor suggesties e.d., die zowel langs telepathische weg als door andere invloeden en werkingen tot U komen.
3. Vreest ge soms, dat iemand U te sterk af zal zijn, bescherm U dan daartegen zelfs door amuletten, door gebeden of formules of gebaar. Ook wanneer deze op zichzelf niet werkzaam zijn, kunnen zij op U een zodanige autosuggestieve invloed uitoefenen, dat U hierdoor zelve in staat bent weerstand te bieden, waar U dit anders niet zou gelukken.

Verzet tegen half-stoffelijke invloeden:

Hier kan een afscherming in de eerste plaats bereikt worden binnen besloten ruimten door het gebruik van reukwerken. Hierbij denk ik o.a. aan de z.g. bloemenwierook en verder aan sandelhoutwierook, die beide in deze gevallen een zuiverende en reinigende werking hebben. Zij verdrijven niet alle natuurgeesten uit onze nabijheid, maar dwingen deze als het ware op te

gaan in de sfeer, zodat onze gedachten tijdelijk superieur zijn boven die van de natuurgeest en voor ons, zo al geen beheersing althans neutralisatie van ons niet passende gedachten mogelijk maken.

In de buitenlucht dienen wij altijd te onthouden, dat vrede en gemoedsrust in ons eigen wezen voor de natuurgeest een wonderlijk verschijnsel is. De kleinere geesten zullen dan trachten de aura van de mens te gebruiken om iets voor zichzelf, een zekere verjonging, een zekere kracht te winnen. Aan de andere kant zullen zij door de uitstraling van die aura, die hen zeer boeit, er niet toe komen hun eigen gedachten te vervolgen, hun eigen taak te volvoeren. Voor de grotere natuurgeesten betekent vrede in een mens het afwezig zijn van elementen, waarop zij invloed moeten uitoefenen. Hier is n.l. reeds harmonie en als zodanig zullen zij geen verdere invloed op deze mens uitoefenen.

Innerlijke vrede is de beste bescherming. Is deze niet aanwezig en zou men zich op een bepaalde plaats toch moeten beschermen, dan herinnere men zich de oude magische cirkel, die getrokken kan worden, hetzij met krijt, hetzij door eenvoudig een lijn in de bodem te trekken. Waarbij driemaal dezelfde cirkel wordt afgelegd en men hierbij voor zichzelf een gebed uitspreekt, dat - onverschillig zijn inhoud - gericht is tot God en om bescherming en vrede vraagt. Dit houdt in, dat de kleine natuurgeest door een lichtend scherm wordt afgesloten terwijl de grote natuurgeest - hier een werking ziende uit de kosmos - met deze werking in harmonie tracht te komen en daar wordt tot Uw verdediger i.p.v. iemand, die mogelijk uw vrijheid zou willen aanvallen,

Zoudt ge U tegen demonische krachten in de natuur, dus ook halfstoffelijke dan wel menselijke wezens en spoken moeten verdedigen, dan onthoude men het volgende:

1. Een magnetische passe langs het lichaam gemaakt kan, indien de intentie daarbij zeer sterk in gedachten wordt gewekt, een afscherming betekenen van de gehele aura tegen mogelijke aanhechtingen van dergelijke half-stoffelijke wezens.
2. Elke krachttuitstraling van het "ik" wordt hierdoor tijdelijk beperkt. Deze beperking houdt in, dat half-stoffelijken dus aan U geen kracht kunnen ontnemen en daarmee dus niet hun eigen doeleinden kunnen dienen.
3. Verder zult gij Uw gedachten trachten te richten op lichte, zuivere zaken. Gij zult U niet laten beïnvloeden door enigerlei waarneming door de zintuigen gedaan. Ja, indien het nodig is, zult ge trachten U zelf deze zintuiglijke waarnemingen althans voorlopig onmogelijk te maken. De concentratiemogelijkheid, die hier ontstaat wordt gebruikt om te denken aan licht. Hierdoor is men voor duistere krachten onaantastbaar. Lichte krachten het licht erkennende, zullen heel vaak tot dienaren worden bij het bereiken van het goede, i.p.v. hinderpalen op de weg naar bewustwording en het volbrengen van het voor het "ik" noodzakelijke.

Afscherming tegen zuiver geestelijke krachten:

Hierbij kan gebruik gemaakt worden van alle gewijde voorwerpen. De wijding behoeft niet uit een bepaalde religie te stammen maar dient wel met volledig geloof te geschieden. Wanneer het vloeistoffen betreft, is het belangrijk, dat bij de wijding zout wordt gebruikt. Is er geen zout voorhanden of kan er geen zout verkregen worden, dan is houtas ook goed. Verder zijn bloemen van knolvruchten, of bollen over het algemeen afwerend. De beste echter vinden we o.a. bij de ui en de knoflook. De bloemen hiervan zijn voor duistere geestelijke krachten absoluut volledig afwerend.

Om ook goede geestelijke krachten af te weren is het noodzakelijk, dat wij onszelf wederom afschermen, waarbij dan - buiten een normaal plotseling zich afschermen - het noodzakelijk is, dat het "ik" zoveel mogelijk bevrijd wordt van vuil, dat geen vuile of zelfs lichtbesmeurde kleding wordt gedragen, dat zo men in vertrekken vertoeft, zon en wind daar toegang hebben - althans - regelmatig krijgen: dat zo ge U buiten bevindt, gij U niet begeeft in schaduwplaatsen met een moerasachtige bodem, dat ge U vrij houdt van alle naaldbomen: daarentegen is loofhout over het algemeen met zijn schaduw wel aanvaardbaar. Dat laatste ligt aan de geaardheid van natuurgeesten, die bij beide soorten van bomen optreden en

bovendien aan hun eigen uitwaseming. De naaldbomen hebben n.l. een zekere geur, die - ofschoon aangenaam – soms bevorderlijk kan zijn voor het optreden van manifestaties van de geest. Een afschermingsmaatregel, die betrekkelijk eenvoudig te volvoeren is, wanneer men een voldoende concentratie heeft en die absoluut afdoende is, maar voor de toepassing wel enige oefening vraagt, is de volgende:

Men concentreert zich een ogenblik op het Goddelijke, b.v. door gebed. Men zal dan in dit gebed voor zichzelf de kracht vergaren om rond zich een lichtende bol op te bouwen. Deze bol bouwt men op uit de aura en dit geschiedt a.h.w. automatisch, wanneer de voorstelling in het "ik" voldoende gerealiseerd wordt. De kleur van de bol zou goudkleurig moeten zijn of – zo ge U dit niet kunt voorstellen - lichtblauw, desnoods violet, maar dan tegen wit aan. Verder zal men in deze bol zich het "ik" voorstellen als een kruis en daarbij houdt men er rekening mee, dat men omhoog ziende gedurende deze concentratie zegt:

"Vanuit mijzelf reik ik tot God, in mijzelf stam ik uit aarde. In mijn handen draag ik de verantwoording voor de medemens en het bewustzijn van mijzelf."

Dat is een spreuk, die niet woordelijk behoeft te worden herhaald, wanneer de inhoud maar goed in de gedachte optreedt. Een dergelijke afscherming maakt het mogelijk om zelfs te midden van de meest demonische krachten zich te bewegen zonder door hen te worden aangetast, zolang het geloof in God intens blijft en men zich niet laat storen door verschijnselen, die zij buiten de U beveiligende bol eventueel doen optreden.

Men moet dus de bol in stand houden, zolang de daarvoor benodigde kracht aanwezig is. Dit houdt in, dat bij een concentratie op de bol en een volledig geloof in deze werking, de afscherming blijft bestaan, zolang het geloof bestaat. Zij zal echter wegvallen, wanneer harmonische krachten optreden om onmiddellijk, wanneer er disharmonische krachten zich rond U bewegen, wederom a.h.w. automatisch tot stand te komen.

Waar het betreft bescherming d.m.v. reukwerken, bloemen e.d. kan worden opgemerkt, dat voor reukwerken ongeveer een 24 uur werkzaamheid geldt. Ook wanneer Uzelf deze niet waarneemt, zijn voldoende kleine bestanddelen meestal nog in de atmosfeer aanwezig. Dit geldt niet voor vertrekken, die voortdurend en volledig gelucht worden, waar hier het reukwerk slechts werkzaam is, zolang het voor U waarneembaar is en bij een niet al te sterk doortochten meestal nog ongeveer een uur nadien. Wat betreft de bescherming door bepaalde bloemen, deze bestaat zolang de bloem nog levensvatbaar is en begint dus af te nemen, wanneer de eerste bruine randen aan de bloembladen kenbaar worden, terwijl ze - verdwijnt op het ogenblik, dat meer dan 1/3 van de bloemen is verwelkt. Dit is in feite bij het laatste niet helemaal waar, maar dan is de werkzaamheid toch wel zodanig afgenomen, dat men beter doet de bescherming te vernieuwen door nieuwe bloemen te plaatsen.

Ik ben ervan overtuigd, dat de meeste Uwer deze beschermingsmaatregelen niet al te vaak nodig zullen hebben. Maar komt het voor, onthoudt dan, dat wijzelf evenzeer in staat zijn een geestelijke werking op de wereld te veroorzaken. De wijze, waarop wijzelf - al dan niet - in harmonie zijn met de Oneindigheid, bepaalt de kracht, waarmee wij kunnen optreden. De inhoud echter van hetgeen wij scheppen plus de werking daarvan wordt te allen tijde bepaald door onze eigen wil en ons eigen bewustzijn. Dit betekent dat zo wij ons al niet kunnen beschermen op een wijze, die anderen mede in die bescherming betreft, het voor ons te allen tijde mogelijk is om het "ik" af te schermen. Ook bij grote gevoeligheid, ja, zelfs bij het bezitten van mediërische kwaliteiten, kan geen aantasting plaatsvinden indien men zich een dergelijke bescherming voorstelt. Ik hoop, dat U zich dit goed realiseert.

Er is dus generlei reden om angstig te zijn, wanneer ge geestelijke werkingen in de wereld ontdekt. Ge bezit daartegen voldoende afweermiddelen. De meeste van deze afweermiddelen zijn betrekkelijk eenvoudig en ofschoon zij ten dele mechanisch zijn - dus berusten op het gebruik van reukwerken e.d. - zijn zij over het algemeen ook eenvoudig toe te passen. Verder kunt U nog onthouden, dat geestelijke werkingen, in de wereld versterkt kunnen worden door meditatie. Het gebruiken van geestelijke krachten, hetzij van andere mensen hetzij van half-stoffelijken hetzij van de geest zelve, kan altijd plaatsvinden door met een deel van deze wezens - mensen, half-stoffelijken of geesten - in harmonie te komen en in de eigen wil een

volledige uitdrukking van dat streven te geven. Bestaat er harmonie, dan kan worden beschikt over praktisch alle kracht van het geheel, waarmee men in harmonie is.

Om deze kracht te gebruiken moet echter een volledige overtuiging in het "ik" aanwezig zijn. Anders verkeert men in de toestand van iemand, die zich wel in het water bevindt, maar rondom gescheiden door een glazen wand niet in staat is voor zichzelf dit water te beroeren. Geloof is dus één van de noodzaken. Geloof niet zozeer in de werkingen, waarover ik sprak, dan wel het geloof in het "ik" en in God. Hebben wij dit geloof, dan kunnen wij desnoods stellen, dat wij alle dingen uit God volbrengen en behoeven wij ons niet te bekommeren om de krachten, die eventueel optreden bij de verwerkelijking, die door ons en ook verschillende anderen plaatsvindt.

Nu ik U heb gesproken over deze geestelijke werkingen, hun oorsprong en de mogelijkheid tot ontwijken, is het misschien ook goed U nog enkele duidelijke voorbeelden te geven van geestelijke werkingen, die in Uw wereld optreden. Allereerst vanuit de mens én de geest, de werking van de z.g. Witte Broederschap.

Deze Witte Broederschap moet worden gezien als een harmonisch samenwerkende groep, bestaande uit mens zowel als geest, die zich ten doel stelt de harmonie op de wereld te bevorderen en daardoor een klimaat te scheppen, dat voor een snelle en juiste geestelijke bewustwording goed is, aanvaardbaar is. Hierbij wordt echter ingegrepen zonder rekening te houden met de menselijke moraal noch met de menselijke begrippen van goed en kwaad. Heel vaak wordt geweld gebruikt. Niet om het geweld te bestrijden, maar om een uitlaat te scheppen voor krachten, die anders geestelijk nog vernietigender zouden zijn.

Een dergelijk ingrijpen kan b.v. politiek en economisch een zeer sterke invloed uitoefenen. Deze invloed is niet altijd aangenaam en soms zeer moeilijk te ervaren. Men meent dat het de onredelijkheid van de mensheid is, terwijl in feite een lichtende kracht hier een verandering van toestand a.h.w. opdwingt. Wil men hier zelf buiten blijven, dan is het noodzakelijk dat men afstand neemt van dergelijke politieke en economische gebeurtenissen en ze beschouwt onafhankelijk van de commentaren van anderen, verder trachtend zoveel mogelijk elke beïnvloeding - behalve die der eigen rede en het eigen geestelijk bewustzijn - uit te sluiten. Zou men echter daartoe overgaan, dan zullen de meeste mensen, die streven naar het goede, zich a.h.w. automatisch aansluiten bij het streven der Witte Broederschap, waar zij moeten erkennen, dat dit praktisch de enige mogelijkheid is om de wereld verder te helpen.

Daarnaast bestaan kleinere groepen die - zuiver stoffelijk - werken met magie. Hierbij behoeven wij niet in de eerste plaats te denken aan heksen en tovenaars, maar kunnen wij b.v. ook denken aan de z.g. paranormale work-teams, zoals wij b.v. vinden in het Pentagon, in het Kremlin e.d.. Deze groepen hebben vaak zeer nauwkeurig omschreven doelen, die van uit het nationaal bewustzijn gezien goed zijn, maar o.i. toch een ingrijpen zijn in de redelijk stoffelijke bewustwording en vrijheid van anderen. Hierbij hoort o.a. envoûtement, doodwensen e.d., naast pogingen om waar te nemen en anderen op afstand te beïnvloeden. Wanneer dergelijke beïnvloedingen optreden, doet men het best voor zichzelf hiertegen een schild te werpen. Zelfs indien men het eens zou zijn met het einddoel door een dergelijk streven behaald, is het raadzaam zo mogelijk de beschermende kracht uit te breiden tot allen, die door een dergelijke beïnvloeding en werking worden bedreigd.

De beïnvloeding door natuurgeesten kan vaak een heel ander karakter hebben. Hierbij denk ik als het meest kenbare verschijnsel aan het ontstaan van natuurrampen en overstromingen, bosbranden, mijninstortingen, veranderingen van waterloop, e.d.. Al deze veranderingen vinden op korte termijn plaats. Zij zijn onmiddellijke verschijnselen, waaraan weinig of geen waarschuwing vooraf gaat. Zij worden door de natuurgeest veroorzaakt, om dat de werking van de mens in de natuurgeesten zodanige chaotische spanningen heeft opgewekt, dat hiervoor dus de enige uitweg wordt in de natuur een verstoring te veroorzaken, die harmonisch is met het in het ik bestaande. De mens kan zich hiertegen niet verzetten als eenling. Slechts de menigte kan zich hiertegen verzetten door het uitstralen van goede gedachten. Dit komt echter veel te weinig voor.

Beïnvloeding door de geest kan soms ook zeer sterk ingrijpen in het stoffelijke bestaan. Ik denk hier allereerst aan inspiratief of zelfs overschaduwend ingrijpen van geesten, die hierdoor b.v. staatslieden brengen tot uitspraken, die zij niet bedoelden te doen, bepaalde situaties forceren, waarbij een prestigekwestie de mens dan dwingt om in de ingeslagen richting verder te gaan e.d. Ook een uitschakelen van bewustzijn of een vertragen van reactievermogen kan soms door de geest plaatsvinden. Hierdoor kunnen dan b.v. treinongelukken ontstaan, vliegtuigrampen, misrekeningen bij navigatie van schepen e.d., maar ook nalatigheden, die soms mensen redden. Dergelijke invloeden moeten ook altijd weer als mogelijkheid worden gerealiseerd. Is men zich bewust van deze mogelijkheden, dan zal het bewustzijn zelve meestal reeds veel ertoe bijdragen de verschijnselen daarvan te verminderen, althans in veel mildere vorm tot uiting te doen komen.

En nu - buiten al het door mij genoemde om - een punt, waarover ik nog weinig heb gesproken. Ik noemde U in het begin ook geesten als aardgeesten, dus planeetgeesten en zonnegeesten. Het is begrijpelijk, dat deze grootse persoonlijkheden niet over één kam geschoren dienen te worden met de kleinere invloeden, waartegen wij ons veelal kunnen beschermen. Wezens van een importantie als een planeetgeest en een zonnegeest hebben een werkingsbereik, waartegen wij onszelf meestal niet eens afdoende kunnen beschermen, laat staan onze omgeving. Het is dus niet mogelijk de gevolgen hiervan geheel te voorkomen. Een realisatie echter van de werking van bepaalde planeten in Uw eigen leven kan ertoe bijdragen een aanpassing aan de werking dier planeten in eigen gedrag te bewerkstelligen. Wanneer wij weten dat b.v. de periode van volle maan voor ons een periode van zenuwspanning is, zullen wij elke werkzaamheid, die meer dan normale beheersing vereist, verschuiven naar de periode van afnemende of opkomende maan. Ja, misschien zelfs naar nieuwe maan, ofschoon deze vaak dan een absoluut tegendeel is en een zekere lethargie teweegbrengt.

Wij zullen ons trachten de eigen kleine levenscycli te ontdekken. Hierbij zijn zowel de periodiek optredende slapte- en energiebuien, alsook perioden van geluk en ongeluk. Het erkennen hiervan, b.v. alleen al in het samengaan met de maanloop, betekent de indeling van eigen leven kunnen aanpassen aan de mogelijkheden, die buiten ons bestaan. Wij zijn dan weliswaar niet in staat de invloed van buiten uit te sluiten, maar we zijn wel in staat door een indelen van ons eigen leven deze krachten zo te gebruiken, dat ze ons zo weinig mogelijk schaden en zoveel mogelijk ons eigen streven en werken bevorderen.

Onthoud U goed, dat periodiciteit van verschijnselen bij alle natuurgeesten steeds weer voorkomt. Zijn er dus verschijnselen in ons eigen leven, die zich periodiek herhalen, dan zullen wij trachten vast te stellen, waarvan zij kunnen stammen. Blijkt het dat wij in onszelf daarvoor geen verklaring vinden, dan nemen wij aan, dat deze door natuurgeesten worden veroorzaakt en treffen wij alle maatregelen om de kleine verschijnselen door onze eigen instelling eenvoudig te onderdrukken, dan wel door harmonie met deze krachten voor onszelf zodanig te versterken, dat ze meer bruikbaar worden. Terwijl we bij de grote en de dwingende verschijnselen ons eigen leven daarnaar zozeer richten, dat hierdoor voor ons een zo groot mogelijke vrijheid van handelen worden gewaarborgd.

Ik geloof, dat ik in deze korte samenvatting U een indruk heb kunnen geven van de geestelijke werkingen in de wereld. Ongetwijfeld is dit slechts een inleiding tot het onderwerp van de volgende maand, waarbij wij zullen spreken over geestelijke zelfwerkzaamheid. Maar onthoud U goed. Slechts indien wij ons voortdurend bewust zijn van de geestelijke werkingen in de wereld, kunnen wij komen tot een volledige geestelijke zelfwerkzaamheid, die doel heeft, die resultaten brengt en voor onszelf een gemakkelijker en groter weg naar bewustwording inhoudt.

KOSMOS CONTRA DE MENS

Wanneer wij ons bewust worden van het verschil tussen ons eigen streven en dat van de kosmos, dat het onze niet erkent, dan komt bij ons wel eens de vraag op: Is Gods wil dan altijd strijdig met het door ons begeerde? En omgekeerd. Is al hetgeen voor ons begeerlijk is dan strijdig met Gods wil? Om op deze vraag in het kort antwoord te geven is uit de aard der

zaak moeilijk. Ik geloof, dat ik het beste doe, wanneer ik een paar punten vastleg: in de eerste plaats omtrent de goddelijke wil, in de tweede plaats omtrent de menselijke wil.

De kosmische wet groeiend uit het kosmische bewustzijn, is de vormende kracht van al wat bestaat. De mens zowel als zijn omgeving, ja, al wat is in stoffelijke of in geestelijke zin, komt voort uit het Goddelijke. Als zodanig is in het bestaan van alle dingen ook tevens de goddelijke wil uitgedrukt, waar niets tegen Gods wil kan bestaan. Eenvoudigheidshalve zullen wij enkele punten van het specifiek menselijk bestaan bezien als zijnde in verband of in strijd met Gods wil.

De mens meent in vele gevallen, dat het b.v. tegen Gods wil is zich te vergrijpen aan eigendommen van anderen. In sommige kringen wordt sexueel contact gezien als strijdig met Gods wil. In andere gevallen wordt een zich verzetten tegen het gezag gezien als zijnde strijdig met Gods wil. Ik zou hier commentariërend aan willen toevoegen. God heeft de mens geschapen. Hij heeft al het zijnde geschapen. Hij heeft de mens echter niet geschapen met een bezit. Als zodanig kan een vergrijp tegen het bezitsrecht van anderen niet in strijd zijn met de goddelijke wil, tenzij de mens zich hierdoor verzet en wel bewust tegen waarden, die hijzelf als goed erkende,

Sexueel verkeer en contact kan niet zijn tegen de goddelijke wil, want God schiep de wezens tweërlei. Wel echter kan elk vergrijp tegen hetgeen door de mens als goed wordt beschouwd, tegen de goddelijke wil worden geacht. Want wij mogen stellen, dat het bewustzijn, dat in de mens leeft, uit de goddelijke wil is voortgekomen. Elk vergrijp tegen dit bewustzijn is dus een vergrijp tegen het "ik" en de volmaakte toestand, die God daarin gecreëerd heeft krachtens Zijn wil.

Protesten tegen dit "volmaakt" zullen ongetwijfeld op mij neerhagelen, zo ik daartoe de gelegenheid geef. Ik meen echter, dat dit niet noodzakelijk is om de doodeenvoudige reden, dat zowel Christenen als vele anderen erkennen, dat God de mens schiep naar Zijn beeld en gelijkenis, en dus in wezen een perfecte weerkaatsing van de goddelijke volmaaktheid in een deel van de schepping vastgelegd. Aan de hand daarvan kan worden gesteld, dat - indien ons bewustzijn al onvolledig is - elk ons vergrijpend tegen dat bewustzijn in strijd moet zijn met de goddelijke wil, voorzover die in ons wezen kenbaar is. Hiermede treedt aan de hand hiervan - en niet anders - een schuldgevoel op. Wat betreft een verzet tegen heersende macht geloof ik niet, dat deze ooit tegen de goddelijke wil kan zijn, zolang een dergelijk verzet wordt gedragen door een innerlijk bewustzijn van het goede van eigen handeling en een absoluut erkennen van het niet-goede in de macht of personen, tegen wie men zich verzet. Want het feit, dat de mens binnen redelijke grenzen een vrije wil heeft, betekent dat de mens het recht van keuze heeft, onafhankelijk van alles en allen behalve van het Goddelijke, dat zich in hem openbaart. Er bestaat dus in feite geen tegenstelling tussen de goddelijke wil en de kosmische wil, en de mens en de menselijke wil. Integendeel, deze beide zijn één, zolang de mens zich niet laat beïnvloeden door factoren die buiten hem bestaan, maar slechts door het in hem levende bewustzijn. Dit houdt in, dat het kwaad der mensen niet geboren wordt uit kosmische toestanden dan wel krachtens kosmische wetten, maar slechts krachtens een vergrijp tegen eigen wezen, waarbij men om in foutief begrip aan consequenties te ontkomen tracht zichzelf te bedriegen en te handelen tegen eigen beter weten in.

VIERDE LES - GEESTELIJKE ZELFWERKZAAMHEID

Geestelijke zelfwerkzaamheid betekent de activiteit, die men normalerwijze op aarde mentaal en ook lichamelijk kent, overbrengen in het geestelijke. Daardoor krijgt men een harmonie van geestelijk en stoffelijk werkzaam zijn, waarbij de geest evenzeer verdiensten heeft in het stoffelijk bestaan en bovendien in haar eigen wereld impulsen kan verwerven, die wederom tot uitdrukking kunnen komen in de stof. Er bestaan op aarde - alleen al in geheimscholen - ruim 70 verschillende wegen. Het is mij helaas onmogelijk elke weg afzonderlijk op zijn merites hier voor U te beoordelen en te behandelen. Ik kies echter kort de wegen, gaande van de in de stof gebaseerde tot de onmiddellijk zuiver geestelijke.

Ten eerste: Stoffelijk gebaseerd komt men tot een geestelijke zelfwerkzaamheid, wanneer men in staat is voortdurend alle innerlijke impulsen op een zodanige wijze te oriënteren, dat ze richting geven aan het eigen beleven. Hierbij is het noodlot, het toeval, zoals het in het leven optreedt, zeer belangrijk. Wij leven door tekens, die ons geworden en die a.h.w. een noodlotsbestemming voor ons neerleggen. Op deze wijze wordt de activiteit van de geest zelf wel niet geprikkeld, maar zal elke impuls, die uit het geestelijke komt of komen kan, mede in het stoffelijk beleven verwerkt zijn. De resultaten van een dergelijke geestelijke zelfwerkzaamheid zijn stoffelijk nil: geestelijk echter door een intens beleven en een intens geloof, dat meestal hiermee gepaard gaat, een grotere realisatie voor de geest dan normaal van alle mogelijkheden der stof én der lagere gebieden. Hierdoor kan de geest voor zichzelf o.a. verwerven. De mogelijkheid om volgende incarnaties zelf te bestemmen, zo ze nog nodig zijn. De mogelijkheid om vanuit geestelijk bestaan later in de stof in te grijpen, behulpzaam te zijn en zo de bewustwording der mensheid te helpen bevorderen. Een beheersing van primitiever stoffelijke wezens, waardoor een dergelijke geest leidinggevend kan optreden o.a. in de lagere natuurgebieden. Op zichzelf is deze weg dienstig, werd in het verleden ook veel gevolgd, doch is m.i. niet voldoende aangepast aan de mogelijkheden die een moderne mens hoeft.

De tweede weg erkent het geestelijke maar als een onbeheersbare en onbewuste factor. Uitgegaan wordt van het standpunt: Ik leef hier in deze wereld maar in mij is iets dat met andere werelden contact krijgt. Dit contact ligt buiten mijn beheersing. Ik heb zelf in die andere wereld geen mogelijkheden, maar kan door aanroepingen, smekingen, bezweringen, eventueel magische handelingen, het contact zodanig verstevigen, dat voor mij een begrip van deze andere wereld mogelijk wordt en ik dus werkingen op aarde kan bereiken, die anders buiten mijn normaal bestek zullen vallen. Hierbij speelt zich het volgende onbewuste af: Een vereenzelviging met de krachten, die men aanroept, brengt een - zij het niet gerealiseerd - leven op andere vlakken met zich mee. Degenen, die deze weg volgen, zijn over het algemeen zeer bekwaam tot handelen en werken in astrale sferen. Zij zijn zich ook bewust van hetgeen zich daar voltrekt, doch zijn zich niet bewust van het feit, dat zijzelf dit volbrengen. Zij nemen aan, dat andere figuren, goden, e.d. hier als handelende factor optreden. Voor de geest zijn hieraan natuurlijk vele mogelijkheden verbonden. De stof komt alleen tot het magisch werken, dat over het algemeen beperkt blijft tot kleinere handelingen, die in de naaste omgeving tot uitdrukking komen. Geestelijk gezien, vergroting van kennis van de verschillende lagere sferen, een beter begrip voor het wezen van demonen, een begrip omtrent de werkingen van geestelijke krachten, die zich op aarde uiten en als zodanig voor deze geest de mogelijkheid om na overgang ditzelfde te bereiken. Verder de mogelijkheid om door onbewuste overgave aan hoger geestelijke krachten reeds bewustzijn te puren in het stoffelijk bewustzijn, zonder dat dit stoffelijk tot uitdrukking komt.

De derde weg, die ik met U wil behandelen - en nu maak ik even een sprong en sla dus het een en ander over - is de weg vanuit de stof bewust geestelijk te streven. Basis: Ik ben meer dan stof alleen. Het feit, dat ik meer ben dan stof alleen, brengt mij ertoe te zoeken naar een weg, waardoor ik ook het niet-stoffelijke voor mijzelf steeds reëler zal kunnen erkennen. In

deze erkenning zoek ik allereerst en vooral naar een begrip. Begrip van mijn eigen wezen in niet-stoffelijke conditie, begrip van niet-stoffelijke werkingen in mijn eigen wezen en leven.

Hierbij zijn geen magische werkingen of werkzaamheden te verwachten. Een dergelijk persoon is wat men noemt nuchter en toch gelovig. In het geloof treedt dan over het algemeen op een scherpe overgave aan een bepaalde godheid, die echter niet de directe Algod is, doch een deel daarvan of een ondergeschikte god. Vergelijkenderwijze zou ik willen opmerken dat wij dit hier krijgen bij Christenen, die zich alleen overgeven aan Jezus, maar daarbij de Vader - God, de Schepper - dus wel eens uit het oog verliezen. Ook zij hebben een dergelijk geloof. Wij vinden dit ook bij de vereerders van Kali Durga, die zich dus overgeven aan de godin Kali, een bepaald aspect van de scheppende werking. Vele andere voorbeelden daarvan kunt U zelf nog vinden en aanhalen.

In een dergelijk geval wordt een harmonie gevonden, die onbewust is. Een harmonie n.l. van het geestelijk streven, dat voor de geest nu ook in het stoffelijke wordt uitgedrukt, maar dat niet onmiddellijk realiseerbaar is. Er is een geloof. Dit geloof leidt de stoffelijke handelingen, speelt een grote rol bij stoffelijk bewuste en onbewuste overwegingen, maar zal nooit en te nimmer een volledige bewuste beheersing betekenen. Er is een voortdurend aanvaarden. In deze aanvaarding zal de geest waarden van haar eigen sfeer en toestand kunnen behouden tijdens haar contact met het stoffelijke. Zij is niet in staat deze stoffelijk uit te drukken, maar zal dankzij het geloof toch een uitbreiding krijgen in de richting van haar eigen sfeer en bestaan.

Hier kan worden gezegd, dat onbewust uittreding kan voorkomen, waarbij dus werkzaamheid op geestelijk gebied zonder stoffelijk bewustzijn mogelijk is. Verder is hier het geloof heel vaak de factor, waardoor ook z.g. magische of pseudo-magische werkingen tot stand komen, die als resultaat brengen, zegeningen, profetieën één dergelijke. Deze worden echter nooit erkend als komend uit het eigen "ik" of in verband staande met de eigen geest. Geestelijk gezien: een vrijheid van eigen sfeer, gedurende het leven, zo bewerkstelligende een vergroot begrip voor eigen sfeer en ook een scherper contact met meer sferen plus de aarde. Dit harmonisch blijven en begrip hebben van meer sferen is belangrijk voor de geest, waar het haar eigen bewustzijnsuitbreiding zeer ten goede komt en zij zich dus sneller in hogere sferen kan gaan bewegen.

De voorgaande wegen door mij aangestipt, zijn in de eerste plaats wegen, zoals zij normaal voorkomen. Zij bevatten geen geheime leer en zijn het normaal resultaat van het menselijk denken, het menselijk streven, plus een mogelijke geloofsaanvaarding of een aanvoelen van het bovennatuurlijke. De volgende wegen, die ik zal aangeven, zijn echter gebaseerd op het bestaan van een geestelijke wijsheid, die verder reikt dan een zuiver stoffelijk bestaan. Daarbij wil ik allereerst aanstippen de z.g. karmaleer, waarbij de weg als volgt wordt gekozen:

Het leven moet door mij aanvaard en ondergaan worden. Al hetgeen ik beleef komt voort uit vroeger bestaan, uit vroegere verantwoordelijkheid. Er is geen god noch duivel verantwoordelijk voor hetgeen mij overkomt. Ik ben het zelf die deze krachten tot mij roept. Slechts de wijze waarop ik beleef, is belangrijk. Daardoor zal een zoeken naar de geestelijke inhoud en achtergrond van al hetgeen ik beleef een voortdurend deel van mijn leven uitmaken. Op deze wijze zal een zoeken naar oorzaak en gevolg in het totaal stoffelijk bestaan een voortdurende uitbreiding van bewustzijn - al is het maar een bewustzijn van mogelijkheden - inhouden.

Natuurlijk krijgen wij hierbij vaak foutieve uitleggingen, pogingen om zekere edele idealen te forceren in een karma-beleven e.d.. Desondanks kan worden gezegd, dat de intensiteit, waarmee het leven wordt ondergaan, op de duur voor de geest een veel grotere verrijking kan betekenen dan enige andere weg. Ik zeg dit uitdrukkelijk, omdat de weg van karma en karmarealisatie voor de mens via het kennen van oorzaak en gevolg betekent een kennen van de scheppende Kracht en dus voor de geest een mogelijkheid om zich meer met die scheppende Kracht te vereenzelvigen, zelfs tijdens het stoffelijk bestaan. Stoffelijk gezien resulteert hieruit een zekere duldzzaamheid, soms zelfs gelijkend op apathie. In geestelijk opzicht, zoals ik reeds heb gezegd, is de vereenzelving met hogere sferen eenvoudiger, waar het begrip voor de schepping steeds dieper wordt en het geestelijk leven een normale

continuering wordt van het stoffelijk bestaan, waardoor een bewuste cyclus en mogelijkwijze een bewuste reïncarnatie kan plaatsvinden.

Gaat men verder met deze karmaleer, dan komen we tot de weg, waarbij karma wordt gezien als iets, niet het persoonlijk ik betreffende. Hierbij wordt een absolute scheiding gemaakt tussen het geestelijk bestaan en het stoffelijk bestaan, dat onder invloed van oorzaak en gevolg nu eenmaal bepaalde problemen geeft en bepaalde situaties met zich meebrengt. Het afwijzen van verantwoording voor alle toestanden, waarop het "ik" geen verdere invloed kan uitoefenen, houdt hier in een zich vervreemden van de waarden der gevolgen in het stoffelijk bestaan. De bevrijding, die hierdoor plaats vindt, is groter. Men zal dus niet zo snel stofgebonden zijn en zal verder door het wegdrukken uit het eigen bestaan van vele stoffelijke probleemwaarden komen tot een dieper mentaal begrip voor geestelijke waarden.

De geest heeft hierbij het voordeel van een grotere vrijheid, een minder gebonden zijn aan een oorzaak-en-gevolg-cyclus en dus ook de mogelijkheid om ongeacht het stoffelijk beleven in haar eigen sfeer voort te bestaan en daarin haar eigen wijsheid op te doen. Het nadeel is echter, dat hierdoor heel vaak gebrek aan intens beleven ontstaat. De geest heeft hierdoor niet een zodanige bewustzijnsuitbreiding als soms verkieselijk is.

De laatste z.g. karmaweg houdt verband met het erkennen van andere krachten in het eigen leven als uitvoerders van een goddelijk raadsbesluit. Hier stelt men, dat al hetgeen in het eigen leven gebeurt, gebeurt met een bedoeling, met een betekenis. Evenals in de eerste weg, tracht men deze betekenis wel degelijk te doorgronden. Men aanvaardt echter niet een eigen aansprakelijkheid voor hetgeen men ondergaat. Hierin verschilt deze weg dus wel zeer van de eerste weg, die hierin naar zichzelf zoekt.

Deze derde weg van karma, die ik hier aangeef, zoekt echter God te erkennen in al hetgeen Hij op onze weg brengt. Hierbij kan soms een zeer grote geestelijke waarde bereikt worden, terwijl gelijktijdig ook stoffelijke resultaten kenbaar worden. Want door het erkennen van God in al hetgeen rond mij gebeurt, zal ik ook leren te putten uit de krachten Gods overal rond mij. Hierdoor krijgt men lichamelijk de mogelijkheid om vaak helpend op te treden als een extensie van het Goddelijke t.o.v. zijn medemensen. Verschijnselen als wonderdadige genezingen e.d. kunnen hieruit voortvloeien. Beheersing van de materie echter, die niet leeft, kan hier niet optreden. Voor de geest heeft dit grote waarden door een uitbreiding van het bewustzijn, waar men zich verzinkt in het Goddelijke rond het "ik" en daardoor het uitbreiden van wereldervaring maakt tot een uitbreiden van eigen wezen. De benadering van het Goddelijke wordt zo intenser mogelijk en gelijktijdig leert men zijn functie binnen het Goddelijke bewust volbrengen. Een volledig bewustzijn hiervan in de stof komt echter slechts zeer zelden voor.

Na de wegen van karma bezien te hebben, moeten wij ons ongetwijfeld ook wenden tot de z.g. magische weg, die in sommige esoterische scholen wordt onderwezen en ook deel uitmaakt van de stellingen van vele geheimscholen. De grondstelling, voor al deze wegen gelijk zijnde, is als volgt:

Er is een voortdurende kringloop van goddelijke kracht. Deze kringloop is in feite de schepping. Ons bewustzijn beweegt zich met deze kringloop mee en zal dus voortdurend en te allen tijde alle sferen blijven passeren, zowel de hoogste als de diepste. Eigen bewustwording maakt echter uit in hoeverre die sferen bewust worden ondergaan en beleefd. Het doel van degene, die langs deze weg streeft, is nu om zo hoog mogelijke waarden te kunnen beleven, terwijl men gelijktijdig de lagere waarden uitschakelt voor zover zij voor het "ik" niet aanvaardbaar zijn, en daarbij toch voor zichzelf daadwerkelijk blijft leven, ook in die lagere sfeer. Hier wordt het ik gemaakt tot een replica van de goddelijke schepping - niet de Schepper Zelve - en put men voortdurend in elke beleving uit de hoogste sferen, die voor dat "ik" bereikbaar zijn"

De stoffelijke weg kan die zijn van de beheersing. De stoffelijke weg van beheersing houdt in. Afstand doen van alle middelen, die niet stroken met een zo groot mogelijke stoffelijke harmonie. Een afstand doen van alle wetten en belevingen, die niet passen voor het "ik", waar het "ik" hier - door begeerten, etc. - op een verkeerd spoor zou kunnen worden gebracht. Verder een afstand doen van het contact met mensen in zuiver menselijke zin, hen slechts

benaderen uit een geestelijk standpunt, met hen levende maar nooit levende zelf met hen. Het "ik" is hierbij voortdurend uitgeschakeld en wordt teruggebracht tot een minimale waarde. De realisatie van de wereld is slechts de realisatie van één van de vele sferen, terwijl men voortdurend tracht compensatie voor eigen bestaan te vinden in alle mogelijkheden, dus in al wat er bestaat.

De magische weg stelt hierbij dan verder, dat het projecteren van de waarden van één wereld in de eigen wereld of andere werelden inhoud: een verloop van krachten, die gericht kunnen worden door de magiër, die dit verloop van krachten tot stand brengt. Er wordt dus a.h.w. gebruik gemaakt van potentiaalverschillen tussen verschillende bewustzijnssferen, waardoor het bewustzijn een dragende en werkende kracht wordt in alle sferen, die door de magiër beroerd worden. Hierbij is het niet alleen mogelijk krachten van hogere sferen werkzaam te maken in eigen wereld, maar ook omgekeerd - de weg van de krachten volgende - zichzelf tijdelijk te verheffen tot hogere werelden.

Hier komt voor het eerst een zogenaamd meervoudig bewustzijn voor, waarbij dus gelijktijdig tenminste de stoffelijke wereld en één geestelijke sfeer wordt beleefd. Degenen, die hierin het verst doorgaan, kunnen soms zeven sferen gelijktijdig beleven en afwisselend hierin werkzaam zijn, zonder in een der sferen ooit hun totale bewustzijn te verliezen. Dit betekent het omvatten van een groot gedeelte van het Al en - mits onzelfzuchtig en op het Al gericht streven de voortdurende richtlijn blijft - kan hierdoor een zodanig groot bewustzijn worden verworven, dat eventuele reïncarnaties praktisch nooit meer zullen voorkomen, tenzij dan als onmiddellijke uitvoerder van een goddelijke taak, waarbij het "ik" in de hoogste sferen blijft vertoeven, dan wel dat men incarneert, omdat men - door zelfzucht bedrogen - heeft getracht het totaal der potenties, uit het Goddelijke geput, slechts voor zichzelf te gebruiken. De gevaren van deze weg zijn groot.

De stoffelijke mogelijkheden ervan kunnen worden genoemd als het doen optreden van alle verschijnselen als occult aangeduid, waaronder teleportatie, levitatie, geestelijke genezing, telepatie, eventueel het veranderen van elementen, het tot stand brengen van veranderingen in materie maar ook in weefsels, het bevorderen of remmen van plantengroei, het beheersen van de kleinere natuurkrachten als er zijn, regen, wind, zon, e.d.. (Het beheersen daarvan kan slechts binnen een beperkt gebied geschieden.)

De geestelijke voordelen zijn dus: Een groter kennis van het Al en van de werkingen, die de Schepper daarin uitoefent. Gelijktijdig het vermogen om zelf in meer sferen te vertoeven en zo gelijktijdig in één periode een dubbele bewustwording op te doen. Het resultaat kan zeer goed of zeer slecht zijn.

De zogenaamde ethisch-esoterische richting is enigszins anders. Zij zoekt de kennis binnen het "ik" te vinden en uitgaande van de voornoemde stellingen brengt zij voor zichzelf een beeld van het "ik" tot stand, waarbij heel vaak een vereenzelviging optreedt met bepaalde lichaamsdelen in stoffelijke staat. Men benoemt dus a.h.w. lichaamsdelen en functies met de naam en de kracht van bepaalde sferen. Hierdoor kan een mentale associatie ontstaan, die via het onderbewustzijn inderdaad het realiseren van die krachten mogelijk maakt. Aardig is hierbij misschien te vermelden, dat op deze wijze het associëren van verschillende chakra's met bewustzijnstoestanden maar ook met sferen oorspronkelijk tot stand is gekomen.

Het streven naar verinnerlijking betekent, dat men de gehele wereld in zich opneemt en als deel van zichzelf beschouwt. Hierbij komt voor het eerst de naastenliefde tot werking en tot volledige uitdrukking. Is men in staat dit voor zichzelf werkelijk te realiseren, dan ontstaat stoffelijk een zodanige band met de gehele schepping, dat de schepping dienend wordt, zonder dat zij bevel krijgt. Er is geen sprake van een magische handeling doch slechts van een zodanig in harmonie zijn met de schepping als zodanig én de Schepper, dat de schepping zelve zich voortdurend dienend maakt. Voorbeelden hiervan: Het gaan door water en vuur zonder gekwetst te worden. Het gedragen worden door de wind, indien het nodig is. Het vinden van vruchten, waar zij eigenlijk niet aanwezig zouden moeten zijn. Het ontstaan van versnelde groeiverschijnselen, wanneer dit voor de persoonlijkheid nodig is. Het wegvallen van bepaalde weerscondities rond de persoon, wanneer dit gewenst is. Het vermogen om door te dringen in de harten van anderen en juist daar de oplossing te geven, die noodzakelijk is. Geestelijk

gezien kan het "ik" door zijn naastenliefde en de vereenzelviging dus met schepping en Schepper komen tot een zodanig uitgebreid begrip, dat het patroon van de schepping gezien wordt en daardoor een kennen van de Schepper mogelijk wordt. De weg - mits ten einde gevolgd - betekent een volledig opgaan in de Schepper met volledig behoud van eigen bewustzijn. Is deze weg goed gevolgd, dan zal geen reïncarnatie meer noodzakelijk zijn.

Een laatste weg zou ik niet met een bepaalde naam kunnen benoemen. Hij wordt niet onderwezen in openlijke scholen en maakt ten hoogste deel uit van de zeer geheime leer van enkele esoterische en magische scholen op aarde. Berustend op voornoemd principe stelt zij: Wanneer ik deel ben van de schepping en van alle sferen, kan ik zijn in alle schepping en alle sferen en door vereenzelviging met een willekeurig deel van schepping of sfeer zal ik voortdurend in staat zijn voor mijzelf dat beleven maar ook die daadkracht te gewinnen die noodzakelijk is. Het verlaten van het "ik" kan hierbij zover worden doorgevoerd, dat men overgaat tot een projectie van een z.g. etherisch dubbel, dat zodanig wordt verdicht, dat hierdoor werkingen op aarde - dus in de stof - kunnen worden volbracht.

Is dit het geval, dan treedt verder nog het verschijnsel op van tijdloze verplaatsingen. In enkele gevallen - zeer zelden - van z.g. duplicatie, waarbij dus één persoon op twee plaatsen aanwezig en handelend aanwezig kan zijn en gelijktijdig a.h.w. daar één taak kan volbrengen. Het is echter niet mogelijk op twee plaatsen verschillende daden te volbrengen.

Degenen, die deze scholing hebben doorgemaakt, zijn zozeer meester over hun eigen wezen en lichaam, dat zij alle lichaamsstromen beheersen. Ze beheersen daardoor ook de vloed o.a. van od - dus van levenskracht - en zijn in staat deze zeer juist en over zeer grote afstand te richten. Het bewustzijn, niet gebonden aan het stoffelijke kan gebruik makende van zijn voertuigen andere stoffelijke werelden - maar ook alle sferen tot de hoogste sfeer van Zomerland - voortdurend bezoeken en ook daar werkzaam zijn.

Geestelijk gezien zijn hier de mogelijkheden iets minder dan in de voorgaand beschreven weg. Daar staat tegenover, dat de stoffelijke mogelijkheden groter zijn. Het is deze gang, die dan ook voornamelijk wordt gekozen door degenen, die op aarde een dienende functie willen uitoefenen t.o.v. de mensheid. Deze dienende functie betekent dan vaak, dat innerlijk gelijktijdig de gevolgen van de vooromschreven weg dus ook mede bereikt worden. Opgang in het Goddelijke, onmiddellijk, zelfs tijdens het stoffelijk leven, is hier theoretisch mogelijk. Zij brengt echter wel grote bezwaren met zich mede waar deze weg niet gevolgd kan worden met in achtneming van de wetten der normale menselijke maatschappij.

Ik heb U nu een aantal wegen genoemd. Zoals U uit mijn inleiding reeds hebt begrepen, zijn er veel en veel meer, het gaat ons hier echter niet slechts om een opsomming van feiten en mogelijkheden, doch ook om het stellen van praktische leefwijzen, praktische methoden, waardoor U zelf tot een intensifiëring van Uw geestelijke zelfwerkzaamheid kunt komen.

Praktisch gezien moet voor geestelijke zelfwerkzaamheid allereerst een eis worden gesteld. Wordt hieraan niet voldaan, dan kan men nooit spreken van een geestelijke zelfwerkzaamheid. Te allen tijde zal men trachten de geestelijke inhoud van leven en toestand te realiseren. Dit is moeilijker dan het lijkt in deze enkele zin. U te realiseren wat de geestelijke inhoud en betekenis is van al hetgeen U overkomt, betekent, dat U de geestelijke achtergronden moet zien zowel van drift als van vreugde. Dat U zowel een politieke situatie, die U een ogenblik treft, als een geloofsverklaring, die een ander U voorlegt, zult moeten zien in de geestelijke verhouding tot de kosmos. Het is dus noodzakelijk voor geestelijke zelfwerkzaamheid voortdurend een contact te leggen tussen eigen toestand en het daarin optredende, plus eigen geestelijke toestand en de daarin bestaande mogelijkheden. Ongetwijfeld zijn deze overwegingen zeer vaak van ietwat twijfelachtige geaardheid. Men heeft n.l. hier geen zekerheid en meent heel vaak in de dag weg te dromen. Er is echter een corrigerende factor aanwezig die toch dergelijke overwegingen een voldoende vruchtbaarheid geeft. In het onderbewustzijn is een voortdurende werking van de geest mede verdisconteerd. De associaties, die optreden in het denken, worden dus mede door het geestelijke gericht. De toevallige combinaties betekenen een onthulling van eigen innerlijke waarden, ook tevens een combinatie van geestelijke waarden, die met het stoffelijke in verband staan. De geest ontkent

zichzelf hierin niet en maakt dus een realisatie van de betekenis van het geheel voor haar zelve mogelijk.

Heeft men eenmaal aan deze eis beantwoord, dan kan men gaan spreken over een werkelijk "werkzaam" zijn. Velen vergissen zich en nemen aan dat b.v., magnetiseren al kan behoren tot geestelijke zelfwerkzaamheid. Dat is niet waar. Geestelijke zelfwerkzaamheid kán magnetiseren met zich meebrengen, maar het omgekeerde is niet het geval. Geestelijke krachten werkzaam maken betekent in de eerste plaats een proces zich doen afspelen binnen het eigen bewustzijn. Dit proces moet voortkomen uit een geestelijke waardering van stoffelijke zaken. Daarom zijn de volgende punten hier wel een praktische handleiding.

Richt U altijd in de eerste plaats op de geestelijke betekenis. Laat U niet treffen of verslaan door de stoffelijke betekenis van bepaalde manualen, gebaren, gebeurtenissen, verliezen, winsten, e.d.. Alleen wat voor de geest belangrijk is, is voor ons belangrijk.

In Uw geestelijk streven heeft U een weten omtrent hetgeen voor U geestelijk aanvaardbaar is. Tracht dit voor Uzelf zo volkomen mogelijk te verwerkelijken zonder het aan anderen op te dringen.

Tracht de geestelijke begrippen, die in Uzelf bestaan, nuchter te beschouwen: niet als iets, wat boven deze aarde staat of U boven de mensen verheft, maar als een normaal element, verweven met Uw stoffelijk en geestelijk bestaan.

Wanneer U tracht te komen tot verwerkelijking op aarde van hetgeen U erkent als Uw geestelijke inhoud, zonder hierbij een beroep te doen op de krachten van anderen dan wel anderen in hun persoonlijke uitingen te bemoeilijken, zult U hierdoor juist komen tot een voortdurend grotere objectivering van het tot nog toe subjectieve geweten, dat Uw geestelijke leidsman is in normale gevallen. Een verandering van waardering voor stoffelijke wetten en regelen zal hier ongetwijfeld uit voortspruiten, maar het betekent tevens een grotere zelfbeperking dan in zuiver stoffelijke zin zou kunnen worden aanvaard. Hierdoor wordt men dienend.

Dienend zijn is de eerste eis van geestelijke zelfwerkzaamheid, indien men wil komen tot een praktische verwerkelijking daarvan. Het dienen van anderen geschiedt echter nooit door het eigen "ik" aan anderen op te leggen, doch slechts door anderen op hun wegen zo veel mogelijk te steunen door eigen erkennen en streven. Heeft men aan deze regels gevolg gegeven, dan heeft men verder de basis geschapen, waarop vele aspecten van geestelijke zelfwerkzaamheid tot uiting kunnen komen. De verschillende uitingen van geestelijke zelfwerkzaamheid mogen we verdelen in de direct geestelijke en in de stoffelijk kenbare. De laatste zal ik allereerst nemen. Stoffelijk kenbare uitingen: Genezende kracht. Harmonische werking, waardoor het eigen "ik" corrigerend kan optreden bij gedachteprocessen en moeilijkheden van anderen. Het z.g. scheppen van sfeer, het zonder het te willen haast veranderen van waarden die dus zowel haast abstract kunnen zijn als volkomen reëel. Er kan b.v. een verandering van waarden optreden in een conversatie, maar ook in de oogst van iemand, die U bezoekt op het juiste ogenblik.

Heeft men deze stoffelijke uitingen tot stand gebracht, dan gaat men verder natuurlijk onmiddellijk denken aan genezing, een punt waaraan wij ongetwijfeld nog enige lezingen moeten wijden. U zult verder ook denken aan telepathische beïnvloeding in een contact, dat half-stoffelijk bestaat: dus b.v. telepathische contacten via het astraal gebied. Ook al deze worden gerekend onder stoffelijke mogelijkheden en uitingen. Deze mogelijkheden zijn voor een ieder weggelegd, die de door mij gestelde waarden van zo even voor zich heeft kunnen verwerven.

Geestelijk echter zijn er nog veel meer mogelijkheden. En daaronder behoort het geestelijk genezen van geest tot geest. Hierbij is een ingrijpen in de stof noodzakelijk, maar zal het scheppen van de juiste harmonie voor een andere geest de beïnvloeding in de stof betekenen, zowel t.o.v. eigen lichaam als van omgeving. Verder het helpend of werkzaam optreden in andere sferen. Dit gebeurt heel vaak, wanneer het lichaam rust, doch kan soms ook tijdens de normale lichamelijke bezigheid reeds optreden. Helderziendheid en helderhorendheid treden in dergelijke gevallen meestal heel sterk op.

De geestelijke werking gaat zover, dat men op de duur in staat is aan de hand vanuit het stoffelijke of geestelijke stammende manifestaties – ik denk hier b.v. aan kunstuitingen als muziek - contacten te leggen overal, waar nog een geringe harmonie voor deze waarden te vinden is. Iemand kan dan geestelijk doordringen tot in de diepste sfeer en aan de hand van één gemeenschappelijke impuls een ander zover geestelijk genezen, dat hijzelf zijn weg hogerop kan vinden en daar dan geholpen door anderen met krachtiger wezen - ongetwijfeld - verder naar het licht kan stijgen. Gelijkzeitig is men in staat deel te nemen aan de z.g. Broederschapsverenigingen, die in de geest bestaan. En nu moet U hier niet denken aan een verenigingswezen als op aarde, maar aan samenkomsten, waarbij een zodanige geestelijke harmonie door de aanwezigen wordt bereikt, dat zij gezamenlijk een deel van het Goddelijke in zich dragen en dit verwerkelijken in hun eigen gebied op hun eigen wijze.

Ge zult begrijpen, dat al deze dingen zeer begerenswaardig zijn. Het brengt dan ook met zich mede, dat buiten de stoffelijke wegen, die ik heb aangeduid, er geestelijke bestaan. Deze geestelijke wegen zijn niet afhankelijk van een leven in de stof. Zij hebben ook niets meer te maken, zoals de voorgaande, met de voortdurende wisseling van waarden zoals bewustzijn, onderbewustzijn, bovenbewustzijn en geest. Zij zijn zuiver gebaseerd op de geest en het geestelijke.

Wij kennen in de eerste plaats de weg van zelfnegatie als de chaotische. Bij de chaotische weg wordt de ondergang van het eigen "ik" bewerkstelligd - zover men dit kan - door het verwerpen van alle krachten en gedachten. Hierbij wordt ook een bewustwording doorgemaakt, zij het een negatieve, want in de vernietiging van het "ik" maakt men de opbouw mogelijk van het volmaakte "ik". Deze weg is voor de normale mens niet te volgen, maar wordt door geesten uit sommige sferen en ook bewoners van enkele andere werelden wel gevolgd. Als zodanig komt hij niet voor verdere beschouwing hier in aanmerking en wordt slechts genoemd om de volledige scala althans enigszins weer te geven.

De daarop volgende weg is de weg van erkenning. Hier is een zelfnegatie aanwezig, die een voortdurend aanvaarden van alle gedachtebeelden inhoudt. Het aanvaarden van gedachtebeelden en invloeden, die op je toekomen en het verwerken hiervan binnen het "ik", betekent gelijktijdig een vergroting van eigen mogelijkheid om in contact en harmonie te komen met anderen, zowel in andere werelden als sferen. De realisatie van hun leven zal in de volkomen passiviteit van het eigen zijn de eigen krachten deel doen zijn van hun streven en hierdoor voor het "ik" een grotere aanvaarding van het Al mogelijk maken.

Degenen, die deze weg volgen, zijn vaak zeer lange tijd gebonden in lagere sferen. Wij vinden hen b.v. vaak als heersers op astraal gebied, verder in Nevelland, terwijl ook in Zomerland wezens voorkomen, die deze weg volgen. De weg is mogelijk voor degene, die de menselijke weg gekozen hebben, maar komt niet al te vaak voor, dan de geestelijke weg, waarbij de zelfnegatie een nieuwe vorm aanneemt. Het "ik" onderwerpt zich aan een hogere kracht en volbrengt dienend, tot het begrijpen kan wat de hogere kracht opdraagt. Hierbij wordt het volvoeren van taken, door anderen opgelegd zonder begrip van hun werkelijke inhoud, gemaakt tot een erkennen van de waarden uit die hogere sfeer of uit dat hogere wezen. Men wordt hierdoor aan dit hogere wezen of aan die sfeer gelijk en is in staat van daaruit wederom hogere leiding te zoeken. Deze weg wordt heel vaak gevolgd door degenen, die stoffelijk gefaald hebbend, en toch trachten zonder verdere incarnatie geestelijk hun weg voort te zetten.

Dan volgt nog een weg, die door ons in de Orde over het algemeen wordt gevolgd. Wanneer men in staat is geestelijk volkomen verdraagzaam te zijn t.o.v. anderen, gelijktijdig de naastenliefde te uiten zonder zichzelf te verliezen, zichzelf dus gelijkziende aan de naaste zonder de naaste te regeren, kan men komen tot het volgen van een verstandelijke weg waarbij de raad van groteren en wijzen wordt geaccepteerd, maar eerst begrepen wordt, voordat men verdergaat. Hierbij is een voortdurende vergroting van bewustzijn noodzakelijk en komt men stap na stap tot hoger bewustzijn en hogere sfeer. Uit elke sfeer echter zal men dezelfde werking trachten te geven naar beneden toe, zoals men naar boven toe bewustwording zoekt. Hierbij is sprake van een grote daadwerkelijke kennis. Verder is er sprake van een groot gevoel voor harmonie, waarbij het "ik" onmiddellijk de bepalende factor

is voor het al of niet ontstaan van harmonische verschijnselen (deze worden dus bewust gewekt of verworpen), terwijl men bovendien de kracht leert kennen, die in het "ik", schuilt en er vooral wordt ingegrepen en gewerkt met de levenskracht binnen het eigen "ik". Werkzaamheden in het Al buiten tijd en ruimte zijn hier reeds mogelijk in de hogere gebieden, toch worden zo over het algemeen niet of slechts zeer aarzelend volbracht.

En dan de hoogste geestelijke weg die ik - misschien - wel ken: Jezelf zozeer één maken met het hoogste licht, dat ondanks de pijn, die dat ongetwijfeld met zich meebrengt, het "ik" vervlochten wordt met dit licht. Men heeft geen functie, stelt geen daden, blijft in zijn sfeer, onafhankelijk van de gedachten van anderen, die optreden of de reacties van anderen. Men deelt ook niet meer de uitwisseling van gedachtebeelden, maar is licht. Dit licht zijn betekent, dat langzaam maar zeker het gehele "ik" in dezelfde vibratieverhouding komt als het licht en men zo tot het intenser Licht – dus God - onmiddellijk kan opgaan. Deze weg betekent een overslaan van alle sferen, die aparte bewustzijnstoestanden betekenen. Integendeel, een vanuit de sfeer, waarin de aanvaarding plaats vindt onmiddellijk ingroeien in het Goddelijke, waarbij de realisatie langzaam groter wordt, maar waarbij de toestand te allen tijde gelijk blijft: eenheid met God.

Onverschillig echter vanuit welk standpunt wij naar het Goddelijke willen gaan, onverschillig hoe wij een weg voor onszelf menen te mogen aanvaarden, blijft er altijd één groot probleem staan: Hoe kan ik, wanneer ik mij nog niet van een bepaalde weg bewust ben, een weg kiezen?

Bij het kiezen van een weg zal de mens (de geest laat ik hier dus verder maar buiten beschouwing) rekening moeten houden met de volgende punten: In hoeverre ben ik mentaal ontwikkeld? Dit betekent niet: Hoe groot is mijn parate kennis? Maar: Hoe is het gesteld met mijn begrips- en mijn voorstellingsvermogen? Hoe is het gesteld met mijn werkelijkheidszin? Heeft men zich antwoord gegeven op die vraag, dan is er a.h.w. reeds een zekere selectie ontstaan. Want wie scherp zakelijk denkt, wie met twee voeten op de grond staat en toch een levendig voorstellingsvermogen heeft, zal te allen tijde een weg moeten kiezen, die gebaseerd is op de rede.

Het voorstellingsvermogen wordt gebruikt om de rede a.h.w. oefening te verschaffen en de aanpassing van de voorstelling aan de werkelijkheid betekent de mogelijkheid tot een direct uitvoeren van al hetgeen men heeft erkend. De geestelijke ontwikkeling zal in een dergelijk geval dus er een zijn van praktische waarde, waarbij ook de onmiddellijk stoffelijke werkingen zeer belangrijk zijn voor het ontwaken en verder stijgen van de geest. Kiest men deze weg, dan zal elke werkzaamheid op occult of geestelijk gebied gedragen moeten worden door een weten omtrent hetgeen men tracht te volvoeren. Geloof U mij, dit is voor zeer velen te moeilijk. Heeft men dus voor zich de realisatie, dat het mentaal werken - dus het werken met de gedachten - te vaak op vaagheden, op onmogelijkheden zelfs stuit, dat men te vaak een misinterpretatie van omstandigheden geeft, etc. dan kiese men een weg, die in de eerste plaats gebaseerd is op geloof en op aanvaarden.

Hierbij zijn wederom vele wegen mogelijk. Alle echter houden in een grote intensifiëring van eigen geloof. De niet bewijsbare zekerheid van het bestaan van een God, geestelijke krachten e.d., moeten voor het "ik" tot een grote werkelijkheid worden. Heeft men dit tot stand gebracht, dan zal men in elk opzicht volgens dit geloof moeten leven. Men zal steeds een beroep moeten doen op de waarden, waarin men gelooft. Men zal zich onthouden van kritiek op het ogenblik, dat men bemerkt dat de kritiek zelve geen opbouw (dus een betere oplossing) inhoudt. Wie op deze wijze werkt en leeft, kan hierdoor komen tot een grotere geloofswaarde in het "ik", die - vaak in de eerste plaats van het onder bewustzijn: later mogelijkwijze ook via de rede - in het "ik" de kracht schept uit het Goddelijke te putten, in de geest de mogelijkheid schept om een uitdrukking te vinden in de stof en verder ook natuurlijk de mens de mogelijkheid geeft om met deze krachten ook voor anderen meer te betekenen dan normaal.

Heeft men geen kwaliteiten op mentaal gebied, is men niet in staat te geloven, dan blijft slechts over een disciplinaire weg. Een disciplinaire weg wordt opgebouwd uit stoffelijke oefeningen, waarbij lichaams oefeningen worden afgewisseld met denkoefeningen. Hier vindt

een scholing in één richting plaats, die ongetwijfeld eenzijdigheid in de hand werkt, aan de andere kant echter toch voor de geest een perfecter instrument scheidt en door de scholing van denken ongetwijfeld onbewuste maar zeer daadwerkelijke factoren wakker roept vanuit de geest in de stof.

Ook zal men bij de keuze van een weg voor zichzelf nog een ander antwoord moeten geven. Het antwoord op de vraag: In hoeverre ben ik bereid de consequenties te aanvaarden? Dit laatste antwoord is zeer belangrijk. Want menigeen kiest zichzelf een geestelijke weg, menigeen zoekt tot ontwikkeling en zelfwerkzaamheid te komen, maar aarzelt halverwege, omdat blijkt, dat de prijs, die moet worden betaald te zwaar is. Bedenk wel, wie een werkelijk geestelijke ontwikkeling wil doormaken, zal te allen tijde daarvoor andere dingen moeten opofferen. Hieraan is niet te ontkomen. Wil men het gehele stoffelijke zo nodig offeren aan het geestelijke, dan heeft men de juiste mentaliteit en kan men elke weg gaan. Maakt men echter een voorbehoud (b.v. ik wil hier niet bepaalde menselijke relaties aan offeren) dan zal men alleen de wegen moeten kiezen, die gaan van liefde, genegenheid en vereenzelviging en daarbij de persoonlijkheid niet onmiddellijk op het Goddelijke richten. Want elke band is voor degenen, die begeerteloos streven onmiddellijk op te gaan in het Goddelijke, een belemmering, die een volkomen mislukken van hun streven kan inhouden.

Is men ook niet bereid zich te verzetten tegen de menselijke wetten, is men niet bereid afstand te doen van de gewoonten en gebruiken van zijn tijd, wenst men a. h.w. erkend te worden door de mensheid, dan blijft er nog maar één mogelijkheid: Men tracht dan zich te distantiëren van alles wat als een stoffelijke noodzaak wordt ervaren. Men dwingt zich tot een voortdurende onverschilligheid, al doet men ook nog, zoals men gewend is te doen. Laat men op de duur hierdoor de betekenis voor het "ik" verzwakken, dan zal binnen de lege schil van uiterlijke houding een geestelijke vrijheid mogelijk worden. Wie deze weg kiest, kan ook hierin door vergroting van bewustzijn - intenser beleven van geestelijke waarden vooral - komen tot een geestelijke zelfwerkzaamheid, die mogelijkerwijze zelfs stoffelijk kenbaar kan worden. Het al of niet aanvaarden van consequenties is juist bij het zoeken naar oprecht geestelijk werken bepalend. Ge zult soms veel moeten opofferen en prijsgeven. Dat U daarvoor andere dingen worden gegeven is zeker. Maar ze zullen vaak zozeer verschillen van hetgeen gij hebt gekend in Uw leven, dat ge nog niet weet, wat ge met deze gaven moet doen. Men moet dus inderdaad bereid zijn om a.h.w. stoffelijk én geestelijk doodarm te zijn. Ik zou hierbij willen voegen: Wie zo ver komt, dat hij alle consequenties van een volgen van de goddelijke weg, zoals hij ze beleeft, wil aanvaarden, die heeft een volledige vrijdom gevonden van alle duisternis, van alle stoffelijke beperking. Ook al zal men misschien evenals Jezus eerst Calvariën moeten beklimmen, voordat de bevrijding ook voor anderen kenbaar wordt.

Een volgend en ook niet onbelangrijk punt is verder de basis, waarop wij moeten bouwen. Want er zijn vele wegen en leerstellingen, die vreemd zijn aan b.v. het westerse of het oosterse denken. Voor de westerse mens wil ik de raad geven om te allen tijde zich mede te baseren op het Christendom. Niet omdat ge een Christen moet zijn in kerkelijke zin, maar omdat de gedachte aan de offeraar en verlosser Jezus, aan de liefdegeest op aarde geopenbaard als de Christus, de stelregel is geweest waarop Uw maatschappij wordt gebouwd: omdat zij de grondstelling is van alle leringen, die ge kent. Het is een ingeroest weten. Ge kunt er niet aan ontkomen. Het is een kracht, die Uw onderbewustzijn beheerst. Kies dus te allen tijde Uw weg op een christelijke basis, onverschillig of deze basis kerkelijk, esoterisch of magisch is.

Houd verder ook rekening met Uzelf en Uw eigen mensen. Mens zijn betekent in feite ook zwak zijn. Want als mens heb je behoeften, heb je begeerten: kortom je bent als mens beperkt door datgene, wat je nodig hebt. Het is menselijk gezien niet mogelijk om alle begeerten plotseling en gelijktijdig te overwinnen. Evenmin is het mogelijk het lichaam te ontdoen van al hetgeen wat het als behoefte heeft buiten het allernoodzakelijkste. Houd rekening met Uw eigen leefwijze. Houd rekening met Uw eigen gewoonten, vooral met Uw begeerten en Uw behoeften. Wanneer ge een weg zoekt, zoek een weg, waarin ge kunt beginnen in deze omstandigheden. Waar niet een eerste eis is een zelfoverwinning op velerlei gebied: dan zoudt ge falen. Wilt ge komen tot een werkelijke zelfwerkzaamheid vooral op geestelijk terrein, begin dan met een weg te zoeken, die het U mogelijk maakt geleidelijk Uw eigen wezen in Uw milieu

aan te passen. Dat houdt ook in: Grijp niet boven Uw macht. De gedachten, die een mens heeft, zijn idealen, liggen soms zo ver buiten het zuiver stoffelijk mogelijke, liggen zo ver buiten het voor hem of haar realiseerbare, dat een zich daaraan vasthouden soms noodlottig is door een totaal verliezen van de werkelijkheid: wat stoffelijk allerhande onheil met zich brengt, maar ook gelijktijdig geestelijk absoluut verwarrend kan werken. Houd U vast aan Uw werkelijkheid. Probeer niet Uzelf voor te praten, dat ge zelf mooier, dapperder, beter zijt dan ge zijt. Erken Uzelf voor wat ge zijt, Zoek niet krampachtig naar zelfkennis. Want zodra ge tracht te veel te realiseren omtrent Uzelf zult ge gaan dromen en Uzelf veel vertellen, dat niet waar is. Slechts wanneer men bepaalde wegen volgt, kan ook dat laatste zijn nut hebben. Voor de doorsnee-mens echter heeft het grote gevaren. Probeer dus Uzelf redelijk te kennen, zonder daarbij te ver te willen gaan. Houd rekening met Uzelf in elk opzicht. Stel Uw geestelijk doel, en zoek de weg die U de benadering daarvan het eenvoudigst mogelijk maakt. En nogmaals, overweeg vóór ge zo'n weg gaat de consequenties. Want wie geestelijk werkelijk actief wil worden, wie op aarde en in de sfeer betekenis wil krijgen in de zin van licht voor geest en mens, die mag niet halverwege blijven staan.

Ik moet hier nog iets aan toevoegen. Ik heb over mensen en geesten gesproken als afzonderlijke entiteiten. Dit is maar ten dele waar. Want - al weten we soms niet precies hoe - we zijn allen tezamen gebonden. Ook wanneer ge er U niet bewust van zijt, dat ge anderen helpt door hetgeen ge uitstraalt misschien, door hetgeen ge doet, zult ge toch voor hen betekenis hebben. En misschien zijn zij geestelijk of stoffelijk niet vrij genoeg om zonder U voort te gaan. Hebt ge een weg gekozen, hebt ge een pad gekozen, dan zijt ge juist aan de anderen, die steun vinden in U, a.h.w. verplicht om voort te gaan. Halverwege blijven staan betekent veelal niet alleen voor Uzelf iets goeds verwerpen of een taak onafgemaakt neerleggen. Het betekent ook de verantwoording dragen voor die anderen, die op U gesteund hebben, Overweeg dit allemaal goed. Een teruggaan is moeilijk, maar een eenvoudig terzijde leggen is onmogelijk zonder ernstige schade op geestelijk en stoffelijk terrein.

Na deze kleine zedenpreek nog kort een paar richtlijnen voor degenen, die vooral ook in het gebruiken van geestelijke gaven op aarde hun zending zien, die juist daarnaar verlangen. Wanneer ge op aarde de geestelijke krachten activeert, dan is hier sprake van een zelfwerkzaamheid, ongetwijfeld. (wanneer tenminste deze krachten door Uw eigen bewustzijn, Uw eigen streven en concentratie tot stand komen. Niet wanneer ge slechts krachten van anderen door U heen laat vloeien zonder meer. Niet wanneer ge slechts gebruik maakt van krachten, die ge slechts half begrijpt.) Wilt ge dus op aarde werkelijk betekenis hebben, dan zult geen stoffelijk én geestelijk rekening moeten houden met hetgeen ge wilt volbrengen. Zoekt ge naar genezing, dan zult ge voor de zuiverheid, die ge aan anderen moet brengen - genezing betekent in feite n.l. niets anders dan zuivering - ook zelf zuiver moeten zijn. Wilt ge een ander wijsheid brengen, dan zult ge allereerst in Uzelf het eerste kenteken der wijsheid moeten vinden de berusting, die een onpartijdige beschouwing mogelijk maakt.

Het is niet zo eenvoudig om éven geestelijk te gaan werken voor anderen. Wanneer ge Uw gedachten wil concentreren om tezamen met vele anderen én in de sferen én in het bovenbewustzijn der mensheid langzaam maar zeker een goede tendens te scheppen, dan is dat ongetwijfeld zeer begeerlijk. Maar bedenk wel: slechts dan is dit volledig werkzaam, wanneer niet Uw eigen vrezens of verlangens aan dit streven gekoppeld zijn. Eerst dan krijgen we een absoluut geestelijke werking. Dan kan Uw eigen geest en de gehele sfeer, waartoe zij behoort, mede actief worden in dit streven, dat ge stoffelijk tracht tot stand te brengen, te verwerklijken.

Daarom wil ik U de raad geven. Wanneer ge voelt voor genezing in velerlei opzicht, overweeg goed wat wij de volgende maanden zullen zeggen hierover. Kies voor Uzelf een weg uit, die juist voor U in Uw omstandigheden de meest juiste lijkt. Schuw - wanneer ge die weg eenmaal gaat - geen verantwoording. Schuw geen offer. Ga deze weg en ge zult zien, dat ze absoluut en volledig een verlichting van de geest brengt, die niet bevrediging maar meer "vrede" betekent in het "ik", harmonie met grotere waarden en een opgang tot het Goddelijke. Ik wil hiermede nu eindigen om dan een volgende keer de aspecten van genezing voor U te behandelen, die uiteen zullen vallen genezing van de geest en genezing van de stof.

VIJFDE LES - GEESTELIJKE GENEZING

Inleiding.

Wanneer een mens komt tot een actief werken in en met de geest, is een van de eerste behoeften, die in hem rijst, het helpen en bijstaan van anderen. Veelal tracht men dit te doen hetzij door gebed, hetzij, door contact te zoeken met geesten, groepen van geesten, controles, dan wel onmiddellijk - a.h.w. magisch - zelve te werken.

Het begrip geestelijke genezing omvat veel meer dan alleen maar magnetiseren en gebedsgenezing. Het geheel moet worden opgebouwd uit een zekere kennis. Dit is noodzakelijk. Maar wanneer deze kennis eenmaal - zelfs slechts rudimentair - aanwezig is, kan elke goedwillende mens van zichzelf uit deelhebben aan dit werk. Het is een zeer belangrijk werk. Jezus heeft ook al het genezen van de zieken genoemd als een van de grote christelijke taken. Wij kunnen daaraan toevoegen, dat het een van de meest op de voorgrond tredende uitingen van medeleven en van naastenliefde kan zijn. Ons doel om te helpen genezen is dus in feite - of behoort in feite te zijn - een uiting van onze naastenliefde, ons gevoel één te zijn met geheel de wereld. Omdat wij nu eenmaal niet van uit die wereld kunnen werken doch slechts van uit onszelf, zullen wij onszelf bij elke genezende handeling tot een middelpunt moeten maken. Zolang wij daarbij niet vergeten samen te werken met de grootkosmische krachten en slechts gezamenlijk daardoor te kunnen werken, zal het ons steeds weer gelukken anderen bij te staan. Niet alle gevallen echter kunnen door ons geholpen worden. Wij kunnen niet elke ziekte genezen. En zelfs indien de Schepper voor dergelijke gevallen zou staan, zou ook Hij geen genezing brengen. Want voor elke mens bestaat er iets, wat men zijn karma of zijn noodlot noemt. Dit houdt feitelijk in, dat deze mens door reeksen van geestelijke en stoffelijke ervaringen tot een bewustzijn komt. Dit bewustzijn bepaalt welke belevingen hij doormaakt. Op het ogenblik dat ons streven genezing of hulp te brengen in strijd is met de eigen bewustwordingsgang van de patiënt volgens de goddelijke wetten, zullen wij dus niet in staat zijn iets te doen. Wij behoeven ons daardoor niet te laten afschrikken, want de krachten, die wij geven, zullen dan - anders gericht - toch die patiënt, die persoon, zoveel mogelijk ten goede komen. Om nu duidelijk te maken waarop het principe van geestelijke genezing berust, zal ik allereerst behandelen:

Genezing door de krachten der psyche

Het lichaam van de mens is opgebouwd uit cellen in vele variëteiten, elk met bijzondere eigenschappen. Binnen elke cel bevindt zich een kern, die o.a. sterk gevoelig is voor kleine elektrische prikkels, die sommige stralingen kan absorberen en die omgekeerd ook in zekere mate reacties naar buiten toe kan afgeven. De doorlaatbaarheid van cel tot cel is vaak zeer verschillend. Naarmate de cel ingewikkelder wordt qua structuur en groter qua betekenis (we denken hier aan hersencellen en zenuwcellen), zal een ingrijpen in deze cellen op grotere moeilijkheden stuiten. Naarmate een cel meer eenzijdig is ontwikkeld of gericht (ik denk hierbij niet alleen aan weefselcellen in de spieren maar ook aan cellen in bepaalde organen), zal juist door deze eenzijdigheid heel vaak de genezende stimulans kunnen worden gegeven. Want de gedachte van de mens is in feite niets anders dan een prikkeling van elektriciteit, een soort elektriciteit.

Wanneer wij trachten om een lichamelijke kwaal te genezen d.m.v. geestelijke of psychische krachten, dan kunnen wij vele wegen kiezen. De meest bekende en ook in de geneeskunde aanvaarde echter is het herscheppen van het denken van de patiënt zelve. Het proces, dat zich afspeelt, kan als volgt omschreven worden: In het gedachteleven van de patiënt bestaat een aanvaarding van een ziekteverschijnsel. Dit behoeft op het eerste ogenblik van aanvaarding niet reëel in het lichaam stoffelijk gereproduceerd te zijn. Toch treden nu alle verschijnselen daarvan op, omdat het denkvermogen - de centrale a.h.w. - , die kracht geeft en impulsen

zendt naar alle delen van het lichaam, deze fout als bestaand aanneemt. Dit houdt in een toevoer van krachten, waar deze niet noodzakelijk is, dan wel een onttrekken van krachten en daarmee een vervorming in genoemde weefsels. Wanneer wij het denken van de patiënt kunnen veranderen, wordt dus zijn aandacht anders gericht. Hierbij wordt ook zijn sturen van krachten naar bepaalde delen van het lichaam anders geaard en kan dus een genezing plaatsvinden daar, waar zuiver psychisch ontstane kwalen aanwezig zijn: maar bovendien kan heel vaak een gunstige invloed worden uitgeoefend op werkelijk zieke lichaamsdelen. In de meeste gevallen zal een dergelijke genezing bestaan in een versneld afbreken van cellen en een hernieuwd opbouwen van cellen daar, waar een redelijke stoffelijke afwijking aanwezig was. Daar waar slechts een gedachtebeeld ontstond, is een verbreking van de psychologische keten, die deze pijn tot stand bracht, voldoende.

Ieder, die wil trachten om geestelijke genezing zich eigen te maken, dient zich dan ook bewust te zijn van het belang der suggestie. Suggestie bestaat niet alleen uit het opleggen van een dwangbeeld of een denkbeeld. Menigeen meent, dat suggestie alleen kan worden bereikt door een voortdurend herhalen van bepaalde zinsneden: door een a.h.w. met geweld op een ander afdrukken van een denkbeeld. In de meeste gevallen is een dergelijke soort van suggestie voor patiënten uit den boze. Ze is te gewelddadig en zal - juist door haar grote indringing - een zekere achterdocht wekken en vaak het tegendeel van het beoogde bereiken. Maar wanneer wijzelf geloven, dat een patiënt werkelijk pijn heeft, dat een patiënt werkelijk ziek is of zelfs gevaarlijk ziek is, en wanneer wij aannemen, dat deze kwaal niet verholpen kan worden of enigszins wanhopen aan deze mogelijkheid zal ons eigen gedrag dit voor de ander kenbaar uitdrukken. Het zijn die betrekkelijk kleine delen van het eigenlijk bestaan, die de grootste suggestieve waarde hebben in deze gevallen. Het is een gebaar, een oogopslag, een nuance van stembuiging e.d.. Hoe meer de omgeving bereid is het genezingsproces als reëel te aanvaarden, hoe sterker ook de patiënt onder invloed hiervan bij zichzelf de genezing bevordert. Het eerste principe van alle genezing is dus: In de patiënt een geloof aan eigen genezing scheppen en zich te gedragen, alsof de genezing een zekerheid ware. Daarnaast moet worden opgemerkt, dat het uit den boze is officieel te verwerpen, dat de kwaal aanwezig is. Ook wanneer deze imaginair is, is ze voor de patiënt toch wel degelijk reëel. Een verwerpen van deze kwaal betekent dus het ontstaan van zekere frustraties, waarop de patiënt antwoordt met te bewijzen dat die kwaal er wel degelijk is.

Het resultaat is een verergering van de bestaande fout. Maar indien wij weten, dat de oorzaak van een bepaalde kwaal hoofdzakelijk psychisch is, kunnen wij door de kwaal wel te accepteren maar a.h.w. een wonderbaarlijke genezing te verwachten en dit in al ons gedrag, denken en spreken in de omgeving van die patiënt voortdurend tot uiting te brengen, vaak schijnbare wonderen bereiken. Bij deze fase is nooit sprake van bovennatuurlijke krachten. Er is alleen sprake van een natuurlijk werkzaam zijn der denkprocessen en hun invloed op de lichamelijke gesteldheid.

Nu wij dit hebben vastgesteld, komt een volgend punt onze aandacht vragen, n.l. levenskrachten. Want ik heb zo-even gesproken over elektriciteit: maar we weten allen wel, dat elektriciteit niet het enige is, dat in de mens bestaat of zijn leven doet voortgaan. Er zijn krachten, die wij zien als uitstraling. De aura is daarvan een goede demonstratie. Wij weten dat gedachtekrachten ver buiten de mens kunnen doordringen en dat - vooral onder grote spanning - de mens vaak zeer grote afstanden met zijn gedachten kan overbruggen, daarbij in anderen een schijnbare realiteit wekkende. De levenskracht van de mens is niet van zuiver stoffelijke origine. Wij kunnen natuurlijk wel zeggen, dat alle energie eigenlijk uit één bron komt, God. Maar voor ons eigen doel is het beter hier toch wel enige verschillen vast te stellen. Zo krijgen wij allereerst te maken met de z.g. stoffelijke levenskracht, die in feite het astrale gebied benadert. Men noemt dit wel een fluïde (od), in enkele gevallen ook id. Het verschil tussen deze termen is zodanig klein, dat ik meen deze termen onder één definitie te kunnen samenvatten.

Een product van de gedachteprocessen is een voortdurende straling: een straling, die zich in de eerste plaats binnen de mens afspeelt en binnen zijn weefsels. De frequentie daarvan is betrekkelijk hoog, de energie daarvan betrekkelijk gering. Die geringe energie echter kan voortdurend worden aangevuld uit het totale organisme. Wanneer wij een dergelijke kracht door

werking der gedachten b.v. doen uitstromen op een bepaald punt, dan krijgen we het z.g. magnetiseren. Want, dan kan deze kracht van ons uitreden en bij een ander binnentreden. Toch bestaan er ook hier beperkingen. Levenskracht is in deze fase en op dit plan altijd van enigszins stoffelijke geaardheid. Dit houdt in dat de eigen persoonlijkheid, de stoffelijke persoonlijkheid, zijn levensritme mede in deze uitstraling weergeeft. Er bestaat dus een fluctuatie, een slingering, die bij de andere patiënt mee wordt ingebracht op het ogenblik, dat men kracht op zo'n patiënt richt. Wanneer nu beiden (dus geveer én ontvanger van deze kracht) "uit fase" zijn, dan bestaat de mogelijkheid, dat i.p.v. elkaar te versterken beide stralingen elkaar bestrijden. Voor de patiënt ontstaat dan een uitputting. Bij het gebruik van deze stoffelijke kracht moeten we dus altijd rekening houden met het feit, dat slechts indien er een harmonie bestaat tussen geveer en ontvanger, een werkelijk resultaat te verwachten kan zijn. Wij weten nu ook verder, dat niet iedere magnetiseur elke patiënt kan behandelen: ofschoon elke magnetiseur goed kan zijn, wanneer hij de patiënt heeft die bij hem past en voor zijn krachten vatbaar is.

Dit eerste gedeelte van de levenskracht is voor de geestelijke genezer vaak een beperking. Juist omdat de stoffelijke waarden zo sterk worden weerspiegeld in deze kracht, zullen ook zijn eigen kwalen heel vaak op de patiënt kunnen overgaan, terwijl hij omgekeerd heel vaak de kwalen van de patiënt in zichzelf gaat gevoelen. Nu kan door diepe ademhaling over het algemeen deze kracht zeer snel worden aangevuld tot normaal. Maar toch zijn die verschijnselen niet prettig en bovendien is deze werking niet direct rationeel. Want de kracht, die op zuiver stoffelijk plan wordt onttrokken, moet eerst langzaam weer in het eigen wezen gewekt en versterkt worden. Ook wanneer wij de onmiddellijke gevolgen betrekkelijk snel teniet kunnen doen, zijn wij toch niet in staat zoveel kracht te geven, als wij zouden willen geven. De conclusie is dus, dat wij een dergelijk soort van magnetisme, een dergelijke uitstraling van levenskracht, alleen bruikbaar kunnen achten in noodgevallen, wanneer wij niet in staat zijn langs een andere weg in te grijpen.

Een volgend deel van de levenskracht van de mens is wat men noemt geestelijk. Hier kan worden gezegd, dat de kracht gelijk komt aan zeer hoge lichtstralingen. Dus een zeer grote intensiteit, een zeer groot doordringingsvermogen en een praktisch tijdloos overbrengen daarvan naar andere punten, gezien de grote intensiteit en de grote snelheid. Hier zijn de stoffelijke normen beperkend. Want wanneer ik deze kracht uitstuur, zullen in vele gevallen mijn stoffelijke organen gaan meewerken in gelijke richting. Wanneer mijn geestelijke instelling in strijd is met mijn stoffelijke leefwijze, wordt mijn mogelijkheid zeer sterk beperkt en kan ik deze gedachtekracht niet zelf gebruiken zonder daarmee schade aan te richten én voor mijzelf en voor mijn patiënt. Waar echter deze kracht gelijktijdig de kracht is van vele der lagere sferen (niet duistere maar lagere), is het begrijpelijk, dat wanneer deze kracht wordt uitgezonden en er een harmonische factor bestaat in een der sferen, van daaruit de kracht versterkt kan worden. Zo kan een toevloed van kracht worden bereikt, die veel groter is dan gijzelf ooit kunt opbrengen.

Deze kracht kan door onmiddellijk contact worden overgedragen: ze kan door concentratie gericht worden in de onmiddellijke nabijheid, zij kan echter ook met behulp van anderen uit die sferen, met wie men harmonisch is, gericht worden zónder contact en zelfs zonder een direct kennen van de patiënt. Noodzakelijk is slechts, dat enigerlei beeld van de ziekte en dus van de toestand van de patiënt in handen is van degenen, die deze krachten hanteren. Er moet een punt van aanraking zijn. Ook deze krachten zijn beperkt en kunnen dus niet gebruikt worden tot in het oneindige toe. Een te sterk gebruik van deze krachten - zelfs indien de sferen helpen - leidt toch nog weer tot uitputting van het eigen zenuwstelsel, terwijl bovendien zeer snel bij dergelijke genezingen een grote vermoeidheid optreedt van de hersenen. Men krijgt dan een z.g. zwaar hoofd. De hoofdhuid kan strak worden en prikkelen en veelal doet zich een doffe pijn gevoelen achter de ogen. Dit is dus een verschijnsel van onttrekking van levenskracht door een te grote verwerking van geestelijke levenskracht.

Gelukkig bezitten wij naast deze beide beperkte bronnen één bron, die zonder enige reserve en zonder enige beperking gebruikt en aangeboord mag worden en met deze kracht kunnen wij alle dingen doen, mits wij in staat zijn met deze kracht in harmonie te komen. Die kracht zouden wij het best de kracht van de ziel kunnen noemen. Beide andere factoren door mij

genoemd als levenskracht, zijn in feite het product van een bepaald deel der schepping en berusten op de eigenschappen van dat deel. Hier zijn dus harmonie en disharmonie van een buitengewoon groot belang. Wanneer wij echter tot de goddelijke Kracht gaan, tot de zielekracht, dan hebben we de Bron van kracht, die in alle schepselen gelijkelijk bestaat. Deze Krachtbron wordt door ons aangeboord door concentratie van ons wezen met een gelijktijdig openstellen van dat wezen. Dit laatste wil ik zo dadelijk nog nader voor U verklaren.

Bij de openstelling van het wezen kan men een onbeperkte hoeveelheid energie ontnemen uit het Goddelijke, mits deze energie wordt voort gegeven aan anderen en wel in gelijke mate als zij ontvangen wordt. Op het ogenblik dat zelfzuchtige gedachten de poging tot genezing beïnvloeden, is een dergelijk contact niet te leggen. Slechts het bewustzijn van de Algeest en een volstrekt geloof en vertrouwen daarin maakt het ons mogelijk deze Kracht actief werkzaam te doen zijn.

Ook deze Kracht kan niet worden gebruikt tegen een karma, tegen een door de mens zelf veroorzaakt noodlot, in verband staande met zijn bewustwording. Dat gaat niet. Wel echter kunnen wij deze Kracht in alle gevallen gebruiken voor elke zuiver geestelijke kwaal bij mens en geest: voor elke pseudo-geestelijke kwaal bij de mens, dus neurotische verschijnselen en wat dies meer zij: verder voor elk lichamelijk letsel, voor elke lichamelijke afwijking en voor elk zich in het lichaam afspelend ziekteproces. Dat houdt in, dat b.v. genezing van kanker, althans een beperking van de werking van kanker, nooit bereikt kan worden met de beide eerste krachten, maar wel d.m.v. de zielekracht. De enige voorwaarde hierbij is, dat de patiënt dus niet zichzelf dit noodlot op de hals heeft gehaald en zich daarvan nog niet is bewust geworden. Men zou kunnen zeggen: In dit geval geldt, dat de bekering voorafgaat aan de mogelijkheid tot genezing.

Werken met de zielekracht kan geschieden door een ieder. Dat wil zeggen, dat er geen bijzondere begaafdheid voor nodig is noch een bijzondere geestelijke kwaliteit. Onverschillig de wereld, waarin men leeft, of dit de hoogste sfeer is of een der laagste, wanneer in het "ik" voldoende geloof aanwezig is en een sterke wil om de krachten, die God geeft, ten bate van anderen aan te wenden, zal men altijd op deze krachten een onbeperkt beroep kunnen doen.

In de voorgaande drie punten heb ik U dan allereerst getracht een beeld te geven van het genezingsproces in het algemeen en daarbij ook natuurlijk van de geestelijke genezing in het bijzonder. De volgende punten brengen ons nu veel dichterbij het actief geestelijk streven, waar zij ons in contact brengen met verschillende geneeswijzen. Bij het beschouwen van de volgende punten dient men zich voortdurend voor ogen te stellen, dat hier een gemiddelde wordt benaderd en ieder van het hier gegevene zijn eigen toepassing zal moeten trachten te vinden en wel volgens eigen persoonlijke capaciteiten.

Contactgenezing

Contactgenezing impliceert het maken van passes, handoplegging, kortom het stellen van een zuiver lichamelijk contact tussen patiënt en genezer. Hierbij komen de volgende methoden wel allereerst in aanmerking voor lichaamsspijnen, die verdreven moeten worden, de z.g. aanblazing. Aanblazing is het zelf enige malen diep ademhalen, daarna deze adem met behoorlijke kracht in de adem op de pijnlijke plaats doen uitstromen. In de meeste gevallen brengt men de lippen b.v. aan een lapje flanel en laat daardoor de lucht a.h.w. uittreden tot op de huid van de patiënt. Deze methode wordt in het oosten meer gebruikt dan in het westen. Zij berust op het feit, dat in de ademhaling een groot gedeelte van de levenskracht voortdurend aanwezig is en een voortdurende omzetting plaatsvindt. Wanneer wij door diep ademhalen dus a.h.w. voor onszelf, de lucht gereinigd hebben, dan kan bij de laatste ademhaling een verzadiging van deze adem met levenskracht optreden, waarbij de beweging "blazen" bovendien de wil aangeeft om deze kracht zo sterk mogelijk in het lichaam van de patiënt te doen intreden. Op deze wijze kunnen b.v. spierpijnen worden behandeld.

De genezer, die daarvan gebruik maakt, moet zich echter altijd voor ogen stellen, dat – ongeacht zijn goede wil en zijn streven om in de wereld mede te werken tot het hernieuwd bereiken van volmaaktheid en evenwicht – hij hierin slechts alleen op eigen krachten kan betrouwen. Want hier is sprake van een zuiver mechanische werking, die door het uitstoten

der adem, de eigen wilsrichting plus de mogelijkheid tot accepteren daarvan door de patiënt wordt bewerkstelligd. In een dergelijke contactgenezing kan dus alleen van menselijke krachten worden gesproken, en zal nooit en te nimmer geestelijke kracht kunnen ingrijpen, ongeacht op welke wijze.

Dan kennen wij de contactgenezing, waarbij de handoplegging plaatsvindt en dus a.h.w. een contact wordt tot stand, gebracht, niet in de eerste plaats tussen de lichaamsstromen van genezer en patiënt, maar tussen de wilsimpulsen van genezer en patiënt. Het is mogelijk hierdoor het eigen gedachteleven van de patiënt aanmerkelijk te wijzigen en gelijktijdig diens instelling ten bate der genezing aanmerkelijk krachtiger te doen worden. Deze handoplegging ziet men vaak afgebeeld bij de oude zegeningen van b.v. Jozef door zijn vader: de handoplegging, die ook Jacob dus van Izaak kroeg. Het is het overdragen van eigen instelling en wordt dan ook o.a. sacramentaal gebruikt, waar men b.v. bij de priesterwijding ook een handoplegging kent.

De principes, die er achter schuilen, zijn niet zuiver goddelijk, ofschoon geestelijke krachten kunnen meespelen, wanneer zij op het ogenblik der handoplegging reeds in volledig contact staan met degene, die deze plechtigheid a.h.w. volbrengt. Wanneer in mij een zeer sterke drang bestaat in een nader te definiëren richting, wanneer in mij b.v. een honger naar kracht bestaat, dan zal deze honger mij vaak op het geestelijk terrein in contact brengen met entiteiten, al dan niet in de stof levend. Het resultaat is, dat hun kracht - voor zoverre harmonisch - samenvloeit met de mijne. Is dié kracht in mij, dan wordt ze beheerst door mijn denken. Mijn gedachteuitstraling treedt dus in de aura reeds zeer scherp naar voren en beroert de patiënt reeds vóór de handoplegging. Op het ogenblik dat de hand op de schedel wordt geplaatst - want men doet dit altijd op de schedel en wel bij voorkeur in de buurt van het kruin-chakrum - dan wordt de eigen gedachtetendens plus de in het "ik" aanwezige kracht (voor zoverre van geestelijke geaardheid) in de patiënt overgedragen. Het resultaat is, dat de patiënt over vermogens beschikt om daarmee zelf verder in zich te werken.

Wanneer men voor een dergelijke handoplegging zou kunnen beschikken over een volmaakt geloof, zou het mogelijk zijn om onmiddellijk de goddelijke Kracht in het eigen "ik" te betrekken. Indien dit het geval is, is eigen wil plus verlangen van de patiënt in staat om elke willekeurige herschepping desnoods van lichaamsdelen te doen ontstaan. Voorbeeld: Iemand dus, die een gebroken been heeft, ziet dit in één seconde genezen en wel door een volkomen sterke hechting van nieuwe cellen, de beencellen. Bij iemand, die b.v. een hand verloren heeft, groeit deze a.h.w. weer aan in een zeer korte periode, enkele uren. Ge zult begrijpen, dat dergelijke wonderen zeer zelden gebeuren. Iets gemakkelijker wordt het wanneer het b.v. gaat om het herstellen van aangetast of vernietigd weefsel. Dan kan bij tuberculose b.v. het aangetaste gedeelte zo snel worden afgebroken en hernieuwd opgebouwd, dat de ziektehaard verdwijnt en de patiënt na enkele dagen volkomen gezond is. Ik moet er echter op wijzen, dat deze wonderen zelden gebeuren, omdat slechts zelden een mens zich zo volledig kan overgeven aan zijn God, dat hij de wonderen kan volbrengen.

Naast de handoplegging kennen wij in het contact de z.g. doorstraling of doorstroming. Deze is van meer praktische geaardheid, waar zij alle drie de gebieden kan inschakelen - voor zover in de genezer aanwezig - en dus te allen tijde gehanteerd kan worden door een ieder, die een genezingswil heeft plus voldoende zelfvertrouwen. Hierbij zal men dus de hand opleggen op deze plaats van het lichaam, de tweede hand op een andere. Tussen beide ontstaat een veld. Dit veld trekt door het lichaam van de patiënt, waardoor niet-harmonische factoren worden af gevlakt of zelfs overgenomen door de genezer terwijl diens eigen krachten, geladen met genezingswil en -drang, in het lichaam van de patiënt binnentreden en daar hun werking verrichten. Doorstraling doen wij voor al plaatsvinden, wanneer wij op zekere plaatsen een bijzondere sterke activiteit van het lichaam zelve wensen te bereiken. Wanneer wij niet in staat zijn om dit zelve te doen, kan een contact met geestelijke krachten ons toch voldoende energie geven om op deze wijze b.v. zeer sterke hartstimuli te geven, om groeistimuli te geven en om de bloedsomloop tijdelijk te reguleren. Tijdelijk, want deze regulering is natuurlijk niet blijvend.

Van hieruit komen we tot het magnetiseren, dat in vele gevallen bestaat uit het maken van passes (dus gebaren, bewegingen), die de loop van het lichaam van de patiënt enigszins volgen. Hierbij gaat men uit van de stelregel, dat wanneer met eigen kracht wordt gewerkt, steeds naar de extremiteiten, dus handen en voeten, toegewerkt wordt. Men trekt a.h.w. alle pijn en slechte krachten weg uit het lichaam zelve, brengt het zoveel mogelijk naar armen en voeten, die veel meer kunnen verdragen dan de tere organen, die b.v. in borstkas en achter het middenrif zijn geborgen en men heeft hiermede dan verder het bekende gebaar van afslaan. Want men tracht nu alleen kracht uit de patiënt weg te nemen en wel krachten, die niet juist en niet harmonisch zijn. Door dit afslaan werpt men deze a.h.w. in de ruimte van zich af. Men mag dit dus nooit doen boven de patiënt, want dan vloeit zo iets weer samen. Wel zal men het te allen tijde kunnen doen in de ruimte, dan wel het fluïde vernietigen door stromend water (dus de handen even goed afspoelen onder stromend water). Treedt een prikkeling op in de handen of de voorarmen (wat kan gebeuren), dan maakt men daar zelf een wegnemend gebaar, strijkt dus af. Dat is werkelijk noodzakelijk, omdat disharmonische factoren, die op deze wijze verdreven worden, kunnen overgaan in Uzelf en - al bent U dan ook gezond en heeft U alle krachten en alle geestelijke vermogens - zij U toch gedurende enkele uren het leven bitter en onaangenaam kunnen maken.

Wij weten, dat wij dit ook kunnen doen, wanneer wij in contact zijn met bepaalde geestelijke helpers. In een dergelijk geval zal de kracht van de bepaalde geestelijke helper afhankelijk zijn van zijn eigen krachtbronnen binnen eigen en hogere sferen. Hoe sterker de kracht is van de helper, hoe gemakkelijker in dit geval de magnetiseur verkeerde disharmonische krachten kan wegnemen.

Daarnaast treedt bij elke pas ook een effect op, dat doet denken aan communicerende vaten. Daar, waar door het afnemen een te sterke leegte is ontstaan, vloeit automatisch kracht toe. Een ieder die magnetiseert - onverschillig of hij werkt uit zichzelf dan wel uit de geest of zelfs uit God -, zal zich verder het volgende voor ogen moeten stellen. Slechts een grote liefde voor de mensheid als zodanig - niet gecentreerd in het sujet - is een voldoende drijfveer om werkelijk goede resultaten te bereiken. Men zal nooit te veel hiervan mogen doen: men zal verder over het algemeen in de eerste plaats moeten werken met de aura en niet met het lichaam zelve.

Bij contactgenezing bestaat dan ook nog een vierde methode: die alleen door enigszins deskundigen kan worden toegepast. Hiervoor is noodzakelijk een redelijke kennis van het verloop der spieren en de mogelijkheid om deze door massage te stimuleren en lossere te maken. Wij krijgen dan de z.g. magnetische massage, waarbij de spierbundels worden losgemaakt, maar gelijktijdig daardoor zekere krachten reeds worden opgewekt. De beweging der spieren is n.l. een stimulus, waardoor energie vrij komt, zij het dat deze gaat ten koste van suikers en zetmeel in het lichaam zelf. Wanneer deze kracht eenmaal bestaat en gelijktijdig de genezingswil bij de magnetiseur sterk aanwezig is, zal de eigen kracht plus de kracht van de magnetiseur de genezende werkingen versterken. Is men deskundig, dan kan met deze methode heel goed resultaat worden bereikt. Voor degenen, die dit interesseert, mag ik hieraan toevoegen, dat dus ook degenen die goed kunnen pidjitten, van deze methode gebruik zouden kunnen maken.

Dan gaan wij van hier over naar de geestelijke genezing in nabijheid zonder contact. Wanneer ik mij bevind bij een patiënt, die mijn behandeling niet gaarne zou ondergaan, omdat hij niet houdt van dat bijgeloof of iets dergelijks, zal ik mij vaak toch geroepen voelen om te helpen. Want de ware naastenliefde vraagt niet, of de patiënt U a.h.w. smeekt om die kracht, maar vraagt U alleen: Kan ik die kracht geven? En hier zien wij dan optreden in veel sterkere mate dan in het voorgaande geval: de concentratie. Concentratie is noodzakelijk om geestelijke genezing te bewerkstelligen zonder contact.

Het menselijk lichaam bezit een aantal geestelijke organen. Deze organen kunnen onder omstandigheden stralend worden. U kunt hier misschien U het beste voorstellen, dat ik een vat heb dat ik onder druk kan zetten met een kraan. Wanneer ik die kraan openzet, zou het mij mogelijk zijn om een ander vat, dat ledig is of ten dele ledig, daarmee te vullen. Maar alleen, indien de druk in het vat zelve voldoende is om de straal intens genoeg te doen uittreden. Men

heeft hier dus a.h.w. het effect van een tuinslang: water onder druk, dat daardoor een grotere weg zonder verliezen kan afleggen. De druk is in dit geval de concentratie, dus een volledig doelbewustzijn met uitschakeling van alle bijkomstige factoren. Voor velen is het moeilijk om dit te doen en gelijktijdig toch een oppervlakkig babbeltje te blijven voortzetten. Men meent, dat het denkvermogen als geheel moet worden ingeschakeld bij deze concentratie. Dit is niet juist. Het gaat ons om de wil plus het gevoel. Wanneer deze beide aanwezig zijn en zich voortdurend met dit ene doel bezighouden, kan elke normale lichamelijke functie verder worden waargenomen en zal dit voor het behaalde resultaat geen enkel verschil uitmaken. Bij deze genezing is het uittreden van de kracht afhankelijk van eigen ontwikkeling, dus geestelijke ontwikkeling. Wij hebben nu eenmaal deze verschillende geestelijke organen en het hoogste orgaan is over het algemeen het orgaan, dat het sterkst stralend is en dus bij een volledige wil (overbrenging van krachten b.v.) geactiveerd wordt. Men moet er rekening mee houden, dat de werkzaamheid van de krachten der verschillende chakra's niet gelijk is. Wanneer wij vanuit de zonnevlecht werken b.v., dan hebben wij hoofdzakelijk te maken met dierlijke vitaliteit, die in grote mate kan worden uitgestraald. Gelijktijdig kunnen stoffelijke of dierlijke gedachtepatronen in deze uitstraling verwerkt zijn. Wij kunnen gebruik maken van geestelijke krachten, die ons a.h.w. steunen om tot een zo groot mogelijke krachtafgave te komen. Maar wij kunnen niet ingrijpen in werkelijke zielsziekten en zielsproblemen. Liggen deze dus op de achtergrond van het ziektebeeld, dan kunnen wij deze niet verholpen, tenzij in ons de ontwikkeling zo groot is, dat we tenminste het borst-chakrum volledig ontwikkeld hebben.

Ik noem deze punten nadrukkelijk hierbij om U duidelijk te maken, dat deze methode niet voor een ieder gelijke resultaten kan opleveren. Aannemende dat wij iemand hebben als genezer, die dus alleen de dierlijke krachten onmiddellijk kan activeren en uitstralen, dan speelt zich het volgen de af: In het eigen lichaam wordt een tijdelijk vacuüm geschapen door de wil. Al wat aan kracht aanwezig is, is reeds in dit knooppunt, in dit chakrum samengebracht. Daardoor zal eigen verlangen tot helpen alle kracht uit de omgeving binnen het lichaam doen dringen, voor zoverre dit mogelijk is door eigen instelling. De vergroting hiervan betekent een steeds sterker wordende druk. Dus niet onmiddellijk met de concentratie begint ook de uitstraling van kracht, maar er verloopt hiertussen enige tijd. Voor een normaal mens met een redelijke ontwikkeling en een goede geestelijke instelling kan een dergelijke periode worden gesteld op ongeveer 2 minuten (een aanlooptijd van 2 minuten). Is men niet ontwikkeld, is de wil zwak of de concentratie zeer slap, dan kan zelfs 8 tot 10 minuten hiervoor gevegd worden. Slechts de zeer bewusten, die bovendien een groot concentratievermogen hebben, kunnen met een verschil van enkele seconden tussen wilsvorming en het uittreden van de kracht effect bereiken.

Wanneer deze kracht onder druk staat en uittreedt is de wil a.h.w. het vizier, waarmee wij die kracht richten. Zij wordt dus gericht op de patiënt en automatisch - waar wij het beeld van de ziekte ons immers voor ogen halen - op dat deel waar die kracht het meest noodzakelijk is. Dit is niet altijd het deel, dat ziek is. Het weten van het lichaam van de patiënt zelve, dat zich van zijn kwalen en feilen wel degelijk bewust is, zal hier de kracht naar de juiste punten toeleiden. De kracht treedt allereerst op in de zenuwbanen, komt dan via het sympathisch zenuwstelsel tot een activering van de afscheidingen in het lichaam, terwijl gelijktijdig groeistimuli worden gegeven voor sommige cellen, terwijl omzetting van stoffen ook aanmerkelijk bevordert wordt.

Met deze methode van werken kunnen kleine kwalen geheel worden genezen. Kwalen van grotere intensiteit of die reeds langer bestaan, vragen echter een meermalige behandeling. Maakt men bij deze genezingswijze gebruik van de geestelijke krachten van helpers of geleiders, dan wordt de intensiteit aanmerkelijk vergroot en zal dus het behaalde resultaat in kortere tijd groter zijn. Het is echter niet mogelijk de behandelingsduur te verkorten. Men kan dus niet met één behandeling volstaan voor b.v. een chronische kwaal.

Naast deze methode van in nabijheid behandelen door concentratie bestaat er nog een tweede. Hierbij wordt gebruik gemaakt van een concentratie, die niet plaatsvindt tijdens het contact met de patiënt, maar voordien. Wanneer de instelling volkomen intens is en op geheel de mensheid gericht, dan zou theoretisch kunnen optreden, dat een ieder die binnen het

bereik komt van Uw aura, genezen wordt, omdat de kracht dan onmiddellijk genezend werkzaam is. (Uitzondering is weer: degene, die door karma gedoemd is de ziekte eerst te ondergaan ter verdere bewustwording,) Wij weten, dat velen der groteren dat inderdaad hebben gedaan. Zowel apostelen als ook Jezus zelve hebben onder omstandigheden degenen genezen, die alleen maar in hen geloofden en in het uitstralingsveld van hun persoonlijkheid kwamen. Hier was geen aparte wil voor nodig.

De doorsnee-mens en ook de doorsnee-geest kan niet komen tot zo'n alomvattend goed-willen. Daarvoor zijn we te onvolmaakt. Maar wij kunnen wel voor enkele patiënten, of voor één patiënt b.v. een concentratieoefening maken, waarbij wij de wil tot genezing onszelf opleggen, voortdurend vragend in onszelf om op het ogenblik, dat het contact ontstaat, die genezing te volbrengen. Dan blijft dit in het onderbewustzijn aanwezig, het contact en de wil is gelegd, het redelijk vermogen is nu vrij om normaal te handelen. Toch zal in een dergelijk geval de nabijheid van de patiënt voldoende zijn om genezende factoren werkzaam te doen worden.

(wordt vervolgd)

KOSMISCHE WERKINGEN BIJ GEESTELIJKE GENEZING.

Het genezend proces dat langs z.g. supra-normale weg wordt veroorzaakt, is niet slechts een proces, dat zich afspeelt in de mens zelve alleen. Dit genezend proces is een beantwoorden aan de normwaarden, die in de kosmos zelve bestaan. Het heelal - ondanks zijn schijnbare veranderingen - is in een voortdurend en blijvend evenwicht. Het resultaat is, dat de kosmos overal, waar de mogelijkheid wordt geboden, ditzelfde evenwicht zal handhaven of zo nodig herstellen. Ongeacht de wijze waarop het genezend proces zich afspeelt, zal dus te allen tijde de kosmische wet en werking hiermede betrokken zijn. Bij de geestelijke genezing echter sterker dan bij normale genezingsprocessen.

De mens - op zichzelf deel van de kosmos, levend uit de kosmische kracht en voortdurend puttend uit deze zelfde kosmische kracht - is in zichzelf besloten. Hij heeft een betrekkelijk klein contactpunt met het kosmisch geheel en kan als zodanig in zichzelf onevenwichtigheden veroorzaken of ondergaan, die in de kosmos zelve niet bestaan. Zolang de mens nu is blootgesteld aan deze afsluiting - hetzij door eigen wil, door onbegrip of soms door invloeden van meer levens - zal deze mens in zichzelf steeds weer het falen erkennen. Het falen, dat zowel lichamelijk wordt uitgedrukt in een ziektebeeld als geestelijk in een probleem. Zowel probleem als lichamelijk ziektebeeld zullen zich weerkaatsen in gedrag en ervaring van de mens. Ditzelfde geldt evenzeer voor de geest, die nog niet bewust deelneemt aan het licht, dus aan de kosmische kracht in de lichtere sferen.

Om het begrip der genezing duidelijker te maken het volgende beeld. Wanneer een wezen volledig is afgesloten, mag het vergeleken worden bij een retort. Wanneer ik aan dit retort b.v. door een haarbuisje zeer langzaam een zeer geringe stroming van vloeistof toevoeg, zal door een te groot verdampingsproces een tekort aan vloeistof ontstaan, dat zou leiden tot een oververhitting van genoemde retort, of misschien zelfs een zodanig ongelijkmatige verhitting, dat de materie, waaruit ze is gebouwd, zelve wordt aangetast.

In deze vergelijking kunnen wij nu de waarden vervangen. Retort: lichaam. Vloeistof in de retort aanwezig: geest. Kracht die wordt toegevoegd door het haarbuisje: het minimum aan kosmische kracht, dat door elke mens wordt ontvangen, dank zij de verbinding van de ziel met de oneindigheid. De verwarming: het bewustworden, dus het ondergaan van belevingen. De belevingen, die wij moeten doormaken, betekenen voor ons de noodzaak om bepaalde geestelijke krachten af te geven, om zekere waarden van onszelf buiten onszelf te projecteren. Krijgen wij dus slechts de normale voeding, dan kan bij te hoge intensiteit van beleving, op de duur een te kort aan eigen geestelijk vermogen ontstaan. De geest is dan niet meer in staat meester te blijven over haar voertuig, over het lichaam. Hierdoor zal het lichaam handelen tegen de intentie van de geest en ontstaat de ongelijkmatigheid, waarover ik sprak, de ongelijkmatige verwarming, waar bepaalde delen van het lichaam nog wel corresponderen met de geestelijke impuls, andere echter niet meer beheerst worden door de geest maar slechts zuiver instinctief - volgens erfelijke waarden - handelen. Wij moeten dus de toevoer van kracht

trachten te vergroten op het ogenblik, dat door beleving, pressie, lichamenlijk of geestelijk, een overbelasting van het ego is opgetreden. Geestelijke genezing is in feite niets anders dan deze grote kosmische kracht toegang verlenen tot de mens, tot de menselijke geest, opdat daardoor deze kracht egaliseert wat er aan ongelijkmatigheid is ontstaan door beleven, streven en eigen inhoud.

Wanneer wij het groter geheel van de kosmos zien, heeft geen enkele menselijke kwaal betekenis. Want waar ergens een tekort ontstaat binnen het afgesloten menselijke, zal de kosmos door ergens anders een teveel te deponeren, ook binnen de besloten gebieden een zodanig evenwicht scheppen, dat bij opheffing der afsluiting van alle waarden de volmaakte evenwichtigheid van de kosmische volmaaktheid gehandhaafd blijft. De conclusies die hieruit zijn te trekken, zijn eenvoudig: Mensen onderling kunnen, wanneer zij een teveel hebben aan levenskracht of kosmische kracht, vaak anderen, die een tekort hebben, helpen tot juistere evenwichtigheid ook buiten de kosmische werking om. Voor de kosmos maakt dit generlei verschil uit. Voor degene, die een teveel heeft, betekent dit vaak een zich wel gevoelen door een wegnemen van de te grote pressie, die van binnenuit komt. Degene die tekorten vertoonde, ondergaat een grotere, gezondheid en is in staat om beter de wereld en haar belevingen te verwerken.

Dan kunnen wij verder gebruikmaken van het feit, dat sommige mensen in staat zijn de kosmische krachten te bereiken. Zij kunnen dus tijdelijk a.h.w. zichzelf zodanig vergroten, dat hier een kosmische kracht binnen een afsluiting wordt gebracht. Men kan dan een bepaald deel van die mens onder druk zetten. De mens, die men wil genezen, zal door deze druk bereikbaar worden en dus eerst de kosmische kracht vanuit een ander onder druk ontvangen. De gemaakte opening zal in vele gevallen langzaam maar zeker weer verminderen. Toch blijft de gemiddelde mogelijkheid tot opnemen van kosmische krachten groter.

Bij een actief geestelijk streven is een kennis van deze punten ongetwijfeld van belang. Want indien wij weten, dat in ons de mogelijkheid bestaat kosmische krachten, die een veelvoud van ons eigen vermogen betekenen, te besluiten, indien wij weten, dat wij door deze krachten voor onze medemensen te bestemmen de evenwichtigheid en de volmaaktheid - ook binnen de afgesloten mens reeds - kunnen helpen benaderen, kunnen wij meewerken aan een grotere evenwichtigheid van het Al, die een zuiverder uiting van het Goddelijke mogelijk maakt.

Naarmate het Goddelijke, het Volmaakte zuiverder gekend wordt binnen de beperkte mens, zullen de grenzen van die mens wegvallen. Dan zal hij kunnen komen tot een volledig deelnemen aan het grootkosmisch geheel, niet meer gehinderd door de beslotenheid van zijn eigen onbewustzijn.

Antwoorden op vragen gesteld op de bijeenkomst van Cursus 1 7/1 '58.

❖ *Positief en negatief.*

Wanneer wordt gesproken over het positieve en negatieve in de mens, dan zijn dit bepalingen, die voortkomen uit het bewustzijn. Positief is al datgene, wat bevorderlijk is voor het erkennen van het huidige streven. Dus het goede. Negatief is al datgene, dat als schadelijk voor de eigen persoonlijkheid of als strijdig met het eigen streven wordt ervaren. Dus het kwade. Nu bestaan deze mogelijkheden bij elke beoordeling en het is onmogelijk zonder deze waarden een oordeel uit te spreken. Wanneer, wij nu trachten onszelf te beschouwen, dan zullen we dus ontdekken dat bepaalde delen van ons een begeren of een verlangen hebben, dat goed is. Maar een deel van ons blijkt niet in overeenstemming met deze begeerten ten goede. Het is anders geneigd, dan wel onverschillig. Wij noemen dit dan het duistere deel, omdat wij het doel van ons, streven het licht noemen. Het kennen van onze eigen fouten is natuurlijk veel belangrijker dan het kennen van onze goede eigenschappen. Want goede eigenschappen is een menselijke beoordeling, een verwerven van iets, wat je toch later waarschijnlijk weer anders zult zien. Maar het kennen van de kwade eigenschappen, dus datgene, wat je belet je ogenblikkelijk doel te bereiken, is uitermate belangrijk. Een positief kennen van de persoonlijkheid houdt dan ook altijd in een bewustzijn omtrent dit duistere gedeelte van je wezen. Ook bestaat er echter een negatief kennen van de persoonlijkheid. En dat is niet het kennen van het kwade, dat je doet - zoals sommigen denken -. Het is eerder het kennen van een gebrek: een gebrek aan licht, een zoeken misschien zelfs naar het chaosprincipe dus het

wanordelijke binnen je eigen wezen. Dit noemen wij dan een negatief kennen van de persoonlijkheid, omdat hierin wel een bewustzijn omtrent het oerprincipe in het "ik" wordt uitgedrukt, maar geen positieve richting - dus een bewustzijn van leven en streven - in dit kennen uitdrukbaar is.

❖ *De vernietiging van het "ik".*

Wanneer wij negatief streven (dit is dus niet slechts in duister bestaan maar werkelijk negatief streven: dus trachten tot een beperking te komen van de buitenwereld om hierdoor voor onszelf meer storingsvrij en met minder moeite te staan), dan beginnen wij met onszelf van de buitenwereld af te sluiten. Maar ook in ons zijn er problemen. De neiging om voor onszelf tot rust te komen betekent, dat men streeft ook uit het "ik" alle storende factoren te verwijderen. Maar de grootste storende factor, die in het "ik" kan bestaan voor iemand, die stilstand begeert, is het bewustzijn zelve. Dit betekent, dat zelfs het bewustzijn "ik ben" op de duur gedelgd moet worden, wil men kunnen komen tot een absolute rust. Deze absolute rust is echter identiek met chaos, volledige ongevormdheid en als zodanig weer een beginpunt van de totale wordingsgang van elke mens en elk bewust leven.

❖ *Moeten we de menselijke ontwikkeling alleen zien gebonden aan deze aarde, of komt die ook op andere planeten of zonnestelsels voor?*

De z.g. menselijke ontwikkeling is niet een ontwikkeling, die alleen inherent is aan het menselijk wezen, zoals het b.v. op dit ogenblik op aarde bestaat. Onder menselijke ontwikkeling wordt verstaan - althans door ons -: De weg vanuit de chaos via de stoffelijke bewustwording, met een vormgeving in een complex stoffelijk lichaam, een bewustzijn dat zelfbeschouwing mogelijk maakt en een stoffelijke handelingsvrijheid, die gebaseerd is op redelijk denken. De menselijke bewustwordingsgang gaat dan buiten het stoffelijke verder, maar blijft gebaseerd op dit redelijk contact met deze redelijke beheersing in het stoffelijke. Als zodanig kan de mens worden gezien als de band tussen de tweeledige uiting van de Schepper, die wij enerzijds zien als ziel, anderzijds als stof. De mens, zijnde door de stof bewust geworden geest, verenigt in zich enerzijds alle eigenschappen der ziel, anderzijds alle bewustzijn van de stof. Op grond van het voorgaande is het dus mogelijk, dat een menselijke ontwikkeling zich - meestal dan over lange perioden uitgespreid - verplaatst van planeet tot planeet, daarbij zelfs niet gebonden aan het zonnestelsel dat U kent. Elke bewustwording echter moet een voortzetting zijn van een voortdurend grotere zelfkennis en zelfbeschouwing d.m.v. een geestelijke beleving binnen een stoffelijk milieu in een stoffelijk voertuig.

❖ *Hoe en in welke vorm zou de mysticus zijn innerlijke waarden moeten veruiterlijken?*

Veruiterlijking van innerlijke waarden is een behoefte voor praktisch elk wezen, dat staat in het middelbaar stadium van menselijk zijn. In het hoogste stadium neemt deze behoefte af, maar voor de doorsnee-mens zoals U deze op aarde kent, bestaat zij volledig. Een mysticus kan nooit iets verwerklijken, dat als invloed van buiten zich op hem afdrukt. Een dergelijke poging doet zijn innerlijk contact met de Oneindigheid, zijn werkelijk deel-zijn met het Grote Geheel a.h.w. teloor gaan. Wel zal hij echter zijn innerlijke gesteldheid op enigerlei wijze moeten uitdrukken om deze voor zichzelf reëel te maken. Dit brengt met zich mee, dat hij dus zoekt naar wegen om zijn eigen gesteldheid a.h.w. te tonen aan anderen of neer te leggen in b.v. materiële vorm. Voorbeelden daarvan zijn er te over. Sommigen hebben liederen gezongen of gedichten gemaakt, anderen hebben gegrepen naar beeldende kunsten of naar beschouwingen die een persoonlijkheidsuitdrukking waren. Daarnaast zijn ons vele gevallen van mystici bekend, die door hun wijze van leven en hun zoeken naar een contact met de medemens hun deel-zijn van die mensheid nadruk gaven.

ZESDE LES - GEESTELIJKE GENEZING (VERVOLG)

Na de genezing in nabijheid zonder contact volgt - en iedereen zal dat als heel natuurlijk beschouwen - genezing op afstand. Nu bestaan er over genezing op afstand heel veel verschillende verhalen. Om er enkele te noemen: men neemt aan dat bepaalde geesten a.h.w. op gezag van of door contact met een bepaalde mens zullen uitgaan om zelfstandig genezend werk te volbrengen. Dat is fout. Men kan als geest nooit zelfstandig op deze wijze gaan werken, tenzij men ook zonder dit contact genezend werk reeds verricht van uit eigen sferen. Dan is het contact met de mens echter niet meer bepalend voor hetgeen men volbrengt. Wij moeten dus elke gedachte van geestelijke doktoren, die weldoende rondgaan, wanneer zij gealarmeerd worden door een stoffelijke contactpost, uitschakelen. Dat is niet juist. Een geestelijke dokter, zoals men ze dan noemt (ze hebben vaak geen academische graad, soms wel), is eerder iemand die (b.v. door middel van een medium, een trance-medium of zelfs een inspiratief medium), tracht anderen bij te staan. Hij werkt dus direct via een stoffelijk middel. En daarbij kan hij dan door de krachten van het stoffelijk middel en de daarin gevonden mogelijkheden, soms volgens de daar getroffen overeenkomsten (dus bij een contact door middel van het medium getroffen overeenkomsten), een taak ook verder volbrengen. Dit is echter niet een werkelijk genezen op afstand, waar hier een onmiddellijk contact met het medium altijd noodzakelijk is geweest in dit geval.

Genezen op afstand moet eerder worden gezien als het gebruiken van eigen krachten en krachten van de geest of krachten uit het Goddelijke op zodanige wijze, dat het eigen voorstellingsvermogen de stoffelijke ruimte overbrugt en in sommige gevallen zelfs de ruimte van de tijd. Men kan dus bij dergelijke genezingen soms ingrijpen enige uren voordat men geconcentreerd heeft. Dit is een schijnbare tegenspraak. Maar U moet altijd onthouden, dat de mens leeft in een tijdsconcept dat niet helemaal juist is. Vandaar dat de geest a.h.w. terug kan gaan in de tijd - ook de menselijke geest - en zijn krachten daar ontladen. Maar altijd zal voor een dergelijk teruggaan in de tijd of vooruitgaan in de tijd een zekere tol in eigen zenuwkracht moeten worden opgebracht. Het is dus niet aan te raden op deze manier te werken, tenzij in allerhoogste noodzaak en dan nog bij voorkeur onder leiding van bevoegden. Wel kunnen wij echter in het heden werken. En in het heden is die werkzaamheid dan als volgt: Onze concentratie verplaatst ons wezen, voor zover dit niet stoffelijk is (dus dit gaat van het astrale af), a.h.w. in de patiënt. Alle krachten, die in ons gewekt zijn of die door middel van ons kunnen uitvloeien in de patiënt, worden daar dus onmiddellijk geactiveerd. Doet men dit alleen, dan bestaat het bezwaar dat men maar een bepaald aantal patiënten zo kan helpen. En dit aantal patiënten is betrekkelijk klein. Het bedraagt meestal per persoon ongeveer 4 á 5. Zou men meer patiënten nemen, dan is of de genezende werking onvoldoende, dan wel de uitputting te groot. Maar nu stellen wij, dat geestelijke genezing kan geschieden door groepen. Juist op afstand. Die groep kan bestaan uit mensen, uit mens en geesten, of uit mensen en geesten. Ongeacht de samenstelling is noodzakelijk: een punt van concentratie. Dit punt van concentratie behoeft niet in tijd gelijk te zijn. Dus wanneer wij een groep hebben kan rustig A 's middags om 2 uur mediteren, B om 4 uur, C om 6 uur, enz. Ze kunnen ook allen gelijktijdig op één punt mediteren, dus op één uur. Noodzakelijk is echter wel het volgende: Allen leggen zichzelf op deze krachten volgens afspraak op een bepaald tijdstip en meestal ook vanuit een bepaald centrum werkzaam te doen zijn. De geest, die zich daarbij aansluit, zal zich qua tijd en placering in ruimte volledig aanpassen aan zijn menselijke medewerkers. Het is dus niet zo, dat de mens zich aan de geest aanpast, maar de geest past zich aan de mens aan.

Bij genezing op afstand wordt in de eerste plaats een trilling gewekt. Om dit zich voor te stellen kunnen wij het beste zeggen, dat de patiënten in een licht gebaad worden, dat uit henzelf wordt gewekt en versterkt wordt door alle harmonische factoren in de nabijheid. Een concentratie op deze manier brengt verder met zich mee, dat de patiënt wordt onderworpen aan de gedachtepatronen van degenen, die zich concentreren. Hoe groter de groep, hoe

vlakker het gemiddeld gedachtebeeld is. Hoe groter de goedwillendheid van deze groep, hoe sterker ook de wil tot genezing, maar daardoor ook tot verbreiding van naastenliefde, van vrede, e.d.. De patiënt zal deze invloeden evenzeer ondergaan als de krachten zelf.

Op afstand kunnen het best behandeld worden: Chronische kwalen, bij voorkeur ten dele psychisch. Lichamelijke kwalen vragen meestal een aanvullende behandeling, maar psychische problemen kunnen op deze wijze meestal snel en redelijk worden opgelost. Verder alle kwalen, die niet in verband staan met infectieziekten of onmiddellijke weefselvorming. Voorbeeld dus van niet te behandelen ziekten: roodvonk, mazelen, influenza, tuberculose, kanker, furunculose, e.d.. Deze kunnen op die manier praktisch niet behandeld worden, met uitzondering van een ingrijpen door de geest, waarbij de geest onmiddellijk van uit eigen sfeer ingrijpt en dus niet afgaat op de concentratie van stoffelijke medewerkers of een stoffelijke groep.

Bij het werken op afstand houdt men verder rekening met het feit, dat een gemeenschap, die zichzelf werkelijk als gemeenschap gevoelt, niet voor alle leden gelijk behoort te zijn in doelstelling. Noodzakelijk zijn de grondwaarden: onzelfzuchtige wil tot helpen van naasten, geloof aan de kracht, die dit helpen mogelijk maakt, dus een instelling ten goede van de wereld, bevestigend de goddelijke wet en wil. Daarnaast echter kan ieder aan zijn eigen patiënten denken. Daarnaast kan ieder zijn eigen visie hebben op die patiënten en problemen. Dit is dan van geen belang, waar de groep als gemeenschap functioneert, dus als één wezen, tijdelijk samengesteld uit de vele deelhebbenden in alle sferen, alle werelden. De activiteit is dan gelijk aan de wil, niet van de onderdelen samen, maar de wil van onderdelen samen ongeveer verdubbeld per waarde. Dus twee die samenwerken hebben ongeveer 4 x zo veel kracht als één mens, enz. enz.. Het enige criterium is: Eenheid is noodzakelijk om deze verdubbeling van krachten, (dus deze reeks a.h.w.) te doen ontstaan. Daar waar de eenheid en het onderling begrip worden geschaad, wordt de werking aanmerkelijk verminderd en kan onder omstandigheden vallen ver beneden de mogelijke prestaties van elk der deelnemers afzonderlijk. Waar de geest mee ingrijpt, is het dus ook wel noodzakelijk, zich zozeer op die geest in te stellen, dat ook daarmee harmonie en eenheid bereikbaar is.

Van deze wijze van geestelijke genezing op afstand door de mens wil ik nog een kort ogenblik overgaan naar geestelijke genezing vanuit de sferen. Zoals de mens in naastenliefde zich gedrongen voelt zijn medemensen te helpen, zo voelt de geest - zich veelal meer bewust van de werkelijke betekenis van het aardse leven dan de mens - zich vaak verplicht om deze mens bij te staan tot groter bewustwording, tot sneller geestelijk ontwaken. Dit houdt in, dat deze geest zal moeten helpen, ook waar het zuiver lichamelijke kwesties betreft. Bij die zuiver lichamelijke kwesties maakt deze geest dan van zijn bijzondere eigenschappen en zijn bijzondere toestand rijkelijk gebruik. Werkt hij - zij het tezamen met enkele anderen, zij het alleen - voor één patiënt en is het behoud van deze patiënt of de genezing van deze patiënt voor diens bewustzijn dringend noodzakelijk, dan zal ingegrepen worden wat wij noemen: operatief. Hierbij kan de geest - die immers kan doordringen binnen het lichaam van de mens -, zich a.h.w. concentreren in die mens en zo kunnen ingrijpen in elk intern orgaan, zonder daarvoor andere weefsels te beschadigen. De hantering geschiedt meestal niet door een werkelijk substantiëren van een bepaald deel van eigen wezen, maar eerder door het scheppen van zeer sterke stuwings van astrale gaardheid, zoals ook bij donkere-kamer-seances wel kunnen worden waargenomen voor het bewegen van voorwerpen. Ofschoon klein en scherp gericht zijn deze krachten dan veelal in staat om de belangrijkste wijzigingen inderdaad aan te brengen. De geest, die op deze wijze ingrijpt, zal echter nooit de totale genezing van de patiënt beogen. Er wordt slechts getracht een totale ondergang of een voortijdige overgang van de patiënt op deze wijze voorkomen.

Dan kan die geest verder natuurlijk ook krachten geven. En dan zien wij hetzelfde verschijnsel, als wij zo-even bij die groep zagen, die genezing op afstand deed, n.l. dat de kracht van de geest zich vaak openbaart als een gekleurd licht. Dit kleur-hebben is in feite een aanduiding van de frequentie, waarmede gewerkt wordt. Er is dus sprake van een golf, die wordt uitgestraald. Het is niet slechts een emissie van deeltjes, maar ook een golfing, die zeer sterk wordt ingebracht in de kleinste delen van het menselijk lichaam. Hierdoor kunnen ongekend grote stimuli bereikt worden met betrekkelijk kleine krachten en kan de vitaliteit van de

patiënt aanmerkelijk worden vergroot. Bovendien kan door het moduleren, dus het aanbrengen van wijzigende trillingen in de oorspronkelijke straling, heel vaak het gedachteleven van de patiënt worden beroerd en ten slotte een inspiratief contact worden verkregen. Dit laatste wordt veelal op prijs gesteld door geesten, die alleen of in kleine groepen werken, omdat zij op deze wijze tevens een sterker contact krijgen met de wereld, dat het hun gemakkelijker maakt ook bij anderen genezend en helpend in te grijpen.

Genezing door grotere krachten - ik denk hier dus aan groepen, die b.v. vijftig tot honderd geesten samenvatten - is weer geschoeid op een ietwat andere leest. Bij deze geesten is het onderkennen van de kwalen en de fouten een eerste behoefte. Daarvoor kent men dan de z.g. scouts of zoekers, die contact kunnen opnemen met mensen, onmiddellijk dan wel middellijk van een medium. In dergelijke gevallen constateren zij, waar de kwalen zijn. De groep selecteert de volgens het eigen innerlijk evenwicht van deze groep gemakkelijkst bereikbare gevallen en geeft daaraan hulp. Dit houdt in, dat het dus onmogelijk is op deze wijze hulp te verlenen aan alle patiënten, die middellijk (via een medium b.v.) deze hulp hebben aangevraagd. Slechts aan een betrekkelijk klein percentage, ongeveer 13 tot 14 % kan absolute hulp worden verleend. Daar naast tracht men soms ook voor anderen iets te doen. Men doet dit dan meestal als een soort erkenning van het belang van het contactpunt. Wanneer deze groep zonder contactpunt werkt, zullen de scouts (de zoekers), zelf hun patiënten a.h.w. onder de aandacht van deze kring brengen, en deze kring tracht tussen patiënten en eigen wezen een grote harmonie te doen ontstaan, waarbij op astraal en geestelijk gebied een doorstroming van krachten ontstaat. De eigen geestelijke kracht van de patiënt, zijn eigen astraal wezen, wordt tijdelijk opgenomen in de kring van deze geesten, waarbij het bewustzijn van allen gericht op één doel - dus mede dit wezen - zeer sterk beïnvloedt en ten slotte tot eenheid met de kring dwingt. Daarna worden astrale en geestelijke krachten weer teruggebracht in het lichaam, verrijkt dus met de intensiteit, die de groep heeft kunnen geven.

Een laatste mogelijkheid van genezing door de geest komt ook weer het magische en het wonderdadige nabij. Hier wordt door de geest getracht om de goddelijke Kracht onmiddellijk actief te maken. Men kan zo'n geest zich het beste voorstellen als een brandglas, dat zich in het juiste focus brengt t.o.v. het voor die geest kenbare - voor het brandglas dus kenbare - goddelijke licht. Een bundeling van de krachten, waaruit de geest zelve leeft, op een bepaalde persoon brengt teweeg: het intreden van de onmiddellijk kosmische kracht binnen de patiënt met alle goede, maar ook alle kwade gevolgen daarvan. Kwade gevolgen, omdat het kosmische niet kan erkennen duisternis of tegenstellingen, maar slechts onmiddellijk evenwicht tracht te scheppen, ongeacht de gevolgen. Bij dergelijke behandelingen is het mogelijk, dat de patiënt geestelijk enige schokken ondergaat, die soms langere tijd zijn denken ietwat a-normaal doen zijn. Er is dan echter geen sprake van werkelijke waanzin, noch van een werkelijke geestesziekte. De symptomen ervan zijn vaak enige afwezigheid, ook verstrooidheid afgewisseld door vlagen van buitengewoon scherp bevattingsvermogen.

Wanneer wij na het bezien van de vele mogelijkheden ons afvragen, in hoeverre de werking van de geest zonder stoffelijke hulp op aarde gerealiseerd kan worden, zullen wij allereerst de mogelijkheid van de geest om in te grijpen moeten beschouwen. In de vorige punten heb ik dit reeds zoveel mogelijk toegelicht. Ter verduidelijking dan nog het volgende: De geest is niet in staat onmiddellijk stoffelijk in te grijpen. Zij kan dit wel doen door gebruikmaking van stoffelijke krachten, zij kan dit ook doen door te werken via de geest van een bepaalde persoonlijkheid. Er is dus altijd een mediator/trice nodig. Zonder dit is het voor de geest zeer moeilijk iets te bereiken. Zij kan echter wel, wanneer zij over deze krachten beschikt, een reeks manipulaties volvoeren, die een doodgewone arts - met mijn verontschuldiging aan allen, die een medische opleiding hebben genoten - niet zo gemakkelijk volbrengt. Voor ons bestaat n.l. een dimensioneel verschil, waardoor het mogelijk is aan te zetten in de organen zelf of in de weefsels zelf, zonder daarvoor een operatieve handeling te verrichten, zonder daarvoor zelfs verdovingen of iets dergelijks te doen plaatsvinden. Een eenvoudig neutraliseren van de stromen in de zenuwen is voldoende. Wij kunnen dan binnen de cellen - denk aan hetgeen over de celkernen is gezegd in het eerste deel van ons betoog - eenvoudige veranderingen stimuleren, versterkte groei, in sommige gevallen ook versterkt verval.

Afhankelijk zijn wij hierbij vooral van de eigen geaardheid van de cellen en de mogelijkheden, die zij ons dus bieden.

Het geven van kracht uit de geest kan alleen dan gebeuren, wanneer een redelijke harmonie bestaat tussen de patiënt en de krachtgever. Deze harmonie is noodzakelijk, omdat de kracht, die uit de geest wordt geput, via de geestelijke weg in de menselijke psyche moet worden gevoerd en eerst daar wordt omgezet in voor het lichaam bruikbare energieën. Over het algemeen zal de geest bereid zijn iedereen te helpen. Toch wordt zij daarin heel vaak belemmerd. Aan het einde van mijn vorig betoog heb ik er o.m. op gewezen, dat karma hierbij een van de hinderpalen kan zijn. Karma kan worden vergeleken met een gebrek aan harmonisch vermogen, waardoor geen genezing op welke wijze dan ook kan worden tot stand gebracht en zeker niet blijvend.

Nu heeft men de gewoonte om bij het aanroepen van de geest een onmiddellijke hulp te verwachten: een hulp bovendien, die dan wordt gegeven, zonder dat er verder iets aan vast zit. Helaas moet ik ook deze mening bestrijden. In de eerste plaats kan de geest een positief streven wel helpen verwerkelijken, maar zij kan niet een positief streven scheppen zonder meer. Wel kan zij daartoe instigeren. Is er geen positief streven in de patiënt aanwezig, dan kunnen wij niets beginnen. Ik herhaal het U nogmaals: Het eerste beginsel van elke medische behandeling is en blijft in de patiënt de gedachte en het geloof aan genezing sterk te vestigen.

Bijstand wordt verder verleend door het z.g. inspiratief werken. Inspiratief werken veronderstelt niet te allen tijde de aanwezigheid van een medium. Het betekent wel dat één of meer personen in de omgeving van de patiënt of de patiënt zelve vatbaar moeten zijn voor impulsen, die uitgaan van de geest. In deze gevallen is het mogelijk, dat de patiënt door een plotseling ontwikkelde lust voor licht genezende middelen - meestal in natuurlijke vorm - deze tot zich gaat nemen. Het is mogelijk, dat de omgeving - ondanks andere voorschriften - plotseling besluit om het nu eens zo te proberen. Het is zelfs mogelijk, dat b.v. een medicus plotseling een andere visie krijgt op het ziektegeval, waardoor hij zijn diagnose verandert, dan wel aanvult. Over de gehele wereld is de geest bereid de lijdende mensheid te helpen. Zij kan dit echter niet zonder de hulp van de mensheid. Het is dus in de eerste plaats aan de middelen, die de mensheid gebruiken kan, dat wij onze aandacht moeten schenken. En daarbij zou ik allereerst de nadruk willen leggen op de genezing door concentratie, de genezing op afstand. Bij genezing op afstand is het echter noodzakelijk, dat de aanwezigen zich concentreren op de patiënt en van diens lijden althans een redelijk beeld in zich kunnen vormen. Deze voorstelling moet aanwezig zijn. Is zij eenmaal goed gevestigd, dan kan dit beeld zonder meer door associatie met b.v. een naam of een aanuiding uit het onderbewustzijn worden opgeroepen en kan dan onmiddellijk als actieve factor meewerken in het genezend proces. Verder zal het noodzakelijk zijn, dat men deze genezing en deze gedachte niet alleen richt op de geest zonder meer. Wanneer wij in de stof zijn, geven wij er de voorkeur aan om te werken via de geest, omdat hierdoor grotere krachten vrijkomen en dus ook grotere mogelijkheden openstaan. Toch is de eigen kracht de eigen concentratie van de deelhebbers aan genezing op afstand wel zeer belangrijk. Daartoe kennen zij bepaalde middelen, die hen helpen in de juiste toestand te komen. Wij verstaan daaronder o.m. concentratie en meditatie. Contemplatie echter wordt hierbij niet of praktisch niet gebruikt.

In de eerste plaats dan de concentratie en de wijze waarop deze het best bereikt wordt. Men stelt zich de personen zo goed mogelijk voor, men tracht a.h.w. de patiënten voor zich uit te beelden en drijft zo elke andere gedachte van zich. Speculaties omtrent het lot van de patiënten zijn toegelaten, gedachten omtrent hun ziekten evenzeer, alle begeleidende gedachten echter mogen niet worden uitgewerkt, moeten uit het bewustzijn worden weggedreven. Dit kan door de geschoolde in een zeer korte tijd geschieden. Als ik U mag herinneren aan hetgeen wij reeds zeiden: een geheel ingewijde kan dit in enkele seconden, een normaal mens heeft daarvoor ongeveer 2 minuten nodig. Dit houdt dus in, dat wanneer men, hetzij alleen, hetzij in een groepsgemeenschap, wil komen tot genezing op afstand, te allen tijde elke oefening, elke poging kracht uit te stralen, zal beginnen met deze concentratie. Is deze concentratie echter volbracht, staat het beeld voor ons open, dan moet een zo sterk mogelijke beweegreden worden gevonden om te helpen.

Hiertoe beginnen wij met een meditatie. Deze meditatie zal uiteraard moeten samenhangen met ziekten, met lijden, met pijn. De wijze, waarop wij deze meditatie verwerken, is volledig afhankelijk van onze eigen manier van denken. Er bestaan hiervoor geen vaste regels in vormgeving of opbouw. Slechts kan worden gezegd, dat elke meditatie, die bedoeld is als een versterking van krachten bij genezing op afstand, een poging in zich zal dragen om het lijden der mensheid te beschouwen, in zichzelf een medelijden op te wekken (dus een directe relatie met het lijden), en een poging het geloof vast te stellen, dat dit lijden teniet kan worden gedaan door de goddelijke Kracht en al hetgeen uit het licht geboren is.

Het is niet noodzakelijk, dat deze meditatie tot een afgerond einde gebracht wordt. Er zijn gevallen, waarbij b.v. door insluimeren de meditatie zelf wordt onderbroken. Er zijn dan echter in U gedachteprocessen geschapen, die op de eigen gesteldheid doorwerken. Zo zullen dus de kracht, die in de persoon schuilt, plus diens wil gericht worden op de genezing van zijn patiënt. Bij de eenling betekent dit, dat die kracht wordt uitgestraald en meestal onmiddellijk. Het is echter ook mogelijk door een zekere suggestie (het stellen weer van een wilsacte) een vertraging in de zending der kracht te bewerkstelligen. Men kan b.v. mediteren 's middags om 12 uur en voor zich vaststellen, dat deze kracht eerst werkzaam zal worden des nachts om 12 uur. Dit lijkt misschien wat vreemd, maar berust op een eigenaardige klok, die de mens nu eenmaal heeft ingebouwd. In elk menselijk lichaam zit een tijdsbesef. Dit tijdsbesef is zozeer aan de conventionele tijdsbegrippen gekoppeld, dat het stellen van een bepaald uur gelijktijdig het verloop van een zekere fase en het optreden van bekende omstandigheden inhoudt. Deze kracht zal dan misschien niet om klokslag 12 uur worden uitgezonden. Er is een speling van 20 tot 30 minuten naar beide zijden mogelijk. Maar de werking van die kracht zal - vooral wanneer ze op een dergelijke wijze wordt uitgezonden - vaak een tijd in beslag nemen, die tot anderhalf uur kan duren. Wanneer wij dus werken in een groep, is het stellen van een dergelijke tijd en een dergelijk voornemen om juist op die tijd onze kracht actief te doen werken, voldoende om gedurende een redelijke periode een algehele samenwerking van de groep te bereiken.

De uitstraling en de kracht van de groep is groter dan de kracht van alle enkelingen in de groep afzonderlijk. De potentie van de groep ligt groter, is hoger. Als resultaat zal ook het vermogen van die groep om krachten uit de geest te putten, te verwerven, leiding van de geest te krijgen of aan de geest middelen tot genezing ter beschikking te stellen, aanmerkelijk veel groter zijn. Toch is er een bepaalde grens. Men kan dergelijke groepen niet onbeperkt uitbreiden. Het maximum van 25 á 30 personen kan over het algemeen als redelijk worden aangenomen. Slechts wanneer het gaat om zeer algemene begrippen, waarbij men zich dus niet meer op enkelingen maar op de gehele wereld richt, is het mogelijk om dus met onbeperkt grote groepen hier ook actief iets tot stand te brengen.

Naast deze genezing op afstand bestaan er ook nog andere methoden. Een van de minst gebruikte maar toch ook zeer werkzame wil ik hier graag aanstippen. Er bestaat tegenwoordig de mogelijkheid om met iemand door telefoon of radio een z.g. stemcontact te krijgen. Dat wil zeggen dat de stemmen van genezer en patiënt elkaar kunnen bereiken. In een dergelijk geval kan dus ook een uitwisseling van gedachten plaatsvinden. Deze uitwisseling van gedachten staat gelijk aan concentratie. Deze concentratie maakt het voor de genezer mogelijk zich vaak in de patiënt te verplaatsen, althans deze a.h.w. gade te slaan door geestelijke middelen. Bij de geest is afstand n.l. niet bepalend voor de waarde. Zo kan dus - via deze lijn - door een enkele genezer soms een zeer grote kracht worden uitgezonden. Niet dat ze via de telefoondraad gaat, maar zij wordt dus sterk bevorderd door richtend contact. De genezer geeft hierbij veelal nog suggesties, welke op zichzelf geschikt zijn het vertrouwen in de genezing te vergroten en dus ook de genezende werking als zodanig. Degenen echter, die geen bijzondere training hebben in het gebruik van geestelijke krachten, kan ik deze methode niet in het bijzonder aan raden.

Verder kennen wij contactgenezing. Bij een contactgenezing (waarover wij reeds veel hebben gezegd) bestaan er verschillende mogelijkheden van werken. Ik wil hier de voor- en nadelen hiervan nu kort opsommen. De keuze die men hieruit zal doen, moet door een ieder zelf worden bepaald.

In de eerste plaats: het directe contact. Hierbij vindt dus plaats een direct beroeren van het lichaam: O.a. massage en wat dies meer zij. Dit heeft het voordeel dat persoonlijke krachten onmiddellijk kunnen worden overgebracht. Het heeft het nadeel, dat een instelling op geestelijke krachten en de patiënt vaak zeer moeilijk wordt. Het resultaat is, dat bij deze directe contacten men slechts zijn eigen inhoud kan overgeven aan de patiënt. Hierbij mag rekening worden gehouden met het feit dat in deze contacten soms ook eigen innerlijke gesteldheid wordt overgedragen. Het ontstaan van reflexpijnen is mogelijk maar niet schadelijk.

De tweede z.g. contactgenezing bestaat uit het maken van passes in de aura. Over het algemeen volgt hier de handbeweging dus wel de lijnen van het lichaam, maar op een afstand van enkele centimeters. Een minimale afstand van ongeveer 1/2 cm moet hierbij in aanmerking worden genomen, waar anders toch weer een te direct contact ontstaat. Bij het beroeren van de aura is het mogelijk via de aura - dus de stralingen, die het menselijk zijn beheersen - onmiddellijk op het menselijk lichaam in te werken. Waar deze straling over het algemeen ten minste een astraal vlak, veelal ook tevens een geestelijk vlak omvatten, is het verder mogelijk, dat door dit contact geestelijke krachten onmiddellijk mee kunnen ingrijpen.

Dan kennen wij de z.g. handoplegging in twee vormen. De eerste handoplegging is gewoon de genezingswil, die wordt uitgedrukt. Zij gaat gepaard met een zegenbede. Hierbij geldt hetzelfde als voor direct contact. Er kunnen persoonlijke krachten worden overgedragen: het is niet mogelijk geestelijke krachten over te dragen. Wordt de hand daarentegen op enige afstand van het hoofd gehouden, dan krijgen we de z.g. geestelijke zegening, waarbij dus geestelijke krachten kunnen werken via de genezer (ingesteld op genezing), en kunnen deze krachten door diens lichaam uitreden via de hand, overvloeiend in aura en lichaam van degene, die moet worden genezen.

De derde methode is de z.g. gebedsgenezing, waarbij het gebaar zelve niet bepaald wordt. De intensiteit van smeken en bidden brengt hier echter een harmonie tussen genezer en patiënt tot stand. Het vertrouwen en geloof van de genezer kan zo worden overgebracht op de patiënt: iets, dat enorme suggestieve krachten in zich bergt. Deze suggestieve krachten maken de patiënt vatbaar voor elke opgeroepen kracht, die zich in de omgeving bevindt.

Dan kennen wij verder nog de z.g. behandelingsmethoden door een middel of medium. Dit houdt o.m. in het gebruikmaken van gemagnetiseerd water. Gemagnetiseerd water kan gedurende langere tijd goed blijven, vooral wanneer het bewaard wordt in een glazen vat, zo mogelijk bovendien nog gesteld op een glazen plaat. Een open glas echter doet de ingesloten kracht sneller teloor gaan. Men dient het dus zoveel mogelijk gesloten te behouden. Bij het magnetiseren van water wordt een glas - zo wijd mogelijk open - tussen de handen genomen (één hand boven, één onder het glas) en men laat de kracht van het eigen wezen doorstromen. Wanneer men zich hierbij sterk op genezing concentreert, zal een gedeelte van deze kracht tijdelijk in het water worden opgenomen en door middel van het water aan het lichaam van de patiënt kunnen worden toegevoegd. Het is echter niet mogelijk deze kracht onbeperkt houdbaar te maken. In het gunstigste geval kan gerekend worden met een houdbaarheid van ongeveer 1 week.

Dan kennen wij het instralen of wijden van voorwerpen. Hierbij komen wij verdacht in de richting van de amulet. Maar ook dit kan zijn goede kant hebben. Vooral wanneer wij daarvoor de geschikte stoffen gebruiken - dat kan zijn voor simpele gevallen: eenvoudig gedroogde klei, gebakken klei, verschillende metalen, dus ijzer, eventueel nikkelmengingen, wit-koper of licht koper, zilver, goud, platina en onder omstandigheden ook kwikzilver - dan kunnen wij in de kracht van deze voorwerpen a.h.w. een totale werking bereiken. Want elk van deze genoemde voorwerpen draagt in zich een eigen kracht. Deze is voor de moleculaire structuur en de eigenschappen van de stof verantwoordelijk. Door een storing hierin teweeg te brengen door middel van onze eigen straling veranderen wij die geaardheid. Alle materie heeft echter de neiging terug te keren tot de normale toestand voor zover dit mogelijk is. Het resultaat is, dat wanneer enigszins gunstige gedachten of omstandigheden ontstaan in de nabijheid van een dergelijk amulet, de kracht daaruit zal trachten af te reageren en zo een harmonie te scheppen met de uitstraling, die voor het vrij worden der kracht aansprakelijk is. Hierdoor is een

voortdurende stimulans geschapen, die een deel van de psyche richt op de juiste verhoudingen, op de juiste instelling en daardoor de mens zelf openstelt voor de geestelijke contacten en genezing, die anders niet zouden kunnen plaatsvinden. Hierbij is het bovendien nog aan te raden bij de keuze van de te gebruiken materie rekening te houden met het volgende: Wij gebruiken koper, ijzer en nikkellegeringen (chrom- nikkellegeringen) alleen dan, wanneer wij te maken hebben met patiënten, wier ziekten in verband staan met het bloed, de bloedsomloop en storingen daarvan, bloedziekten tot zelfs anemie dus bloedkanker toe. In de tweede plaats wanneer wij te maken hebben met ademhalingsstoringen. Hier gebruiken wij echter geen koper. Kwikzilver wordt alleen gebruikt voor directe verval en vervormingseigenschappen binnen het lichaam, zodat een amulet, daaruit gemaakt (bevat in een behoorlijk stevig, bij voorkeur glazen vaatje dus) gebruikt zal worden voor alle gevallen, waarbij wij te maken hebben met kanker en andere weefseldeterioraties. Goud, zilver en platina gebruiken wij voornamelijk, waar de eerste storingen psychisch zijn en dus van hieruit een psychische beïnvloeding wenselijk is. De wijze, waarop wij onze krachten richten, is bepalend voor de kracht van de amulet. Gebruikmaken van tekens om die amulet te bevestigen is wel niet noodzakelijk, maar vooral met het maken van keiamuletten, die algemeen bruikbaar zijn, toch wel vaak raadzaam.

Dan kan men in deze klei voor alle genezingen één of meer van de geheime namen Gods of van de omschrijvende namen Gods ingriffen. Daaronder o.a. Jahwe, Adonai, Elohim, Zabaath, etc.. Dus goddelijke termen. Verder kan daarin een reeks patronen worden gegrift. Daarvan zijn het best bruikbaar voor ons doel: het pentagram, waarbij in het hart ook weer een Godsnaam wordt ingeschreven: een dubbele cirkel, waarin de namen van de goede en de kwade krachten door een kruis gescheiden worden gesteld met aan de topzijde een Godsnaam en aan de onderzijde een duivelsnaam. We hebben hier dus te maken met iets, dat in de primitieve magie veel voorkomt, maar dat ook praktisch is te gebruiken voor geestelijke genezing.

Een volgende methode om te genezen is bruikbaar, wanneer je zelf of iemand, die je zeer na staat ziek is. Men begint met de bede, dus een gebed, waarin de genezing wordt gevraagd. Dit gebed kan worden gericht tot willekeurig welke kracht, mits zij niet duister is. De voorkeur wordt gegeven aan een God, mits men daarin gelooft. Bij deze bede tracht men voor zichzelf de nastaaende zieke te realiseren (weer als beeld) en men stelt zich voor, dat de goddelijke kracht daarop afdaalt. Een visualisatie van licht hierbij kan heel vaak bevorderlijk zijn voor de genezende werking. In deze bede ontstaat wederom een sympathische band, die door het elkaar nastaan nog bevestigd wordt en daarbij dus de genezende kracht bijzonder sterk doet werken via het eigen wezen, waarbij ook de kwaal uittreedt, dus a.h.w. verdwijnt via het wezen van degene, die bidt. Hierbij is geen nabijheid noodzakelijk, wel echter een sterke binding, die zo mogelijk emotioneel moet zijn.

Dan krijgen we verder te maken met de z.g. genezende beelden. Wanneer wij genezing uit de geest willen bewerkstelligen, dan zijn wij er ons van bewust, dat dit altijd weer een trilling moet zijn, d.w.z. een beweging in de materie, op een zodanige wijze met straling gepaard gaande, dat binnen het wezen van de patiënten veranderingen kunnen worden veroorzaakt. Wij weten ook, dat in verschillende toestanden deze trillingen zich aan ons kunnen tonen als kleuren. Wanneer wij verlangen, dat een patiënt bij voorbeeld rust zal vinden, dan stellen wij ons deze mens voor als staande in een zoeklichtbundel van blauw licht. Kunnen wij dit blauwe licht ons zo sterk voorstellen, dat het in de persoon zelve schijnt in te dringen, dan hebben wij door deze concentratie feitelijk bereikt, dat ons wezen ter plaatse deze zelfde straling doet convergeren óp deze persoon. De kleuren, die bruikbaar zijn, wil ik hier nog even aanstippen:

Bij overspanning en al wat daarmee samenhangt (zenuwstoringen en neurosen, die niet van hoofdzakelijk lichamelijke geaardheid zijn in hun uiting) bij voorkeur blauw licht, licht en doorzichtig blauw. Is er sprake van leed en willen wij rust geven, dan stellen wij ons blauwachtig zilver voor. Hebben wij te maken met iemand, wiens emotioneel bestaan geschokt is, dus b.v. troost, beheersing, e.d., dan maken wij gaarne gebruik van het voorstellen van een gouden licht, dus zonlicht. Krijgen wij daarentegen te maken met lichamelijke kwalen, dan houden wij rekening met het volgende: Alle kwalen, die hun hoofzetel hebben binnen de borstkas, groen licht. Alle kwalen die beneden het middenrif hun zetel hebben binnen de

beslotenheid van de romp, bij voorkeur rood licht en wel helderrood licht. Voor alle ziekten, die betrekking hebben op de bloedsomloop in de hersenen (dus dit is een uitzondering) en waarbij b.v. migraine in sterke vorm kan optreden: een helder en toch dieprood: lichtend, maar het rood bijna als aderlijk bloed. Dus wel helder maar toch een betrekkelijk diepe tint. Wanneer wij verder nog te maken krijgen met ziekten, die gelegen zijn in de extremiteiten, dus armen en benen en wat dat betreft ook eventueel oren, neus, dan stellen wij ons bij de concentratie bij voorkeur een licht voor dat vlamt. Denkt U aan het overspringen van een elektrische vonk: hierbij wisselen blauw en goud elkaar af. Hierdoor wordt een algemeen genezende werking verkregen, waar ziekteverschijnselen in deze ledematen over het algemeen met het verdere organisme in verband staan.

Het is duidelijk, dat deze door mij omschreven methode in de eerste plaats een suggestieve is. De suggestie, die door dit beeld wordt veroorzaakt, is in feite zelfsuggestie van de genezer. Maar door die zelfsuggestie brengt hij zich in een toestand, waarbij hij in staat is bepaalde krachten uit het geheel der omringende kracht te nemen en deze te bundelen op de patiënt. Er kan worden gezegd, dat aandacht (dus concentratie) over het algemeen werkt als een brandglas, dus de krachten van de omgeving samenvattende en deze gericht als een lichtbundel verder sturende. De voornoemde voorbeelden zijn dan ook bedoeld om dit richten, met een zekere selectiviteit gepaard. te doen gaan.

Het is onmogelijk om in te grijpen in ziektebeelden, die uit eigen schuld zijn voortgekomen. Dit klinkt schijnbaar wreed, omdat - zoals men zegt - vele ziekten door eigen schuld ontstaan zijn. Wij maken daarom nog de volgende beperking: Indien de toestand, waardoor de ziekte ontstaan is, ook thans nog gehandhaafd blijft - hetzij zuiver psychisch, hetzij in begeerten -, in een neiging om een bepaalde leefwijze voort te zetten, zich bloot te stellen aan bepaalde toestanden en wat dies meer zij. Om op de juiste wijze te genezen zullen wij echter toch ook dergelijke patiënten trachten te helpen, wetende - ik verwijs U wederom naar Les 1 over dit onderwerp - dat alle kracht die niet wordt verbruikt, hetzij op Uzelf wordt teruggekaatst dan wel aan andere gelijksoortige gevallen wordt gegeven, die daaruit wel hun baten kunnen trekken.

Wondergenezingen zijn evenzeer mogelijk door geestelijke kracht. De beste voorbeelden daarvan vindt men o.a. in de bedevaartsoorden als Lourdes. Dit wil niet zeggen, dat ze ook elders niet voorkomen. Bij deze bedevaarten vindt een gezamenlijke plechtigheid plaats, en is de verwachting van alle aanwezigen bijzonder sterk gericht op genezing. Geloof en vertrouwen gaan hiermede gepaard. Bovendien is er een intense honger naar genezing van vele zieken. De hierdoor ontstane psychische spanningen kunnen tot voertuig worden gemaakt van geestelijke krachten en kunnen ook zonder meer - dus zonder het ingrijpen van geestelijke kracht - zich ontladen in de patiënten. Is er sprake van alleen door mensen georigineerde kracht, dan kunnen wel plotselinge verbeteringen plaatsvinden voor b.v. infectieziekten - ik denk hier aan t.b.c. o.a. - er zullen echter geen directe weefselveranderingen plaats kunnen vinden. Dus alleen een uitsterven van de ziekten. Is er echter geestelijke kracht bij - dat kan in vele gevallen: de geest vraagt zich niet af of dit volgens een bepaald geloof gaat of niet, alleen of er een behoefte is en een mogelijkheid - dan is het ook nog mogelijk om versterkte weefselgroei te veroorzaken, om bepaalde weefseldelen te elimineren, om bepaalde organische verstoringen of endocriene stoornissen plotseling op te heffen. Gebruik maken hiervan is echter alleen mogelijk voor degenen, die volledig geloven in de plechtigheid, die ze ondergaan. Ook wanneer men zegt daarin niet te geloven, zal men toch moeten geloven, voordat een genezende werking mogelijk is. In de gevallen, waar men zegt: "Ik heb hieraan nooit geloofd", is er dus sprake van een innerlijke verwachting, die uiterlijk wordt ontkend uit angst voor teleurstelling.

Op de achtergrond van alle geestelijke genezing schuilt de psychologie. Het is haast onmogelijk deze beide te scheiden, zij het dan, dat bij geestelijke genezing de psychologie verder wordt doorgevoerd dan normaal is, zodat ook het gebied van het paranormale hier sterk bij betrokken raakt. Altijd weer zullen de bepalende factoren neerkomen op:

- a. De instelling van de genezer, diens zelfvertrouwen en diens geloof.

- b. De instelling van de patiënt, diens aanvaarding van de kracht en diens vrijwillig afstand doen van de ziekte. (Dit laatste is lang niet altijd het geval. Vaak is ziekte een vluchtverschijnsel, waardoor men zich aan verantwoordelijkheden in de wereld tracht te onttrekken)
- c. Te allen tijde wordt rekening gehouden met het feit, dat ook niet uitgesproken gedachten in de omgeving mede beslissend kunnen zijn voor de houding van de patiënt zelve. Wanneer wij dus - om hier iets aan toe te voegen - op een gegeven ogenblik in een milieu staan, waarbij een ieder aan de mogelijkheid van genezing wanhoopt, is het onze taak niet alleen de patiënt, maar ook die omgeving zoveel mogelijk te overtuigen van het feit, dat enige genezing, enige verbetering althans mogelijk is. In een sfeer van optimisme gedijt de geestelijke genezing het beste. Daar waar een hopeloosheid en een wereldontkenning is, is het noodzakelijk allereerst weer een belangstelling te wekken, zelfs wanneer die gericht is op andere dan geestelijke onderwerpen, want daaruit kan men verder een zekere positieve kracht putten, die de genezing mogelijk maakt.

Elke belangstelling van een zieke voor het wereldgebeuren in negatieve zin is schadelijk. Dus een kritisch lezen van kranten is vaak zeer hinderlijk. Het kan volledig storend zijn voor geestelijke genezing. Daarentegen het zoeken naar de positieve verschijnselen - ook in het dagelijks gebeuren - het uiten van een hoop op vrede, een vertrouwen, dat het toch nog goed zal gaan, e.d. kan eenzelfde lezing tot een positieve kracht maken. Men zal dus trachten de patiënt niet alleen in zijn eigen geval maar t.o.v. de gehele wereld een positieve houding te geven. Daardoor is het in de meeste gevallen nodig de patiënt te benaderen. Dit kan niet altijd zuiver stoffelijk gebeuren. Het is dan noodzakelijk, dat men - wanneer men b.v. een patiënt heeft gekregen door briefwisseling - om die omgeving te verzoeken zoveel mogelijk optimistische en positieve gedachten uit te stralen bij de patiënt. Verder zonder een overdreven en dus ongeloofwaardig optimisme toch altijd weer een innig vertrouwen uit te spreken, dat er verbetering mogelijk is, dat zelfs de wereld nog niet ten onder zal gaan. Heeft men met de patiënt direct briefwisseling, dan is het vaak dienstig, dat men deze patiënt ook per brief dergelijke gedachten tracht te suggereren.

Onder de gunstige factoren voor genezing behoren verder. Voor gelovige Christenen het lezen van Bijbel en Evangeliën. Voor degenen, wier belangstelling verder gaat dan het beperkt Christendom, het lezen van licht esoterische lectuur: geen probleemlectuur, maar licht esoterische lectuur. Verder kan voor de meeste worden aangeraden (zo ze daar in belangstellen) het sprookje met zijn achtergronden: het tijdschrift, dat niet alleen romans brengt. De lichte ontspanning, die men normaler wijze de patiënt gunt, bestaat vaak qua lectuur uit de onbetekenende romannetjes zonder opwinding. De energie, die daaraan wordt besteed, is ondanks de ontspanning en dus het geringe positieve effect, niet zo groot als een positief geestelijk zoeken, dat onmiddellijk weer openstelling van het "ik" voor geestelijke krachten veroorzaakt. Is het mogelijk, dan zal men dus ook dat trachten te bevorderen. Naast bijbellezing kan dus worden aanbevolen, elke lectuur, die geestelijke problemen niet te zwaarwichtig behandelt dan wel stoffelijke problemen van uit een geestelijk standpunt. Verder is raadzaam niet te zware muziek, echter geen ritmische muziek. Lezingen, b.v. van dominees e.d., mits van een niet te orthodoxe geaardheid, want dan kunnen ze ook wel eens prikkelend zijn. Verder kerkgezangen en wat dies meer zij. Het klinkt misschien vreemd, dat ik ook deze punten ter sprake breng, maar de omgeving van de patiënt is vaak voor een groot gedeelte bepalend voor zijn mogelijkheid om tot genezing te komen. Het is dus logisch, dat wij enkele factoren noemen, die voor de genezing in alle zin bevorderlijk zijn.

Andere punten waarmee rekening moet worden gehouden: Wanneer een patiënt bedlegerig is, is het belangrijk dat hij zich bevindt in een vertrek met rustige en vrolijke kleuren. Belangrijk is verder, dat hij de beschikking heeft over een tafeltje of vlak, waarop hij voorwerpen kwijt kan en waarop een assortissement ligt - niet van geneesmiddelen, uitdrukkelijk niet! - maar van voor hem bestemde versnaperingen, een bloemetje, enz.. Het is belangrijk, dat de patiënt de beschikking krijgt indien het enigszins mogelijk is - over radio of een andere band met de buitenwereld. Voor de patiënt is het noodzakelijk, dat hij of zij regelmatig rust, ook wanneer de kwaal niet zo ernstig schijnt. Deze rust kan het best worden bevorderd door b.v. zachte muziek. Verder een algemene stilte in de omgeving. Er moet rekening mee worden gehouden,

dat de patiënt veelal 's nachts niet volledig kan slapen, waar hij overdag te veel gerust heeft. Het is niet goed, dat de patiënt dan in het duister eenvoudig maar licht door te denken. Dit vormt vaak pessimistische gedachten. Zo zal men - wanneer dit mogelijk is - de patiënt een licht ter beschikking stellen. Verder zal men trachten hem enkele denkbeelden te geven of voorstellingen, waarop hij zelf een droom of een gedachte kan bouwen, zodat de ziekte zelf geen te grote rol gaat spelen. Een te zeer ontzien van de patiënt is uit den boze. Dit ontzien wordt door de patiënt altijd geïnterpreteerd als een zware ziekte: "Het is zo erg met me, dat ze zelfs zo goed voor me zorgen." Dit moeten wij vermijden. Deze regels zijn weliswaar niet direct geestelijk maar ze zijn noodzakelijk, ook bij geestelijke genezing.

Wanneer de patiënt imaginaire kwalen heeft, zijn ze voor de patiënt echt. We hebben dit in het begin al gezegd. Men accepteert die kwalen dus als normaal, maar miniseert a.h.w. hun ernst en hun mogelijke voortdoring. Klaagt iemand over ernstige pijnen, tracht niet alleen die pijnen nu weg te nemen, maar geef de suggestie, dat ze wel snel zullen verminderen. Gebruik suggestie als een machtig wapen overal, waar U met lijden in aanraking komt. Ook wanneer dit zuiver geestelijk is, ook wanneer dit een lijden is, dat misschien gebaseerd is op een recent verlies en wat dies meer zij. Deze suggestieve werking kan alleen reeds voldoende zijn om de mensen tot een betere instelling te brengen en zo althans hun normale levenskrachten weer uit de omgeving te doen opnemen. Overal waar een patiënt zijn geest afsluit, wordt de mogelijkheid tot genezing zwaar bemoeilijkt.

Nu ik over die afsluiting spreek, komen wij terecht bij een andere soort van kwaal n.l. bezetenheid en aanhechting. Wij weten n.l., dat sommige z.g. psychische afwijkingen kunnen worden veroorzaakt, doordat een ander wezen doordringt in de aura van een patiënt en daarin vaak blijft, dan wel tracht om bewust bezit daarvan te nemen. In deze gevallen is het heel vaak moeilijk tot een goede oplossing te komen. De beste zou zijn met een daarvoor speciaal bestemd medium te seanceren, zodat deze geesten de mogelijkheid krijgen tot uitdrukking. Dit is vooral in het geval van aanhechting vaak voldoende om de band te breken en zowel patiënt als geest in een betere toestand verder te doen gaan. Hierbij wordt gebruik gemaakt van overreding, maar deze overreding wordt altijd weer vooraf gegaan en gevolgd door een intens gebed, dat de lichtende krachten de scheiding van die twee mogelijk maken

Bij bezetenheid wordt het moeilijker. Hier zou men moeten overgaan tot uitdrijving of exorcisme. Daarvoor is echter een kracht nodig, die niet iedereen bezit. Verder een weten omtrent de mogelijkheden van de geest, die heel weinigen bezitten. Het is daarom niet raadzaam voor de leek zich aan exorcisme te wagen. Wel kan worden getracht elke positieve geestelijke werking te versterken. In de eerste plaats zullen wij ook hier weer trachten - eventueel door middel van een seance - de geest dus te bewegen tot verwijdering. Wij bieden zo iemand een tijdelijke woning, waarin hij zich nu ongeremd en ongehinderd kan uitdrukken. Terwijl hij bovendien bevrijd is van een lichamelijke toestand, die door de voortdurende strijd en het leed dat met dergelijke geestelijke ziekten gepaard gaat, toch nooit aangenaam is. Door overtuiging kan men slechts diegenen verwijderen, die door een misvatting bezit hebben genomen. Nooit de kwaadwilligen. Indien men echter de kwaadwilligen toch wil verdrijven is daarvoor nodig: gebed, en reiniging. Reiniging te verstaan als: voor de patiënt zowel als genezer een volledige lichaamsreiniging, omvattende alle lichaamsopeningen, kleding, die nog niet gebruikt is dan wel behoorlijk is gewassen en vooral in stromend water gespoeld een omgeving, die zoveel mogelijk stofvrij is gemaakt, waarin vrije lucht en zonlicht toegang hebben. Wij gaan dan naar de patiënt toe en trachten - vaak op een afstand, omdat hij gevaarlijk kan worden - ons in het wezen van die patiënt in te denken. Ons gebed is a.h.w. een voortdurende vraag om kracht én begrip. Het zal dan heel vaak blijken, dat in ons gedachten opkomen, die niet onmiddellijk met ons eigen wezen te associëren Zijn. We hebben dan a.h.w. een telepathisch contact verworven. Hetzij met de patiënt zelve - dus diens eigen geest - dan wel met de bezitnemende geest. Nu trachten wij de ontvangen kracht als een positieve, lichtende kracht tot hulp aan onverschillig wie ons benadert te geven. Soms zal blijken, dat de bezitneming daardoor een ogenblik versterkt, maar waar wij lichtende kracht geven en door voortdurend gebed - dit kan enkele uren in beslag nemen - door voortdurend gebed in onszelf trachten te bevestigen, dat dit licht alleen het goede, alleen de goddelijke liefde kracht tot uiting brengt, zullen wij in vele gevallen de minder sterke bezitnemende geest

ook kunnen verdrijven, zelfs wanneer hij kwaadwillig is, slechts waar directe bezitnemings door demonen plaatsvindt, is het niet mogelijk op deze wijze resultaten te behalen.

Een laatste punt: Wij hebben nu gesproken over geestelijke genezing in praktisch al haar facetten. Soms oppervlakkig, soms meer diepgaand hebben wij ook enkele methoden beschreven, die gebruikt kunnen worden. Eén ding echter mag nooit in geen enkel geval worden nagelaten. Waar de meeste, die geestelijke genezing trachten toe te passen, geen voldoende medische opleiding hebben om de werking van de krachten binnen de patiënt te waarden en ziekteprocessen te overzien, is het te allen tijde noodzakelijk, dat medisch toezicht op de patiënt plaatsvindt. Zonder dit is het riskant om geestelijke genezing te gebruiken, vooral bij zwaardere gevallen. Ik meen dan ook, dat wanneer een medicus een eed aflegt de mensheid te helpen, de geestelijke genezer voor zichzelf, wanneer hij zijn werk begint en zo zijn actief geestelijk streven dus richt tot het heil van de lijdende mensheid, de volgende beloften moet uitspreken:

Nooit en te nimmer zal ik gebruik maken van de krachten des goeds en de krachten van de geest om voor mijzelf enigerlei gewin te verwerven. Ik zal nooit en te nimmer trachten om - buiten de stoffelijk geldende methoden van genezing én de daar bevoegde personen om - een genezing te bewerkstelligen tenzij onafhankelijk van mijn hulp ook zij voortdurend toegang tot de patiënt hebben. Ik zal nooit en te nimmer wantrouwen koesteren t.o.v., de krachten, die mij bijstaan. Ik zal nooit en te nimmer mijn vertrouwen verliezen in de goddelijke Kracht, wetende, dat het uiteindelijk de wetten der natuur en de goddelijke wil zijn, die bepalen in hoeverre mijn streven zal worden beloond met resultaat of niet.

Na deze behandeling van het onderwerp "Geestelijke Genezing", dat wij betrekkelijk uitvoerig hebben gedaan, zullen wij een volgende maal verdergaan met andere aspecten van het geestelijk streven en leven op aarde en de mogelijkheden, die daarin schuilen voor de mens.

Noot I

Het gebruik van de term "onderbewustzijn" om aan te geven, dat eenmaal gevormde indrukken voortdurend weer uit eigen bewustzijn naar voren kunnen treden, ook wanneer zij niet redelijk worden beseft, is voor ons een aanduiding van de eenvoudigste methode om dus beelden binnen het "ik" te bewaren. Het gebruik van de zo onderbewuste waarden zal dus altijd door de genezer geschieden en wel zoveel mogelijk in overeenstemming met hetgeen hij weet omtrent patiënt en toestand. Indien men zich eenmaal deze patiënt en zijn problemen sterk voor ogen heeft gesteld en men bewogen wordt - zoals wij aannemen van een ieder, die aan geestelijke genezing doet - door een innig medelijden, een innige wens tot helpen, zal hierdoor een indruk worden geschapen, die niet meer wordt uitgewist en te allen tijde dus door het eenvoudig noemen van een naam of het even wekken van een voorstelling in zijn geheel, optreedt als richtende kracht, waarbij elke uitgestraalde kracht, elke ten bate van de patiënt ontvangen kracht dus automatisch op dit beeld wordt geschakeld en het zelfs niet nodig is, om zich de symptomen een volgende maal weer voor te stellen.

Noot II

Bij het richten van krachten op de patiënt zonder hierbij handen, dus passes e.d. te gebruiken - wat in sommige gevallen raadzaam is - zal men hoofdzakelijk zijn bewustzijn richten door een visuele waarneming. De ogen zijn dan weliswaar niet de dragers van de kracht, maar a.h.w. het waarnemingsinstrument, waarmee de richting van de kracht wordt bepaald. Vergelijkend, de kracht zelve zal uitreden b.v. uit een van de chakra, dan wel direct uit de aura. Zij is dan de loop van een energiegeweer, waarvan het vizier wordt gevormd door de ogen. Dientengevolge zal men dus door een geconcentreerd staren voor zichzelf de overdracht van krachten aanmerkelijk kunnen vergemakkelijken, terwijl men weliswaar in elkaars nabijheid verkeert, doch geen onmiddellijk contact maakt. Er moet rekening mee worden gehouden, dat voor de doorsneemens een visueel beeld - dus ook een richten van het oog op een bepaald beeld, of een bepaalde voorstelling - een van de zuiverste factoren is om het eigen wezen daarmee in overeenstemming en -harmonie te brengen, om in het "ik" een volledige reactie daarop te wekken. Het beeld is hierbij vaak belangrijker dan de klank, zodat

de voorstelling ofwel "het zien naar" veelal verkieselijk is boven het spreken of het luisteren naar of het omschrijven.

Noot III

Bij groepsgenezing zal men over het algemeen komen tot een afspraak omtrent tijd en veelal ook plaats van werkzaamheid. Dit moet goed worden uitgelegd. Zoals reeds word opgemerkt is de tijd niet geheel direct te bepalen, maar zal dank zij het onderbewustzijn van de mens en het daarin schuilende tijdsbewustzijn een werking op ongeveer hetzelfde ogenblik kunnen worden bereikt. Wanneer echter de groep daar bij geen voorstelling van de groep als geheel heeft, dan zal een verstrooiing van krachten snel optreden. Een placering in de ruimte betekent dan ook niet het binden van de uitstraling aan een bepaalde plaats. Maar wel aan de groep en dus automatisch aan de plaats, waarop de groep zich bewust is te bestaan. Voorbeeld: Een genezingsgroep in Den Haag tracht een genezing te bewerkstelligen in Indonesië of Zuid-Afrika. Dan zal deze groep zich in zijn werken en denken onwillekeurig placeren in Den Haag, zodat een ruimtelijke bepaling wordt gemaakt t.o.v. de plaats, waarheen de kracht wordt gezonden. Gelijktijdig zal door het kiezen van een tijdsmoment een gelijktijdige gedachtekracht van uit deze ene plaats - door het zijn van de groep bepaald - naar de plaats van de patiënt kunnen worden veroorzaakt.

KARMA

Karma is een algemeen bekende waarde, die echter nogal eens verkeerd wordt gehanteerd. Men neemt n.l. aan, dat karma een onontkoombaar noodlot is. Hierbij ziet men een reeks van gebeurtenissen als onverbrekkelijk met elkaar verbonden, zodat geen wijziging van gevolgen mogelijk is, nadat de oorzaak eenmaal is vastgesteld. Wij menen echter dat dit een te beperkte visie is, en menen daarom als volgt te mogen definiëren:

Elke bewustwording brengt met zich mee een bepaald begrip van de wereld en een bepaalde levensaanvaarding. Aan de hand van dit begrip en deze levensaanvaarding zal men komen tot een keuze van doel, een keuze van belevingsmogelijkheid. Wanneer men als zodanig incarneert, is dus de incarnatie en de mogelijkheden daarin verborgen een uitdrukking van het totaal van het bewustzijn. Naarmate de bewustwording groter wordt, zal binnen de beperkte mogelijkheden van de incarnatie echter ook de beheersing van alle daarin komende omstandigheden groter zijn. Het is dus niet noodzakelijk, dat men alles volledig ondergaat, als het door het bewustzijn bij de keuze werd veroorzaakt. Integendeel, men kan door vergroting van bewustzijn en bewustwording aan vele consequenties van vroegere daden en handelingen ontkomen, waar de erkenning van deze daden en handelingen als onjuist de mogelijkheid impliceert om nu juist te handelen en daarmee uit eigen wezen en leven een groot deel van de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen te elimineren.

Met het feit, dat wij dus karma stellen als identiek met het bewustzijn, dat bepalend is voor incarnatie in een bepaalde wereld - deze wereld kan zijn de stofwereld hier of elders dan wel een sfeer - komen wij een heel eind uit de richting van de op het Boeddhisme gebaseerde beschouwingen, die het noodlot beschouwen als een soort Goddelijk Rad, dat voortdurend wentelt, waarbij een ieder aan de hand van zijn daden - door angst en begeerte gejaagd - voortdurend zal moeten ondergaan, wat de goden hem bestemd hebben. Dit is onjuist. Het bewustzijn van de mens en zijn benadering van het Goddelijke in dit bewustzijn is bepalend voor de wijze, waarop hij de wereld ziet en beleeft. Het zijn niet de gebeurtenissen zelf, die het leven uitmaken, maar de beleving ervan. De beleving kan aanmerkelijk veranderen. Dan verandert ook de reactie. Door de verandering van reactie zal zeker ook datgene veranderen, wat men noodlot of karma gelieft te noemen.

Nu wordt karma o.a. ook toegepast op toestanden, die in een menselijk lichaam b.v. blijvend voorkomen. Zo zegt men, wanneer men misvormd geboren wordt, dat dit karma is. Men zegt, wanneer iemand een ziekte krijgt, dat dit deel van zijn karma is, etc. etc. Begrijpelijkerwijze kunnen wij daarmee niet helemaal meegaan. Ongetwijfeld kan het feit, dat men bij de geboorte bepaalde misvormingen meedraagt, het resultaat zijn van een onvolledig bewustzijn. Maar juist door deze misvorming kan een bewustzijn ontstaan, dat in staat is ondanks de misvormde gestalte alle problemen, van het leven eenvoudig te dragen, op te

vatten en te verwerken. Daarbij valt dan de consequentie, die aan deze geboorte normalerwijze gebonden zou zijn, voor een zeer groot gedeelte weg. De wijze, waarop men zich dan in de wereld beweegt, is die van een normaal mens en de belemmeringen, die men ondergaat zijn in verhouding niet groot meer.

Wanneer men een ziekte heeft, geldt weer precies hetzelfde. Wanneer ik mijzelf een ziekte op de hals haal door een verkeerd begrip en daardoor verkeerde handelingen, kan ik tot het bewustzijn komen, dat die handelingen verkeerd zijn. Stel ik mij geestelijk ten goede om, dan zal ik misschien niet alle schade door de ziekte veroorzaakt onmiddellijk teniet kunnen doen. Maar wel zal ik in staat zijn om aan de hand van mijn hernieuwd bewustzijn de gevolgen van die ziekte aanmerkelijk te beperken en door eigen geesteshouding - die doorwerkt in het stoffelijke - langzaam maar zeker een verbetering te verkrijgen, waardoor mijn leven anders wordt, dan zonder dit bewust worden het geval zou zijn.

Een karma ziet men ook vaak als een kwestie van ontmoeting tussen mensen. Ik heb heel vaak horen zeggen: "Het was mijn karma, dat ik die en die op mijn weg ontmoette." Is dit wel waar? Kan het een karma zijn, dat U iemand doet ontmoeten? Het is een bewustzijn, dat U van een ontmoeting werkelijk bewust doet worden. Wanneer U dat bewustzijn niet zoudt bezitten, zoudt U bij elke ontmoeting de ander onwillekeurig voorbijgaan zonder zelfs te bemerken, dat hij bestaat. Wanneer iemand in een stad met een miljoen inwoners door één van de vele straten loopt, die er zijn en daar een bepaalde persoon ontmoet, dan kan het zijn, dat die persoon plotseling de belangstelling wekt en als zodanig invloed heeft in het leven. Maar het is lang niet noodzakelijk. Want indien de aandacht anders gericht is, is die mens maar één van velen en gaat voorbij. Er is geen toeval dat bepaalt, dat beiden elkaar hier ontmoeten en leren kennen. Het is zuiver de belangstelling van het eigen wezen en het bewustzijn, dat dus die belangstelling richt op o.m. deze ene persoon.

Karma - zegt men ook vaak - is een belemmering van de verhoring van vele begeerten. Ik geloof, dat ook deze uitdrukking onjuist is. De belemmeringen, die in ons bestaan, zijn het resultaat van ons bewustzijn. Onverschillig of dit belemmeringen zijn op het vlak van ethiek (moraal), dan wel belemmeringen t.o.v. schuldbewustzijn ofwel door plichtsbewustzijn. De feiten pleiten steeds weer voor karma als zijnde een resultaat van een bewustzijnstoestand, waardoor het leven wel degelijk wordt geleid in een zekere richting. Wij weten echter dat een bewustzijn voortdurend aan uitbreiding onderhevig kan zijn, dat het voortdurend kan veranderen. Dan zullen de omstandigheden mee moeten veranderen met dit bewustzijn, zelfs wanneer wij leven in een stoffelijke wereld met een vastgesteld sociaal en economisch geheel, met een vastgestelde verhouding en placering te midden van de massa. Want ondanks die beperkingen zijn wij dan toch vrij ons te bewegen in de richting, die ons bewustzijn ons dan als juist toont. En hierbij laten wij al datgene achter ons, wat oorspronkelijk ons noodlot scheen te zijn.

Er bestaat geen enkele reden om karma te zien als een bindende factor, een onontkoombaar noodlot. Integendeel. Een bewust mens zal begrijpen, dat ons karma slechts het gebrek aan bewustwording is, waardoor wij nog in de ban blijven van onbegrepen begeerten en onbegrepen angsten. Op het ogenblik, dat wij deze waarden begrijpen, wij ze kunnen beheersen, wij meester daarvan zijn, staat - zoals ook de Boeddha heeft gezegd - voor ons de weg tot de kern van het zijn, open.

Bewustwording - niet karma - is datgene wat ons lot bepaalt. Bewustzijn - niet een vreemde kracht van buitenaf - zal bepalen wat wij meemaken, hoe wij het leven beleven en hoe wij het beëindigen. Indien wij ons hiervan voortdurend bewust zijn, zal dit ongetwijfeld eens te meer een aansporing zijn om eigen bewustwording op alle gebied zoveel mogelijk te vergroten. De resultaten hiervan zullen voor ieder merkbaar kunnen zijn en zeker uiteindelijk tot een dankbaarheid stemmen. Want het is zeker een reden om dankbaar te zijn, wanneer je weet, dat je aan vele mogelijke consequenties van je bestaan bent ontkomen om daarvoor in de plaats te vinden een zekere vrede, een zekere tevredenheid en geluk, die het je mogelijk maken verder te gaan en verder te streven met de gedachte, dat je iets betekent in de wereld, dat je geestelijk verder komt en als zodanig kunt voldoen niet slechts aan een vreemd noodlot, maar aan de drijfveer in jezelf, die je zegt steeds dichter te gaan tot het Goddelijke.

ZEVENDE LES - GEESTELIJKE VERBINDINGEN

Ofschoon genezing ongetwijfeld een van de meest belangrijke punten is, die wij aantreffen bij het actief geestelijk streven, bestaan er daarnaast vele andere mogelijkheden om zowel ten bate van eigen bewustwording als ook ten bate van het algemeen welzijn werkzaam te zijn. Ik zou hierbij willen wijzen op elke verbinding, die bestaat tussen stof en geest.

Wanneer de geest met haar weten en denken en haar ander bewustzijn invloed kan uitoefenen op de stof, daarin kan helpen en - misschien zelfs - een zuiverder oordeel mogelijk maken, kan worden gezegd, dat een grote en goede taak wordt verricht. Om echter op voor de aarde kenbare wijze ons van uit de geest te uiten is het noodzakelijk, dat op aarde iemand bestaat, die gevoelig is voor al datgene, wat wij kunnen geven, kunnen uitzenden. Actief geestelijk streven nu betekent een pogen om door zelfwerkzaamheid, door begrip ook voor al datgene, wat er bestaat buiten de onmiddellijke, wereld die men kent te komen tot een zo groot mogelijk bewustzijn en werken.

De consequentie hiervan is, dat men - zo men werkelijk en actief wil medewerken aan de bevordering van een bewustwording voor het "ik" en al het zijnde - gebruik zal kunnen maken en in vele gevallen zal moeten maken van de volgende capaciteiten.

In de eerste plaats: helderziendheid.

In de tweede plaats: helderhorendheid.

In de derde plaats: uittreding, verplaatsing in tijd en ruimte en wat dies, meer zij.

In de vierde plaats: werken met inspiratie,

In de vijfde plaats: uitschakeling van tijd, waardoor versnelde reactie mogelijk wordt.

Genoemde punten omvatten zeker niet het totale gebied, waarop contact en werking mogelijk is. Ze zijn echter de voornaamste en bovendien alle punten, die binnen het bereik liggen van de mens. Elk dezer punten heeft echter twee zijden. Er kan van worden gezegd, dat het soms voert tot misleiding, in andere gevallen tot versnelde bewustwording. In deze zin zal ik trachten om enkele van de genoemde punten aan een nadere beschouwing te onderwerpen, waarbij ik de nadruk wil leggen op de negatieve zijden ervan, hopen de positieve zijden vanzelf in een scherper licht komen te staan.

Helderziendheid

De zogenaamde helderziendheid berust op het waarnemen van invloeden, die door een werking van de hersenen als een beeld worden geprojecteerd over de impulsen, die normalerwijze van het netvlies, ontvangen worden. Bij helderziendheid is er uitdrukkelijk geen sprake van zien met de ogen. Het is een gevoeligheid, aan de hand waarvan een illusie ontstaat. Het feit, dat hier sprake is van een illusie - zover het althans het zien zelve betreft - maakt het noodzakelijk een scherp onderscheid te maken tussen het reëel geziene en het helderziend waargenomene. Deze beide kunnen niet zonder meer met elkaar in directe relatie worden gebracht. Men mag niet aannemen, dat voor beide waarnemingen dezelfde wetten kunnen gelden. Een helderziende, die afgaat op ontvangen impulsen en deze onmiddellijk verbindt met haar of zijn eigen wereld, zal als gevolg hiervan interpreteren volgens eigen stoffelijke reacties. Het totaal onderbewustzijn komt mede in het spel, men tracht de ontvangen gegevens op een redelijke wijze samen te voegen volgens een stoffelijk kenbaar en begrijpelijk beeld en vervormt zo de werkelijke betekenis ervan.

Bij helderziende waarnemingen kan dan worden gezegd, dat in de eerste plaats noodzakelijk is, een zich openstellen voor de impuls, in de tweede plaats: het niet zoeken deze impuls ten

koste van alles als beeld te vertalen. Liever een vage indruk, die zuiver blijft dan een gevormd beeld, dat fantasie is.

Dan zullen we verder als een volgend punt moeten trachten om elk stoffelijk beeld steeds weer te begrijpen, te vertalen en te realiseren als onze weergave van iets, dat misschien zó, maar waarschijnlijk niet zo bestaat. Het erkennen dat een helderziende waarneming geen volledige zekerheid geeft, betekent een veiligheidsmaatregel, waardoor men tot zelfmisleiding of misleiding van anderen minder snel zal komen.

Hoe wordt helderziendheid bereikt? Gevoeligheid voor de omgeving is in praktisch elke mens aanwezig. Iemand, die hieraan een zekere aandacht blijft schenken, zal op de duur dit steeds verder kunnen ontwikkelen. Een kwestie van geduld. Wanneer deze ontwikkeling ver genoeg gaat, blijkt dat zich indrukken gaan vormen - hetzij in de vorm van horen of zien - die nauwkeurig omschreven worden, die kunnen samenhangen met personen, ja, in sommige gevallen ook als kleuren, licht, muziek, e.d. tot uiting komen. Pogingen tot omschrijving falen veelal. De ervaring op zichzelf is voorlopig voldoende. Slechts indien men een nadrukkelijke tendens ervaart in het waargenomen beeld, de waargenomen klank, licht, etc., heeft het zin deze impuls weer te geven zo mogelijk zonder het verfraaien daarvan door het bijkomende beeld te omschrijven. Werkelijke helderziendheid impliceert bovendien het waarnemen van zeer veel, dat normalerwijze verborgen blijft. Als daar zijn: eigen uitstraling van de mens, gedachten van anderen, die worden opgevangen. Men heeft geen recht in de privé-zaken van anderen in te dringen. Een gebruik van helderziendheid om personalia en dergelijke van vreemdelingen te achterhalen en door te dringen in de privé-geschiedenis van mensen is uit den boze. Zelfs indien zij dit verzoeken is het beter hieraan niet toe te geven.

Een opgelegde impuls (d.w.z. een impuls, die ontstaat door verzoek of concentratie doch niet spontaan) moet te allen tijde als gevaarlijk en misleidend worden beschouwd. Slechts datgene, wat spontaan binnen de persoonlijkheid origineert, kan werkelijk van vreemde smetten vrij zijn. Op het ogenblik dat men zich zet tot het zien van een bepaalde waarde, het onderzoeken van een bepaalde toekomst of een bepaald verleden, treedt automatisch een vertekening op die in direct verband staat met eigen reactie op de persoon. (De persoon van wie men dan dit verleden of deze toekomst beschouwt.) Hoe minder contact er bestaat tussen de helderziende en zijn sujetten, tussen de helderziende en de geestelijke krachten, waarover hij of zij een uitlating doet, hoe groter de mogelijkheid, dat hier van een redelijke zuiverheid der boodschappen gesproken kan worden.

Berusten op helderziendheid om daardoor verder te komen is dan ook fout. Helderziendheid onder geestelijke leiding gebruikt is alleen dan toelaatbaar, wanneer deze geestelijke leiding zich van te voren als geheel betrouwbaar heeft bewezen. Hier zal dus een ruime periode van experimenteren nodig zijn, voordat men die impulsen zonder meer gaat gebruiken om een taak ermee te vervullen. Degene die actief geestelijk streeft, zal echter toch verlangen deze mogelijkheid tot contact met andere werelden in zich te verwerven. Dientengevolge zal hij of zij met grote voorzichtigheid trachten eigen gevoeligheid steeds verder te ontplooien. Voortdurend zal men na elke waarneming zoveel mogelijk trachten de negatieve punten - dus niet uitkomende of niet juist zijnde punten - te constateren. Eerst hierdoor wordt de betrouwbaarheid van het resterende gedeelte groter en opgevoerd.

Men mag zich nooit en te nimmer laten voorstaan op helderziendheid, helderhorendheid en wat dies meer zij. Doet men dit, dan komt men tot een persoonlijkheidsverheerlijking. Geen van de door mij genoemde gaven is iets, waarop men zich beroemen kan. Het is eerder een verplichting, die U wordt opgelegd en een zeer grote.

Waar helderziendheid vaak fragmentarisch voorkomt, is men geneigd om andere beelden (zuivere gedachtebeelden) als helderziende waarnemingen voor te stellen. Onverschillig hoe men dit goedpraat, mag dit rechtstreeks bedrog worden genoemd. Men heeft bovendien de neiging om soms eigen waarschuwingen te gieten in een vorm als helderziende waarnemingen. Dergelijke praktijken, mijne vrienden, maken het U onmogelijk helderziendheid als een waar middel te gebruiken ter bewustwording.

Nu ik deze negatieve zijde heb belicht een kort ogenblik aandacht voor de meer positieve zijde. Het zien van uitstralingen, de mogelijkheid om - wanneer de eigen persoonlijkheid dit nodig oordeelt - in te dringen ook in de geestelijke en astrale werelden, geeft aan het "ik" de gelegenheid de samenhangen, die optreden in het leven, op ruimer schaal te overzien: ons onbekende, schijnbare toevalsfactoren toch ook weer te erkennen als zijnde deel van een wetmatigheid. Helderziendheid betekent verder een band, die kan worden gevlochten tussen hen, die op aarde bestaan en hen die overgingen. Hierdoor is een samenwerking van beide partijen gemakkelijker in de hand te werken en zal door een gezamenlijk streven voor beiden - én in de geest én in de stof - een groter en schoner resultaat mogelijk zijn.

Helderziendheid is zeer waardevol, indien het juist wordt gebruikt. Treedt misbruik op - hoe gering ook - dan kan worden gezegd, dat het zowel degene, die de gave bezit als degenen, die er zich van bedienen, heel vaak ten verdere kan voeren.

Helderhorendheid

Bij helderhorendheid treedt hetzelfde op, dat wij reeds zagen bij helderziendheid, n.l. een gevoeligheid voor impulsen, die supergeïmposeerd worden over de waarnemingen van een bepaald zintuig. Hier zijn het dan de reacties van het trommelvlies, die worden gesuggereerd. Toch is er geen feitelijk geluid aanwezig en heeft het oor en al wat daarbij hoort, geen enkele rol te spelen in deze waarneming. Van helderhorendheid mag worden gezegd, dat het een waarneming van stemmen mogelijk maakt. Deze stemmen klinken veelal in het hoofd, ofschoon soms de illusie ontstaat, dat zij buiten, vaak naast en achter U worden gesproken. De woorden zijn over het algemeen scherpgevormd. In vele gevallen echter zijn de zinnen niet geheel afgemaakt. De reden daarvan zal ik U zo dadelijk verklaren.

Wanneer men nu ertoe overgaat om "zinnen" aan te vullen, wanneer men opzettelijk gaat luisteren naar helderhorende waarneming en wat dies meer zij, ontstaat een groot gevaar voor zelfmisleiding. Het is ons bekend, dat velen, die door een gehoorfout het ruisen van het bloed horen, indien zij geloven aan helderhorendheid daarin stemmen menen te herkennen. Uitdrukkelijk wil ik hier vaststellen, dat een werkelijk helderhorende waarneming een duidelijk hoorbare stem geeft. Men hoeft niet te luisteren, óf er iets wordt gezegd: men weet, dat er iets wordt gezegd. En men hoort het woord voor woord met een zeer persoonlijke vorming én intonatie. Dus geen gefluister. Het feit, dat die zinnen niet altijd worden afgemaakt, is ook begrijpelijk. De impuls, die op U afkomt, moet door U worden vertaald. Maar zij kan bepaalde dingen inhouden, die in het normale leven niet als woord bestaan. Er kunnen gevoelswaarden in worden uitgedrukt, die eenvoudig niet in woorden zijn weer te geven. Juist het feit dat een auditieve illusie optreedt doet deze gedeelten volledig wegvallen. Bij helderziendheid gaat veelal bij een dergelijke waarde het beperkte lijnenspel over in kleuren, in licht, in trillingen. Bij de helderhorende gaat het veelal over in een niet-horen dan wel een toon of muziek.

Het is goed ook, hierop de nadruk te leggen. Want helderhorendheid leidt ook weer in vele gevallen tot zelfmisleiding en kan als zodanig een zeer negatieve invloed op de bewustwording uitoefenen. Toch mag worden gezegd, dat - indien juist gebruikt - de gave van helderhorendheid veel bijdraagt tot een harmonisch leven en de gelegenheid vaak scheidt om zichzelf of anderen voor gevaren te behoeden. Juist in gevallen weer grote spanningen kunnen optreden, zal helderhorendheid vaker naar voren komen dan elders. De helderhorendheid biedt ons dan - indien we alle gevaren van zelfverheerlijking, leiding zoeken, e.d., hierbij weten te passeren - de mogelijkheid om op de duur kennis te nemen van een tweede leven, dat naast het onze bestaat. Dit tweede leven behelst o.a. ook weer astrale gebieden. Het kennen en ervaren van deze invloeden, de flarden van conversatie, die worden opgevangen, zijn voldoende om eigen houding daardoor beter te bepalen en brengen met zich mee, dat men vele gebeurtenissen op aarde anders ziet dan zonder deze gave het geval zou zijn.

Ik moet hier echter nog één waarschuwing aan toevoegen. Wanneer helderhorendheid optreedt en zich ontwikkelt, zal men heel vaak zien, dat degene, die deze gave heeft ontvangen, voortdurend meer tracht leiding uit de sferen te krijgen. Op de duur is men geheel afhankelijk van deze innerlijke stemmen en is men niet in staat zonder deze tot een besluit te komen. Dit betekent, dat men tracht de eigen verantwoording - die toch in het eigen leven

zeker blijft bestaan - af te schudden en af te wentelen op anderen. Gebeurt dit, dan zullen in de eerste plaats vele dwaze situaties ontstaan. In de tweede plaats zal men niet meer in staat zijn om het leven op de juiste wijze te leiden en te benaderen: en in de derde en misschien de belangrijkste plaats zal de eigen bewustwording voortdurend worden beperkt door het aanvaarden van gezaghebbende partijen, die men niet durft kritiseren. Helderhorendheid mag nooit en te nimmer betekenen een zondermeer zich door de geest laten leiden. Houdt men met al deze dingen rekening, dan kan heel vaak helderhorendheid bij een actief geestelijk streven onder de volgende omstandigheid optreden: in een toestand van vermoeidheid.

In een toestand van vermoeidheid en uitputting kort voor de slaap, is het lichaam zover ontspannen, dat indrukken gemakkelijker worden opgenomen en sneller zullen worden weergegeven dan zintuigelijke waarnemingen. Bij helderziendheid leidt dit tot een dromen, dus een vervorming van beelden. Bij helderhorendheid daarentegen krijgen wij vaak scherpere en helderdere impressies, die - hoe onvolledig ze ook zijn - ons uit een dommeling vaak wakker schrikken en ons plotseling doen nadenken over hetgeen wij trachten te volbrengen. Het optreden van dergelijke waarnemingen is steeds te zien als een waarschuwing en op deze wijze te gebruiken. Gebruik - uitdrukkelijk weer onder voorbehoud van eigen redelijk beschouwen - eigen redelijk denken.

Treedt dit enkele malen op - dat vooral, wanneer U in wat moeilijke omstandigheden verkeert, nog wel eens wil gebeuren - blijf U dan niet spitsen op de mogelijkheid van een hernieuwde mededeling. U zult in vele gevallen daardoor die mededeling eerder verschuiven, onmogelijk maken of misvormen dan haar zuiver ontvangen. Een onbevangen verwachten, een afwachten is bij helderhorendheid het enige middel tot verder komen.

Treedt bij helderhorendheid een geestelijke leider op, die zich regelmatig meldt, dan moet men ook deze weer onderwerpen aan proeven en controle. Gij weet niet, wie of wat daar spreekt. Gij kunt niet nagaan of dit goed of kwaad is. Gij kunt niet nagaan, uit welke achtergronden bepaalde uitlatingen worden gedaan, bepaalde raadgevingen in U weerklinken. Eerst wanneer gijzelve dit voortdurend controleert, kunt ge aan de hand van de opgedane ervaringen de verworven gegevens gebruiken om anderen bij te staan of Uw eigen leven te vergemakkelijken.

Dan kennen wij natuurlijk nog heel veel andere mogelijkheden en daaronder stipte ik ook aan:

inspiratief werken en inspiratie

Inspiratie is een impuls. Zij komt op, wanneer het lichaam en de geest ontspannen zijn. Zij kan ook optreden, wanneer door te grote spanningen een normaal functioneren daarvan aanmerkelijk is beperkt. Een inspiratie die optreedt is een gedachte, die vaag wordt waargenomen, waarin men opgaat en die men tot doel van zijn eigen persoonlijkheid maakt. Ze brengt veelal met zich mee: een drang die leidt tot het volbrengen van het totaal der inspiratie.

Het zal U duidelijk zijn, dat inspiratie altijd onder beheersing moet zijn. Inspiratief werken - als b.v. schilderen, beeldhouwen, boetseren, schrijven - hebben de eigenaardigheid, dat ze langzaam maar zeker een kwaal worden. Wanneer men zich voortdurend daaraan overgeeft en nooit en te nimmer - zelfs wanneer dat moeite kost - zich daartegen verzet, zal op de duur Uw gehele wezen ten dele een aanhangsel worden van geestelijke krachten, omtrent welker wezen U weliswaar vermoedens kunt hebben maar nooit zekerheid. Te allen tijde zal de mens, die actief geestelijk streeft, meester in eigen huis moeten blijven. Er is geen plaats voor een afstand doen van eigen zeggenschap.

Actief geestelijk streven wil zeggen: je bewust zijn van hetgeen je volbrengt, wetend en willend volbrengen, volbrengen volgens je beste weten en bewustzijn. Dit kan niet wanneer men zich bij elke willekeurige impuls om te schrijven nu ook onmiddellijk neerzet en schrijft. Dit kan niet wanneer men zich van elke bezigheid maar laat afsleuren om te boetseren, te schilderen en wat dies meer zij. Deze dingen moeten beheerst worden in de eerste plaats. In de tweede plaats zal men zich steeds weer voor ogen stellen: het is geen onhoffelijkheid, wanneer gij weigert een dergelijke inspiratieve impuls onmiddellijk uit te voeren. Het is eerder

een onhoffelijkheid van de andere partij, die ingrijpt op het ogenblik, dat het U niet convenieert. Indien de impuls komt en ge zegt: "Nu niet maar b.v. over enkele uren, wanneer ik daar voor tijd heb," is dat redelijk. Een inspiratieve kracht, die redelijk is en het goede met U voor heeft, zal ongetwijfeld daarop wachten.

Zeg nu niet, dat het dan te laat kan zijn voor een waarschuwing. Dat kan misschien eens op de duizend keer voorkomen. De waarschuwingen die zo dringend schijnen te zijn, blijken over het algemeen - vooral bij geschreven boodschappen - van minder belang te zijn. Het is b.v. een mededeling, dat neef Jan op visite komt, of dat Pietje ziek ligt aan de mazelen. Dergelijke dingen kunnen wachten. Ook hier weer ontstaat het grote gevaar van een ziekelijke drang op het ogenblik, dat men zich hierop in zijn hele leven baseert. Wil men een regelmatig contact opnemen door middel van inspiratie b.v. om te schilderen, te boetseren, te beeldhouwen, te schrijven, laat men dit dan doen op van te voren daarvoor gestelde ogenblikken. Laat men te allen tijde - onverschillig hoeveel dit soms lijkt te kosten - zich verzetten tegen een ingrijpen op andere dan deze tijden. Indien het n.l. mogelijk is om inspiratief op U in te werken en U een pen te doen hanteren of een penseel te doen voeren, is het ook mogelijk om U een waarschuwing op andere wijze dan deze gebruikelijke mede te delen, indien het werkelijk noodzakelijk en dringend is. In andere gevallen heeft de geest zo goed als de mens zich te houden aan de regels van hoffelijkheid en het privé leven te waarderen en te respecteren van elke deelhebber aan een geestelijk werk.

En nu misschien de vraag: Hoe kan ik in dit inspiratieve werk mezelf ontwikkelen en mogelijkheden daarin krijgen? In de eerste plaats: een schrijvend medium word je niet zonder meer. Evenmin een schilderend medium. Maar het kan soms zijn, dat in U een zekere scheppingsdrang leeft, dat er ogenblikken zijn, dat U aan een piano zoudt willen gaan zitten en spelen: of aan een tafel gaan zitten en schrijven, dat U een penseel zoudt willen opnemen en een schilderstuk vervaardigen. Wanneer deze stemmingen meer komen en gij hebt in Uzelf de gedachte, dat inderdaad hier wel eens inspiratieve krachten mede aan het werk zouden zijn. Maak dan gebruik van juist zo'n sfeer en zo'n stemming om U eenvoudig en zoveel mogelijk ontspannen neer te zetten. Leg schildergereedschap, penselen, potloden of wat ge ook wilt gebruiken zodanig neer, dat ge ze gemakkelijk kunt bereiken. Tracht daarna met anderen (b.v. in een kring) een zekere sfeer te scheppen, dan wel door nadenken of mediteren over een bepaald punt Uzelf ietwat af te sluiten voor de buitenwereld. Komen er impulsen, laat deze gaan. Kijk niet naar de resultaten. Wanneer ge schrijft, probeer niet mee te lezen wat geschreven is. Wanneer ge schildert, maak U geen beeld over die voorstelling. Wanneer ze klaar is, zal dat wel blijken.

Bereid U er verder op voor, dat dergelijke inspiratieve werkzaamheden over het algemeen een leertijd vergen, zodat ge niet moogt verwachten, dat het eerste opnemen van het potlood of van de pen onmiddellijk gepaard kan gaan met een in perfect proza geschreven verhaal dan wel een lesgeving van groot belang. Stel U niet voor dat die hand, die nooit een penseel of tekenstift heeft gehanteerd, nu plotseling en zonder meer perfecte meesterwerken zal kunnen produceren. Ook voor ons is een zekere tijd van scholing nodig, willen wij komen tot de perfecte beheersing, die noodzakelijk is om een inspiratieve werkzaamheid tot volmaaktheid te voeren.

Wanneer gij een dergelijk werk doet, tracht niet dit voor Uzelf te behouden. Dit leidt tot misvattingen. Het kan leiden tot grote dwaasheden. Beschouw het niet als een heiligdom, maar werp het ook niet op straat. Schaam U er niet voor om tekeningen, die niet geslaagd zijn, boodschappen, die onsamenvattend of onbegrijpelijk zijn, eenvoudig weg te werpen, te verscheuren of te verbranden. Indien de geest werkelijk iets belangrijks heeft mede te delen - onverschillig in welk medium van uitdrukking - dan zal zij de weg vinden om dit duidelijk te doen. Het is niet aan U deze te interpreteren. De geest heeft het zó duidelijk voor U neer te leggen, dat een misinterpretatie praktisch onmogelijk wordt. Houdt gij U hieraan, dan zal blijken, dat ge op de duur alleen door U open te stellen met schrijven of schilderen een contact kunt krijgen. Er ontstaat tussen U en meestal enkele geesten aan de andere zijde een perfecte samenwerking. Een samenwerking, die ongetwijfeld voor U zeer genoeglijk kan zijn en daarnaast U vele ervaringen van schoonheid kan geven, vele realisaties omtrent tot nu toe niet gekende waarden. Uw eigen bewustwording wordt daarmee gediend.

Men zal U daarnaast vaak taken geven, die slaan op de buitenwereld. Wanneer die taken kunnen bijdragen tot de bewustwording, is het goed ze te vervullen. Echter zullen - vooral door minder beheerste schrijvende mediums - soms mededelingen doorkomen, die op zijn minst genomen dwaas zijn. Wanneer men U zegt zonder meer naar Jansen daar en daar te gaan en te zeggen, dat grootvader, die gisteren is overgegaan, het goed maakt, dan kunt U misschien voorzichtig - wanneer U de tijd daartoe heeft - eens vaststellen of daar en daar inderdaad een grootvader overleden is en zo ja, of men geneigd is Uw boodschap in ontvangst te nemen. Eenvoudigweg omwille van een dergelijke boodschap er een of andere eigenaardige missie of zending uitgaan is dwaas. Gij hebt te leven, niemand anders. Indien het U echter mogelijk is op redelijke wijze en ook voor Uzelf geheel verantwoord anderen door middel van deze inspiratieve werkzaamheden bij te staan, steun te geven of oen ogenblik van vreugde te schenken, dan zijn ze zeker daarmee een hulpmiddel, dat ons een actief geestelijk leven en dus ook streven mogelijk maakt.

Inspiratie, die door middel van het woord werkt, heeft weer een geheel andere inhoud en kan dus onder het vorige niet mede begrepen worden. Deze inspiratie zal n.l. in plotselinge flitsen U brengen tot het uitspreken van gedachten. Gedachten, waarvan U zelf niet precies weet, waar ze vandaan komen. Het is gevaarlijk om zonder meer alles er maar uit te gooien. In de eerste plaats: ge weet niet altijd wat voor inspiratie ge krijgt. En het zou mogelijk zijn, dat ge tot uitlatingen komt, die voor anderen beledigend, ontstellend of vreemd zijn. Ge hebt dus in de eerste plaats U te beheersen. Maar in de tweede plaats moet men ook meester zijn over zichzelf, zodat men niet later de ontvangen gedachte gaat herkauwen. Denk na over wat in U opkomt en spreek het uit zonder het te veranderen. (Indien dit uitspreken U althans redelijk verantwoord schijnt.)

Stoffelijk gezien heeft inspiratie vooral door middel van het woord n.l. één groot nadeel. Het menselijk woord kent vele betekenissen. Soms lijkt de samenhang van een zin zo duidelijk, dat men deze gedeelte liever fraaier, afgeronder of meer gevormd weergeeft. Op het ogenblik dat men dit doet, is de mogelijkheid zeker zeer groot, dat men de werkelijke betekenis van de boodschap wegneemt. Men heeft daar toe geen recht.

Een andere inspiratieve werking vinden we in sommige gesprekken. Een mens spreekt over heilige zaken of over problemen en plotseling - zonder te weten waarom of hoe - begint hij hierover te spreken op een heldere, duidelijke, vaak diepgaande wijze. Hij lost het probleem grotendeels op. Hij geeft een toelichting, die zowel verrassend als verhelderend werkt. In een dergelijk geval mag worden aangenomen, dat hier inderdaad geestelijke krachten mede een rol spelen. Toch is menselijk gezien het niet verantwoord aan te nemen, dat alléén maar geestelijke krachten - en dan nog alleen goede geestelijke krachten - hierin de hand hebben. Psychologisch gezien is het onder omstandigheden n.l. mogelijk, dat men komt tot een overprestatie door putten uit het onderbewustzijn. Verder is het mogelijk, dat bepaalde wensen of wensdromen in dergelijke impulsen worden uitgesproken. Elke uitlating, elke oplossing van een probleem en wat dies meer zij moet dus steeds bezien worden in het licht der rede. Is men hiertoe in staat, aan zal ook deze gave velen kunnen helpen, velen geestelijk vrijer, geestelijk beter kunnen maken.

Deze gave lijkt U misschien heel vreemd te verwerven, want hier voor bestaat geen enkele scholing. Er is slechts één voorwaarde: tracht intens het goede te bereiken voor Uzelf en voor anderen, tracht - zelfs indien het lijkt, alsof U niet de middelen daarvoor bezit - tóch Uw mening kenbaar te maken in de hoop daardoor voor een ander of voor Uzelf een beter inzicht te scheppen. Indien U op deze wijze staat tegenover de feiten, dan zult U heel vaak door inspiratieve krachten geholpen worden. Vertrouw echter niet op deze hulp als op iets, dat U wel te allen tijde ten dienste zal staan. Wanneer het komt, ontvang het met een blij verwonderd zijn en gelijktijdig met een kritische blik. Wanneer het niet komt, laat het U niet deren. Indien U steeds weer tracht Uw eigen meningen weer te geven en Uzelf uit te drukken, zult gij zelve ook leren steeds beter en duidelijker Uw wezen aan Uw medemensen te tonen en Uw eigenlijke inhoud mede te delen. Er kan dus geen kwaad uit voortvloeien, indien men tenminste de redelijkheid, de kritiek niet volledig uitsluit. Heb ik hierbij ook niet alle, doch slechts enkele van de mogelijkheden tot verbinding belicht, duidelijk zal zijn geworden, dat de volgende stelregels te allen tijde moeten gelden, ongeacht de aard van het verschijnsel.

- Ten eerste: Neem nooit de waarden op het eerste gezicht aan.
- Ten tweede: Leef je eigen leven. Laat je nooit door verschijnselen leiden.
- Ten derde: Stel je steeds ten goede in. Gebruik wat je gegeven wordt om het goede voort te zetten. Doch tracht nooit daden te stellen, die alleen op deze mogelijke gave berusten.
- Ten vierde: Vermijd in het innerlijk leven elk zelfbedrog. Tracht niet een aangename verklaring voor Uzelf waarschijnlijk te maken, indien geen uitdrukkelijke bevestiging door feiten hierop is gevolgd.
- Ten laatste: Geestelijke verbindingen zijn niets anders dan knooppunten, die gelegd worden tussen twee of meer werelden. Wat zich hierdoor uit, is nooit geheel te controleren. De waarden van andere werelden behoeven in Uw eigen wereld niet of niet zo te gelden. Gebruik dus in de eerste plaats deze gaven en middelen om U bewust te worden. Bewust van de mogelijkheden van een andere wereld, bewust vooral van de realiteit van Uw eigen wereld.

Slechts indien gij die verbindingen op deze wijze gebruikt, zal het U mogelijk worden aan de hand daarvan voor anderen een steeds grotere steun te betekenen. Aan de hand daarvan ook voor Uzelf een steeds zuiverder, meer afgerond overzicht over bestaan en wereld te gewinnen. Indien men zich houdt aan het vooromschrevene, indien men de nodige aandacht schenkt aan de negatieve punten, door mij opgesomd, om daarnaast niet het geheel daarom te verwerpen, dan zal men juist door zijn scherpe controle de positieve punten, die in de geestelijke verbinding gelegen zijn, steeds scherper naar voren zien komen. Men zal ontdekken, dat de mens, vele kostelijke wegen ter beschikking staan om nader te treden tot zijn Schepper en meer een te worden met de schepping.

LEVEN BUITEN DE TIJD

De tijd, zoals die optreedt voor de mens, is een verschijnsel, dat betrekkelijk relatief is. Het is zijn eigen reactiesnelheid, zijn eigen wijze van denken en leven, die hem aanpast aan de op aarde bestaande tijdsindeling. Wanneer dus een mens in staat zou zijn om tijdelijk b.v. zijn reacties enorm te vertragen dan wel te versnellen, dan zou hij buiten de tijd staan, zoals de mensen die kennen.

Het lijkt misschien onmogelijk iets dergelijks te presteren. Toch is deze mogelijkheid aanwezig, indien een persoon voldoende geschoold is. Ik geef toe, dat dit zelden gebeurt en dat dus inderdaad jaren van streven en zoeken noodzakelijk zijn, voordat men iets dergelijks spontaan, naar eigen wil kan presteren. Om de betekenis echter weer te geven, zou ik U allereerst een paar voorbeelden willen geven.

Gesteld, dat ik de tijd voor mijzelf kan vertragen, dan is het mij mogelijk in perioden, waarin ik niets te doen zou hebben - dus perioden van verveling - mijn reactie zozeer te vertragen, dat in de wereld alles zich versneld voor mij afspeelt. Ik zou dan nog altijd interessestof genoeg vinden, terwijl gelijktijdig mijn verbruik van zenuwkracht, van levenskracht, ja, zelfs de slijtage van mijn weefsels, indien ik een stoffelijk lichaam heb, aanmerkelijk wordt vertraagd. Een mens, die op deze wijze zou kunnen reageren, zou dus b.v. enkele uren van verveling steeds van zijn leven kunnen aftrekken en die aan het eind er weer bij plakken. Het resultaat: een verlenging van levensduur: het vermogen om - wanneer de omstandigheden daartoe leiden - een zeer lange periode zonder verouderen, zonder verlies van bewustzijn of krachten buiten de wereld te bestaan en daarin in te treden op het gewenste ogenblik. Versnelling daarentegen betekent het omgekeerde. Versnelling van het eigen "ik" t.o.v. de gangbare tijd van buiten, betekent het sterk opvoeren van alle reflexen en zenuwreacties. Een waarneming, normalerwijze gebonden laten we zeggen aan 1/15 seconde, kan nu zodanig plaatsvinden, dat al wat 1/1000 seconde zichtbaar is volledig redelijk wordt erkend en waargenomen. Het beeld daarvan blijft dus op de retina hangen, enz. enz.. Het resultaat is dat zo iemand microscopische voortgangen zou kunnen zien, fase na fase en deze volledig meemaken als een langzaam groeiproces, waarbij elk detail zichtbaar wordt.

Een ander voorbeeld: Het is noodzakelijk om snel in te grijpen. Maar men bevindt zich op een betrekkelijk grote afstand van b.v. de plaats van een ongeluk. Zou men op tijd daar aanwezig zijn en ingrijpen, dan kan een ernstig ongeluk worden voorkomen. Op het ogenblik, dat ik dit zie, zou ik in staat moeten zijn om mijn eigen tijdsverloop te veranderen. Dan is het mij of de hele wereld stilstaat. Die wagen, die zo even aan kwam denderen, kruipt nu als een slak, terwijl ik mij voor mijn eigen denken met veerkrachtige sprongen voorwaarts haast en - laten we zeggen in 1/50 van de tijd die ik er normaal voor nodig zou hebben in staat ben om in te grijpen. Op deze manier kun je wat doen. Wel moet worden opgemerkt, dat door die vertraging toch mijn normale persoonlijke tijd - dus mijn persoonlijk tijdservaren - bepalend is voor het verbruik van levensenergie, zenuwenergie, e.d.. In feite betekent zo'n versnelling dus wel een enorme uitputting van je eigen levens- en zenuwkracht gedurende een kort ogenblik.

Nu U deze voorbeelden heeft gehoord, wil ik U er ook nog op wijzen, dat deze dingen feitelijk bestaan. Voorbeeld: Iemand ligt rustig op zijn rug buiten, luisterend naar het ruisen van de wind en heeft nergens aandacht voor. Ofschoon hij gelooft pas een kwartier te liggen, blijkt dat hij reeds drie en een half uur heeft gelegen. Het tijdservaren is dus geheel anders geschaard geweest. In die periode is echter een ontspanning opgetreden, die normaal in drie uren rust niet verkregen wordt, omdat het andere tijdsritme een eenheid deed ontstaan met lagere levensbronnen, als b.v. planten, ja, met het leven van de aarde zelve. Hieruit werd meer energie geput, dan normaal mogelijk was.

Een ander voorbeeld: Iemand bevindt zich in paniek. Nemen we aan b.v. een oorlog. Er wordt geschoten en hij wordt aangevallen. Normaal heeft iemand enige minuten nodig op bepaalde handelingen te verrichten. Onder de spanning van het ogenblik echter verricht men deze voor zijn eigen denken - koelbloedig en nuchter denken - in misschien 1/10 van de tijd - waardoor nog op de juiste ogenblikken afweermaatregelen mogelijk zijn. Ook hier weer a.h.w. een verandering van tijdsniveau. De relatieve tijd van het "ik" staat anders t.o.v. de aanvaarde wereldtijd.

Nu zijn deze door mij genoemde waarden ongetwijfeld in hun voorbeelden zeer stoffelijk uitgedrukt. Toch zou ik erop willen wijzen, dat ook geestelijk deze dingen een zekere invloed kunnen uitoefenen. De mens, die in staat is om zeer snel te denken, op te nemen, etc. zou in staat zijn in een zeer korte periode zich een grote hoeveelheid kennis eigen te maken. Hij zou in staat zijn om anderen, die geen inzicht hebben in een situatie - door zijn nadenken in een andere tijdsverhouding - tot een reële en voorspoedige oplossing te brengen, die met normaal stoffelijk denken vele uren van overpeinzing had gevergd. Men kan geestelijke belevingen, die normalerwijze in een kort ogenblik voorbij flitsen, door omschakeling van het "ik" nu tot een gebeuren maken, dat volledig in het geheugen kan worden vastgegrift.

Ongetwijfeld heeft ook deze wijze om een geestelijke binding te krijgen met andere werelden en ander leven een groot en positief doel. Ik zeg: verbinding met andere werelden. Want laten we niet vergeten, dat veel wat voor U astraal gebied heet, veel van hetgeen voor U geest heet, zijn onzichtbaarheid en zijn onkenbaarheid grotendeels dankt aan een enorm verhoogd trillingsgetal. Dat wil zeggen, dat de eigen uitstralingen en weerkaatsingen van een zodanig gehalte zijn, dat het oog ze niet waar kan nemen, ja, dat met de meeste praktisch trage apparaten die de mens kent, ze niet vast te stellen zijn. Op het ogenblik echter dat U Uw eigen niveau van waarneming zover kunt opvoeren, wordt U gevoelig voor trillingen, die U anders voorbij zouden gaan. U zoudt dus kunnen waarnemen en kunnen binnendringen in een wereld, - die parallel lopend met de Uwe - nu plotseling met de Uwe tot een eenheid versnelt voor Uw eigen waarneming. Hoe dit te bereiken? Ach, zoals ik reeds zei: het is een kwestie van training, en enorm veel training. Want om dit te bereiken moet je in de eerste plaats volledig gezond zijn. Iemand, wiens hart niet in staat zou zijn de verhoogde onttrekking van krachten te verwerken, zou eenvoudig een hartverlamming krijgen, wanneer hij de tijd te snel zou willen beleven. Aan de andere kant is menigeen niet in staat om de vertraging van levensprocessen zelf te bewerkstelligen, die men op het ogenblik door het lichaam onder vriespunt te brengen, etc., in medische centra b.v. al tot stand weet te brengen. Gezondheid is hier wel noodzakelijk.

In de tweede plaats: men moet beschikken over voldoende od of prana, voldoende levenskracht. Want het verbruik daarvan is enorm verhoogd, maar de opnamemogelijkheid voor het lichaam kan geen gelijke tred houden met de versnelling van reactie. Wij moeten dus in staat zijn gedurende een periode van concentratie zeer veel kracht voor onszelf te verwerven.

Dan is het verder noodzakelijk, dat wij onze eigen reflexen voldoende beheersen. En dat is misschien wel het moeilijkste van alles. Je moet wéten, wanneer een spier beweegt en waarom. Je moet al die schijnbaar automatische processen in een redelijk denken weten te betrekken. Eerst zo is het mogelijk de versnelling van deze werkingen te bereiken. Men moet een gevoel hebben voor het zenuwstelsel. En - zo vreemd als het klinkt - je kunt op het ogenblik als mens zover komen, dat je a.h.w. met je tenen voelt (niet met je klompen, maar met je tenen) en dat dit gevoel voldoende is om een totale indruk te geven. De gevoeligheid van de huid is op vele plaatsen verschillend, zoals U weet. En wat b.v. de lippen kunnen constateren, is voor de gewone huid meestal niet voelbaar of kenbaar. Nu kun je een sensitiviteit bereiken, een overgevoeligheid - medisch treedt dit soms naar voren als een klacht - waarbij wél alles wordt gevoeld, alsof de gehele huid dezelfde sensitiviteit, dezelfde dunheid had als de huid van de lippen. De consequentie is duidelijk: Wanneer ik de mogelijkheid bezit om mijn eigen gevoeligheid zover op te voeren, wanneer ik elk proces van mijn leven volledig kan beheersen, kan ik de totale samenhang versnellen. Deze versnelling noemt toe in het kwadraat t.o.v. de kracht van concentratie, die bestaat. Dus begin je met een stevige concentratie. Dan heb je de eerste versnelling bereikt. Dan neemt ze enorm toe, maar kan indien men zich redelijk hiervan bewust is, op elk gewenst ogenblik worden stopgezet en gedurende enige tijd - niet onbeperkt - in stand worden gehouden. Bij vertraging is de duur, die men buiten de tijd kan vertoeven, groter dan bij versnelling. Bij vertraging n.l. worden de levensprocessen wel vertraagd, maar is ook het krachtverbruik vertraagd zodat normaal kracht kan worden ontnomen aan de omgeving. Dit kan bij een versneld leven buiten de tijd niet. Hieruit is U wel gebleken, dat dit punt eigenlijk wel behoort tot de theorieën, die voor Uzelf van praktisch weinig nut zullen zijn. Hoogstens is het interessant voor U om te weten, dat deze mogelijkheid bestaat. En er is over na te denken, dat misschien eens in een ander leven Uzelf van deze mogelijkheden gebruik zult maken om in contact te treden met andere werelden, om ook in Uw eigen wereld meer te bereiken in korte tijd, wanneer dat noodzakelijk is.

Dan geloof ik, dat ik er ook goed aan doe om toch nog het zien in ruimte en tijd te behandelen.

HET ZIEN IN RUIMTE EN TIJD

Het zien in ruimte en tijd bestaat eigenlijk in het beschouwen van toestanden en plaatsen, die zich niet op juist dit ogenblik of juist hier bevinden en afspelen. Iemand die in ruimte en tijd ziet, is in staat om b.v. nu te zien, wat over tien uur zal gebeuren, dan wel wat tien uur geleden is gebeurd. Hij ziet dan in de tijd. Voor deze persoon is de tijd als een waardemeter uitgeschakeld, maar is opgetreden als een afmeting, een lijn, langs welke men bepaalde sporen (van persoonlijkheden b.v.) volgen kan. Met plaats is het ongeveer hetzelfde. Ruimte is een voorstelling. Het bewustzijn kan zich in de gehele ruimte bevinden en in het gehele Al uitbreiden. Dit zou een perfecte bewustwording betekenen. Wanneer echter het bewustzijn in staat is zich buiten het eigen "ik" te bewegen, dan kan de gehele gekende wereld daarin bevat worden. Het is dan ook mogelijk een bepaalde plaats van die wereld te erkennen en het gehele waarnemingsvermogen daar tijdelijk a.h.w. in te weerkaatsen. Wij krijgen dan iets, wat wij zien noemen, ofschoon het natuurlijk geen zien is. U zoudt kunnen zeggen, dat het een aanvoelen is van mogelijkheden, van omstandigheden. Een aanvoelen, dat zover gaat, dat je precies weet, waar het huisje, het beestje, het boompje zich bevinden op dat ogenblik. Je bent in staat elke ontwikkeling op die andere plaats waar te nemen.

Nu zijn beide functies gescheiden mogelijk. Dat wil zeggen: je kunt op een andere plaats waarnemen wat op het ogenblik daar gebeurt. Je kunt ook op deze plaats waarnemen, wat hier in het verleden is gebeurd of in de toekomst zal gebeuren. Deze waarden zien wij in de droom soms ook optreden. In de meeste gevallen echter kunnen wij het zien in ruimte en in tijd niet van elkaar scheiden en is veelal een gelijktijdige verplaatsing in tijd én in ruimte een

voorwaarde voor de waarneming. In een dergelijk geval zou men dus hier kunnen zien, wat over vijf jaar in het Kremlin gaat gebeuren of vijf jaar geleden daar gebeurd is. Men zou nog eens de beroemde toespraken van Winston Churchill kunnen meemaken of de Rijksdagbrand nog een ogenblik bezichtigen.

Dit is echter niet helemaal zo eenvoudig als het nu lijkt, wanneer ik dit vertel. Want om in ruimte of in tijd mij te bewegen, heb ik bepaalde wegwijzers nodig. In de tijd betekent dit een band met een persoonlijkheid. Ik moet dus een bepaalde persoon a.h.w. kunnen volgen en ik moet op enigerlei wijze met die persoon contact hebben. Voor het zien in de tijd is een inductor noodzakelijk. Die inductor kan bestaan uit een andere persoon of zelfs een mededeling - desnoods telefonisch - zij kan bestaan uit een voorwerp, ze kan ook bestaan uit een uitstraling van een bepaalde omgeving. Voor het zien in de ruimte is het noodzakelijk, dat ik een voorstelling heb van de toestanden, die kunnen bestaan op een bepaalde plaats. Ik hoef niet precies te weten, hoe ze eruit zien, maar wanneer ik niet meer weet waar de zee ligt en waar de Alpen liggen, dan ben ik nog wel eens in de gelegenheid me daar heel aardig tegen te spreken en te verwarren. Om dit te voorkomen zal men dus steeds een inductor nodig hebben voor het zien in de tijd of een zeker bewustzijn, een zekere kennis voor het zien in ruimte. Komen beide tezamen op, dan is het mogelijk, dat een zien in de tijd gepaard gaat met een ruimtelijke voorstelling, mits deze gebonden is aan de persoonlijkheid, met wie de conductor ons in contact bracht. Gaan wij uit van een zien in plaats en treedt daarbij een verschuiven van tijd op, dan is het noodzakelijk dat de gevolgen daarvan of - indien in de toekomst gelegen - de oorzaken daarvan op dit ogenblik op de plaats aanwezig zijn. Dan kunnen wij die ontwikkeling verder meemaken.

Zien in ruimte en tijd is een eigenschap, die menige mens eigenlijk een beetje aangeboren is. Je zou kunnen zeggen, dat ongeveer 60 ten honderd in meer of mindere mate deze kwaliteiten bezitten. In de meeste gevallen komt dit alleen in dromen tot uiting of wel in plotselinge flitsen van inspiraties, die men dan later wegpraat met toeval. Echter moet je eerst wat men noemt helderziende zijn of eventueel helderhorend - dus een van de kwaliteiten, die zo even behandeld zijn, reeds bezitten - voordat het zien in ruimte en tijd werkelijk redelijk beoefend kan worden. In dergelijke gevallen is het in de eerste plaats mogelijk het eigen bewustzijn te vergroten door de gevolgen van bepaalde toestanden, bepaalde handelingen na te gaan in de toekomst. Verder is het mogelijk anderen bij te staan door waarnemingen in ruimte en tijd, waardoor het hun mogelijk wordt verbanden te overzien, die normalerwijze zich nog aan het kennen van de mens onttrokken. Die verbindingen kunnen dan liggen in het verleden, ze kunnen dus ook liggen in de toekomst. Om het voor jezelf te ontwikkelen is betrekkelijk moeilijk, tenzij je daarvoor je droomleven wilt gaan gebruiken. En dan gaan we op de volgende wijze te werk: Wanneer ik een z.g. heldere of scherpe droom heb gehad, een droom waarin alle details dus zuiver kenbaar zijn, zal ik deze opschrijven. Ik zal trachten te ontdekken, in hoeverre dit in verband kan staan met gebeurtenissen in het nabije verleden of in de nabije toekomst. Blijkt mij, dat zeer vele punten van overeenkomst aanwezig zijn, dan zie ik ook, dat een vertekening, een vervorming heeft plaatsgevonden. Wanneer ik een volgende maal weer zo'n scherpe droom heb gehad, houd ik er rekening mee, dat ongeveer dezelfde vervormingsfactor optrad. Ik krijg dan al een zuiverder beeld van wat in de toekomst volledig of op een andere plaats zou kunnen geschieden.

Op de duur raak je hier zo op ingesteld, dat je ook in je dagdromen - dus zo even een uiltje knappend eigenlijk - in staat bent andere plaatsen, toestanden, enz. te zien. Je krijgt dan nog steeds de droomillusie. Dus niet een werkelijk beeld. Heel vaak ben je juist in zo'n hazenslaapje je bewust van de werkelijkheid buiten je en zie je toch het droombeeld binnen je voor je. Wanneer dat gebeurt en je blijft maar steeds de waarden elimineren, die je erkent als je eigen interpretatie, je blijft opschrijven en controleren, dan kom je heel langzaam maar ongetwijfeld zeer zeker tot een weten omtrent het zien in ruimte en tijd. Het kennen van de omstandigheden die aanleiding daartoe gaven, is ook meestal gemakkelijk na te gaan. Wanneer je dat een tijdje gecontroleerd hebt, geeft het je ook de mogelijkheid om soortgelijke condities voor jezelf te wekken. En daarmee beheers je dan in zekere mate het zien in ruimte en tijd.

ACHTSTE LES - HET GEBRUIK EN DE VERSTERKING VAN GEESTELIJKE GAVEN

Hebben wij in de voorgaande lessen vaak gewezen op de mogelijkheid bepaalde geestelijke gaven te verwerven, zo moeten wij ons heden beperken tot de wijze, waarop deze gaven kunnen worden gebruikt en vooral ook hoe men eventueel deze gaven kan verwerven of versterken. Actief geestelijk streven impliceert wel degelijk, dat men voor zichzelf tracht van de verkregen mogelijkheden op geestelijk en stoffelijk gebied een zo goed mogelijk gebruik te maken. Zo goed mogelijk vooral in de zin der bewustwording. De geestelijke gaven, die ons daarbij ten dienste staan, zijn - ik mag U hier verwijzen naar de vorige lessen - grotendeels dormant, slapende. Toch zullen wij - zeker wanneer wij voortdurend trachten gebruik te maken van deze begaafdheid, voortdurend ook trachten om deze gaven ten goede in de wereld werkzaam te doen zijn - de in ons berustende capaciteiten steeds sterker op de voorgrond zien treden. In onze ijver zou het mogelijk zijn, dat wij deze gaven misbruikten, zonder ons hiervan bewust te zijn. Het is daarom dat ik hier verschillende gaven afzonderlijk onder de loupe wil nemen.

Helderziendheid

Datgene wat men helderziende (ook wel helderhorende) waarneemt, is te allen tijde een vertaling van ontvangen indrukken door het eigen wezen. De indruk is dan supergeïmposeerd over het gezichts- of gehoorsvermogen, doch is niet een feitelijk zien of horen. Wanneer wij dergelijke indrukken verwerven, is het dus mogelijk, dat ook onderbewuste factoren mede een rol spelen. Indien wij al wat wij menen te zien en menen te horen, zonder meer uit te spreken, lopen wij het gevaar, dat ons eigen onderbewustzijn of zelfs het gedachteleven van anderen ons misleidt. En in deze misleiding zullen wij - vooral wanneer wij met gezag onze waarnemingen aan anderen vertellen - ook anderen mede doemen tot dezelfde begoocheling. Dit zou zeer uit den boze zijn en een ongunstige invloed kunnen hebben op het leven van degenen, die wij juist willen helpen. Daarom gelden voor het gebruik van helderziendheid enkele bijzondere stelregels.

Elke helderziende waarneming moet onmiddellijk in haar hoofdkentekenen worden opgenomen. Het heeft geen zin naar details te zoeken. Dit zoeken naar details kan hoogstens een bevestiging zijn voor anderen, maar kan voor onszelf niets aan de betekenis van het waargenomene veranderen. Indien het waargenomene betrekking heeft op één der aanwezigen, zullen wij ons te allen tijde moeten afvragen, of hetgeen ons gezegd wordt of hetgeen wij visueel menen waar te nemen, inderdaad belangrijk is. Is het dit niet, dan is het beter te zwijgen.

Ongetwijfeld zullen sommige helderzienden mij hier tegenwerpen, dat dit wreed is tegenover de geest, die zich zoveel moeite getroost om kenbaar te worden en een - zij het in onze ogen onbetekenende - mededeling door te geven. Ik kan het hiermee grotendeels eens zijn. Maar zou het niet veel wreder zijn levenden te misleiden, bewust of onbewust? Wij moeten hier een keuze doen. Deze keuze moet m.i. zijn: geen weergave van onbelangrijke punten. Indien wij punten weergeven die o.i. belangrijk zijn of kunnen zijn, dan te allen tijde onder voorbehoud.

Wanneer wij waarnemingen doen omtrent ziekte en overgang, is er geen reden om deze precies door te geven. Dat kan eerder schade veroorzaken dan wat anders. Mededelingen bestemd om gemoedsrust te bevorderen, mededelingen waarvan wij kunnen aannemen, dat zij een innerlijke boodschap brengen of een grotere zekerheid, zijn altijd wél weer te geven, maar wederom met beperking. Het voorbehoud moet ook hier worden gemaakt, zij het dan dat wij wanneer de persoon in kwestie hieraan grote behoefte schijnt te hebben, dit voorbehoud minder nadrukkelijk zullen maken dan in andere gevallen. Bij beelden die door ons worden waargenomen en die niet onmiddellijk betrekking hebben op manifestaties van kenbare geesten (dus gestalten) of direct kenbare woorden (stemmen, die spreken en zeggen, wie zij

zijn), dan wordt het voor ons nog veel moeilijker iets weer te geven. Wanneer de helderziende een licht ziet, kan de betekenis daarvan wel een duizendvoudige zijn. Elke poging dit licht te interpreteren, betekent alleen eigen visie weergeven en verder niets. Degene echter, aan wie men een dergelijke verklaring doet, meent vaak dat dit de enig mogelijke, de enig juiste uitleg is. Misleiding kan hieruit bewust of onbewust voortvloeien.

Symbolische vormen zijn van groot belang. Maar ook deze kunnen vaak verkeerd worden uitgelegd. Bij het waarnemen van symbolen moet men geen uitleg daaraan verbinden, slechts omschrijven. Indien anderen een uitleg offeren, stel dan niet vast of deze al dan niet juist is. Hiermee gaat misschien veel van het attractieve van deze gave teloor. Aan de andere kant, wat overblijft is direct en absoluut bruikbaar.

Helderziendheid kan ook betrekking hebben op ruimte en tijd. Hierover hebben wij ook al voldoende gezegd. Indien wij in de toekomst waarnemen, zullen wij ons altijd moeten realiseren, dat deze toekomst niet vastligt. Uitdrukkelijk dus: niet vast. De toekomst, die door ons wordt gezien, is een waarschijnlijkheid, een zeer grote waarschijnlijkheid misschien, maar geen zekerheid. Elke toekomstvoorspelling aan de hand van dergelijke waarnemingen betekent in feite impulsen scheppen, die juist dit beeld doen realiseren. Andere en betere mogelijkheden zouden daardoor voorbij kunnen gaan. Waarschuwingen aan de hand van deze waarnemingen moeten altijd zo indirect mogelijk worden gezegd zonder het gehele beeld daarbij op te sommen. Beloften evenzeer, hoogstens als een vage toekomstmogelijkheid, nimmer als een vaststaande zekerheid weergeven. Belemmer de mens niet in zijn eigen leven.

Wat het verleden betreft: een enkele keer kan het goed zijn een mens te herinneren aan zijn verleden. Wij zullen daarom het verleden *dán* gebruiken, wanneer een overtuigingswaarde daarin gelegen is, wanneer wij een mens zelve iets vrijer, iets prettiger kunnen doen staan t.o.v. de omgeving. Wij hebben echter ook hier geen recht door te dringen in dit verleden, wanneer dit niet gewenst is. Elk geheim van anderen, op deze wijze verkregen, dient heilig te zijn. Het mag nooit willekeurig worden uitgesproken in groepen, maar dient gericht te worden tot de persoon in kwestie alleen, bij voorkeur buiten gehoor van anderen. De beleving mag niet herhaald en beschreven worden aan derden, ook al laat men de namen weg. We zouden daardoor schade kunnen toebrengen. Houdt men hiermede rekening, dan kunnen wij nog even vlug opsommen, welke mogelijkheden wij kennen om deze gaven te vergroten.

In de eerste plaats, helderziendheid, die z.g. spontaan en dus niet beheerst is, kan niet worden afgedwongen. Naarmate wij ons intenser instellen op dit zien, zal dit zien minder belang hebben en meer foutieve waarden in zich bergen. Ons verlangen is dan vormgevend voor hetgeen wij aanschouwen. Dit is irreal. Wij zullen dus ter bevordering van de helderziendheid nooit trachten iets waar te nemen. Het waargenomene zullen wij echter ongetwijfeld onthouden en zo nodig volgens de voorgaande regelen aan anderen mededelen. Indien wij elke impuls, op deze wijze ontvangen, trachten te gebruiken ten goede van de wereld, zullen wij ontdekken dat de waarnemingen meer definitief worden. Naarmate de beelden scherper en helderder worden, zullen wij een beter inzicht krijgen in de waarden, die deze beelden bezitten. Wij zullen dus ook kritischer kunnen worden t.o.v. het gebruik, dat wij ervan kunnen maken.

Een volgende gave, die misschien nog kostbaarder is en die voor zover ik weet slechts heel terloops in deze cursus is behandeld, is het vermogen tot identificatie. Ik zal een voorbeeld geven om dit duidelijk te maken. U bent ziek. Ik kom bij U. Ik voel mij één met U en neem mijzelf duidelijk kenbaar alle feiten waar, waaruit Uw kwaal voortkomt. Door een zekere zelfkennis ben ik nu in staat een diagnose te stellen. Verder ben ik in staat om uit mijn eigen ervaring alle maatregelen te nemen, die nodig zijn om Uw lijden te verminderen of een genezing - hetzij langs de normale dan wel langs geestelijke weg - te helpen bevorderen.

U zult begrijpen, dat identificatie in het begin zeer moeilijk is. De grote moeilijkheid is steeds wel: Hoe kunnen wij nagaan, dat van een perfecte identificatie sprake is, dat wij gehéél één zijn met de ander. Wanneer het ziekte betreft, is dit veelal te toetsen aan de symptomen. Wanneer de door ons ervaren symptomen nauwkeurig kloppen met die van onze patiënt, dan kunnen wij ook wel aannemen, dat de ziekteoorzaken, zoals wij ze in onszelf beleven en erkennen, juist zullen zijn. Toch mogen wij hier nooit zonder meer zeggen: Dit is dus de

waarheid. De gegeven diagnose dient ook in een dergelijk geval alleen te worden beschouwd als een handleiding, een leidraad voor deskundige genezers, die hier hun onderzoek kunnen baseren.

Wanneer ik mij identificeer met een plant, bloem of dier, dan kan ik natuurlijk een grote reeks van hun levensverschijnselen waarnemen. Maar ik vergeet daarbij meestal één ding. Ook al identificeer ik mij met een ander wezen, zal het mijn bewustzijn steeds blijven, dat alles interpreteert, wat ik door de identificatie beleef. Het is een zeer grote gave een te kunnen zijn met praktisch al, wat de Schepper heeft voortgebracht. Het geeft ons een groot inzicht in de werkingen van het geschapene. Het maakt het ons mogelijk ook van uit menselijk standpunt veel goeds te doen. Maar kunnen wij ooit het bewustzijn van een ander als het onze ervaren? Uitdrukkelijk mag hier voor stof én geest in dit geval worden gezegd: Neen. De eigenlijke beoordelende factor blijft altijd het "ik". Elke realisatie zal ten slotte toch via dit "ik" met zijn persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen plaatsvinden. Bij de identificatie is het dus niet redelijk af te gaan op al hetgeen wij nu plotseling in ons zelf als gedachte vinden. Deze gedachten zijn een handleiding, langs welke een voorzichtige benadering van een andere persoonlijkheid of entiteit mogelijk wordt. Het is in geen geval een absolute eenheid, waar door wij kunnen handelen, alsof wijzelf deze andere persoon waren. Dat is onmogelijk.

Het verwerven van deze gave is in de eerste plaats wel gebaseerd op wat wij noemen aantrekking of sympathie. Het is zeer moeilijk je te vereenzelvigen met iets, wat je haat of vreest. Evenzeer is het moeilijk om je met iets, dat je absoluut persoonlijk lief hebt, te vereenzelvigen. Hierbij wordt het altijd een projectie van het "ik" in het andere. Slechts waar een zekere hartstochteloosheid, een levensaanvaarding zonder oordeling plaatsvindt, is een werkelijke identificatie te bereiken. Indien wij trachten ons te identificeren met b.v. huisdieren (wat heel velen onbewust doen), zullen wij geneigd zijn hun woorden in de mond te leggen. Dan zullen wij hun bepaalde beweegredenen toeschrijven, zoals wij die in een dergelijk geval zouden hebben. Dat is uitermate misleidend. Want ons dus altijd dit onthouden: De gave der identificatie maakt het ons mogelijk door te dringen in het leven van anderen, mits wij niet stellen, dat het beleefde, het geprojecteerde, de werkelijkheid is. Het is slechts een benaderingsmethode, waardoor wij misschien de werkelijkheid kunnen beroeren. Indien wijzelf dus nuchter, zonder angst, vrees of buitengewoon persoonlijke genegenheid tegenover een mens, dier of plant staan, kunnen wij ons daarmee één voelen.

Wij doen dit doodgewoon door ons voor te stellen, dat wij dit wezen zouden zijn. Deze oefeningen geven in het begin veelal aanleiding tot allerhande dromerij. Men leeft dan eigenlijk gedurende die voorstelling mee in een sprookjeswereld. Op de duur blijkt echter, dat vele der gevoelde symptomen absoluut kloppen met hetgeen wij in de natuur zien. Neem b.v. een plant. Wij voelen in die plant, dat één blad niet voldoende sap krijgt. De volgende dag is het geel geworden. Er is dan gebleken, dat onze identificatie juist was. Door herhaalde malen dit voor onszelf te beoefenen zullen wij op de duur leren, waar van een dromen en waar van een werkelijk ervaren sprake is. Het droombeeld is n.l. altijd verknoopt met onze eigen gedachtewereld en onze eigen verlangens. De werkelijke identificatieverschijnselen zijn onafhankelijk daarvan. Gebruiken wij dit misschien in het begin eerder als een geestelijk speeltuig, op de duur wordt het voor ons een precisiewerktuig van grote waarde, waar wij onze bewustwording aanmerkelijk vergroten elke keer, wanneer wij binnendringen. In het leven van een ander wezen, terwijl wij gelijktijdig in staat worden gesteld om de harmonie tussen ons en die andere wezens aanmerkelijk te vergroten.

Een volgend punt is het gebruikmaken van geestelijke krachten. Dat is natuurlijk onder te verdelen in zeer vele hoofden als: mediamiciteit gepaard gaand met trance, mediamiciteit zonder trance, gevoeligheid voor inspiratie en al wat daar nog verder bij kan horen. Over al deze punten gelijkelijk kan echter worden gezegd: slechts indien wij deze met een zeker voorbehoud benaderen, kunnen wij de volle waarde daarvan genieten. Wie zich vastklampt aan een geestelijke leider zal heel vaak een deel van zijn eigen persoonlijkheid in deze leider projecteren en het ontvangen beeld is niet zuiver, is niet reëel, de sprekende leider is ongetwijfeld tevens afhankelijk van het eigen denkvermogen. Het resultaat eerst wanneer dit kritisch wordt gezien, nuchter wordt bekeken, heeft het grote waarde. Op het ogenblik dat

eigen kritisch vermogen wordt uitgeschakeld, valt de werkelijke betekenis van deze beleving weg.

Het gebruik, dat wij ervan mogen maken, in de eerste plaats in dienst van anderen. In geval van verschillende graden van mediumschap dan wel inspiratieve sensitiviteit, het mededelen van al hetgeen ons ter mededeling wordt gegeven, in zoverre dit niet onmiddellijk strijdig is met de belangen dezer personen dan wel onmiddellijk in hun leven ingrijpt. Zouden deze laatste factoren optreden en hebben wij enige beheersing over het verschijnsel, dan zullen wij moeten trachten hier de nadruk weg te nemen en die elders te leggen. Juist langs deze weg van mediamiciteit, gevoeligheid voor geestelijke krachten, is het vaak mogelijk de werkelijke harmonie des levens ook in een stofbestaan steeds sterker te beleven. Het is mogelijk om buiten alle stoffelijke beperkingen en wetten om te komen tot een veel grotere eenheid met het bestaan. Dit geldt niet alleen voor onszelf maar ook voor degenen, die niet zo begaafd zijn en die - dank zij hetgeen wij hun kunnen geven - steeds verder komen in een begrip van de wereld, dat hun eigen leven wijzigt en tot groter harmonie voert. Wij zijn echter in dergelijke gevallen nooit persoonlijk te eren of te verwerpen om hetgeen door ons wordt medegedeeld. Wij dragen daarvoor slechts in zoverre aansprakelijkheid, dat de door ons beheerste uiting te allen tijde redelijk moet blijven.

In de tweede plaats. Wij zijn nooit beter dan een ander of slechter dan een ander, wanneer wij deze mogelijkheid bezitten. Deze gaven brengen geen verandering in ons persoonlijk leven, tenzij wij actief en in het dagelijks leven deze verandering zelf teweegbrengen. Elke gave op dit terrein moet verder door ons beheerst worden. Op het ogenblik dat wij onbeheerst door krachten uit andere werelden kunnen worden gebruikt, kunnen wij nooit de verantwoordelijkheid dragen, die deze taak met zich brengt. Eerst wanneer men meester is over de situatie en zelve bepaalt wanneer men in trance gaat, wanneer er geschreven of geschilderd wordt, wanneer de inspiratie inderdaad wordt uitgesproken, kan men met recht zeggen, dat dit een gave is: een gave, die ons ongetwijfeld veel verder kan helpen en die voor velen op de wereld een zegen is.

Deze gave openbaart zich over het algemeen in het begin als een buitengewone gevoeligheid, om niet te zeggen overgevoeligheid. Alle trappen van mediamiciteit, alle trappen ook van inspiratief aanvoelen en werken gaan gepaard met wat psychisch gezien op aarde een zekere onevenwichtigheid lijkt. Dit is begrijpelijk. Eerst door de innerlijke gestoordheid - het zeer wankele evenwicht, waarin wij verkeren - zijn wij voor impulsen van buiten inderdaad vatbaar. Het feit dat wij zo labiel zijn betekent, dat wij gelijktijdig moeten streven naar een zelfbeheersing. Wij moeten meester over onszelf blijven. Mediamiciteit in de goede zin gaat dus steeds gepaard met een worsteling om steeds groter zelfbeheersing. Het streven naar zelfbeheersing en het gelijktijdig toch aanvaarden van deze geestelijke krachten maakt voor ons langzaam maar zeker het beeld duidelijk. Wij ontdekken dat wij - ook al weten wij, wat wij zeggen - op een gegeven ogenblik dingen zeggen, waarvan wij niet wisten, dat zij in ons gelegen waren. Wij ontdekken, dat wij in staat zijn á bout portant een situatie zo juist te schatten, zo juist misschien ook te ontleden, dat dit moeilijk uit onszelf kan voortkomen.

Bang zijn hiervoor betekent de gave afsluiten. Ze moet allereerst aanvaard worden. Verder moet ze redelijk aanvaard worden. Men mag haar dus niet maken tot een cultus, tot een persoonlijk godsdienstje. Nuchter en redelijk het ontvangene verwerken, weergeven en steeds weer zoeken naar die krachten daarin, die voor ons maar vooral ook voor anderen ten goede duiden. Op deze wijze is onze eigen instelling t.o.v. de geest een steeds harmonischer kracht, die ons met steeds hoger sferen kan verbinden en daardoor onze persoonlijke uiting, zoals wij dus doorgeven op aarde, ook tot een steeds grotere uiting maken in kosmische zin.

Naast deze mediamieke belevingen bestaan er ook andere krachten, die tot de begaafdheden kunnen worden gerekend. Ik denk hier b.v. aan persoonlijk magnetisme. Persoonlijk magnetisme is niet alleen de kracht, die de magnetiseur gebruikt, maar ook de uitstraling, de aura, die men rond zichzelf weet te scheppen. Hierdoor is men in staat de juiste elementen aan te trekken en de disharmonische elementen af te stoten. Een gave die groter is dan men zich misschien zo op het eerste gezicht zal realiseren. Persoonlijk magnetisme, persoonlijke aantrekkingskracht, betekent, dat men door een zekere innerlijke eenheid in staat is uit de

wereld - haast onbewust - te selecteren, wat men nodig heeft. Het gebruik van deze kracht brengt met zich mede, dat onze sympathieën en antipathieën soms sterker dan normaal worden uitgedrukt.

Iemand, die een sterk persoonlijk magnetisme bezit, moet altijd het volgende onthouden: Men gebruikt deze kracht natuurlijk, wanneer men een tegenstander tot zijn eigen opinie wil overhalen. Men gebruikt dit magnetisme vooral ook, wanneer men een prettig contact met de medemens wil hebben. Maar het gebruik van deze gaven laadt tevens een verantwoording op U. Want indien wij mensen door onze persoonlijkheid trekken, dan moeten wij er altijd zeker van zijn, dat wij ook datgene wat wij schijnen te beloven, in feite kunnen vervullen. Eerst wanneer wij in staat zijn altijd weer datgene te vervullen, wat wij schijnen te geven door onze aantrekkingskracht te gebruiken (en ik denk hier vooral aan een redenaar, die een volk een prettige toekomst belooft en hen weet te binden door zijn persoonlijke kwaliteiten: indien deze mens zijn gave gebruikt en volkomen verantwoord tracht de beloften, die hij krachtens zijn persoonlijkheid doet doordringen, te geven als iets waar hij intens zelve in gelooft), dan is het gebruik van deze gave verantwoord en wekt hij in anderen een kracht ten goede: n.l. een verwachting, die niet beschaamd zal worden en die een eigen activiteit en streven inhoudt. Op het ogenblik echter dat deze persoonlijke kracht, dit persoonlijk magnetisme wordt gebruikt om anderen te overdonderen, om anderen blind te doen zijn voor een deel der waarheid, die men zelve kent, schept men hiermede een absolute corruptie in het "ik", Degeen, die zijn persoonlijke kwaliteiten op deze manier gebruikt, zal ontdekken dat hijzelf van kwaad tot erger vervalt, dat elk bewustzijn van morele verantwoording en van zedelijk besef bij hem verdwijnt. Wat daarvoor in de plaats komt is een absoluut irrealistisch exploiteren van eigen persoonlijkheid en anderen. Dit is niet aanvaardbaar. Niet iedereen bezit dit persoonlijk magnetisme in een voldoende mate. Toch kunnen wij zeggen, dat rudimentair althans deze kwaliteit bij een ieder aanwezig is.

Om deze gave te kunnen gebruiken, zijn de volgende dingen nodig: Een groot vertrouwen in jezelf. En niet alleen omdat je jezelf bent, maar omdat je bewust deel bent van een grotere Kracht. Het zich één gevoelen met het Goddelijke, met de kosmos, is een eerste vereiste om deze kracht goed a.h.w. over het voetlicht te doen komen.

In de tweede plaats: wij mogen geen afschuw of veroordeling kennen van anderen. Wanneer wij hen aanvaarden voor wat zij zijn en desondanks ons eigen streven naar het hogere weten te handhaven, zullen wijzelf de grootste tegenstellingen in deze ban kunnen betrekken en dus tot een redelijke harmonie en samenwerking met ons wezen kunnen brengen.

Verder: wij moeten te allen tijde rekening houden met anderen. Een naastenliefde, die desnoods zich persoonlijke opofferingen wil getroosten, betekent vaak de meest gezonde basis voor deze aantrekkingskracht, die niet van persoonlijk uiterlijk, van eigen wetenschap of roep uitgaat, maar alleen van de wijze, waarop men zichzelf stelt tegenover de wereld.

Naast dit persoonlijk magnetisme kennen wij de kracht van de magnetiseur, eveneens magnetisme genoemd. Deze berust in de eerste plaats wel op een grote eigen vitaliteit. Deze eigen vitaliteit bestaat ten dele uit zenuwkracht, die kan worden vergeleken met bepaalde elektrische vermogens. In feite is deze gave echter meer. Want indien wij in staat zijn een zekere kracht aan anderen af te geven, zijn wij evenzeer in staat deze kracht vanuit onze omgeving op te nemen. Naarmate wij meer bewust deze kracht aan anderen kunnen geven, zullen wij in staat zijn deze kracht meer bewust te onttrekken aan onze omgeving. Het is dus in de eerste plaats bij deze gave wel noodzakelijk dat wij bewust zijn. Het heeft geen zin onze krachten eenvoudig te laten vervloeien zonder te weten waarom. Het heeft ook geen zin ons op te laden met krachten, indien wij deze niet voor een bepaald doel kunnen gebruiken.

Teveel aan krachten zou eerder leiden tot innerlijke spanningen, tot een uitbundigheid, die voor de wereld niet aanvaardbaar is. Daarom zal een ieder, die over dit magnetisme beschikt, zich bij voorkeur aan de volgende regels dienen te houden:

Ten eerste: besef dat het niet in de eerste plaats Uw eigen kracht is waarmee U werkt. Besef dat - zoals U deze kracht aan een ander wilt overdragen - het evenzeer mogelijk is door eenzelfde verlangen uit te drukken t.o.v. de omgeving die kracht voor Uzelf, te gewinnen.

Tracht nooit Uw krachten te gebruiken om iets te vernietigen. Indien gij dit doet, ontstaat een innerlijke omstelling, die bij een aantrekken van krachten de vernietigende invloed in Uzelve eveneens actief doet worden. Bij het richten van krachten op zieken moet gij U realiseren, dat deze kracht nooit en te nimmer een persoonlijke band vormt. Zij moet zo onpersoonlijk zijn als de kosmos zelve. Hoe onpersoonlijker wij staan tegenover een patiënt, die wij willen helpen met dergelijke magnetische kracht, hoe beter de resultaten. Hoe intenser wij met die patiënten gebonden zijn, hoe sterker misschien de werking van de kracht, die wij kunnen geven, maar ook hoe moeizamer wij deze kracht kunnen afgeven en hoe minder mogelijkheid wij zullen vinden om deze kracht in onszelf weer aan te vullen.

Magnetiseren is verder gebonden aan het gedachteleven. Het zijn de gedachten plus de eigen wil, die de uittreding van deze kracht veroorzaken en die dus ook alle gevolgen daarvan beheersen. Naarmate ons voorstellingsvermogen een bepaalde handelwijze meer acceptabel vindt, zal het resultaat van die handelwijze beter zijn. Waar onpersoonlijkheid de grootste eis is, zal veelal blijken, dat wij het best doen te volstaan o.a. met handoplegging, misschien een enkele keer met aanblazing en verder instraling, waarbij niet eens een beroering plaatsvindt.

De mogelijkheden om dat magnetisch vermogen te versterken, liggen in de eerste plaats wel in een gezond leven. Een mens, die meer dan het werkelijk noodzakelijke aan rust geniet, zal niet in staat zijn deze magnetische kracht voor zich te vergaren. Op het ogenblik n.l., dat de optimale rustperiode overschreden wordt, treedt een omstelling in het lichaam op, die naast een opslaan van gifstoffen in overmatige hoeveelheid binnen het lichaam, ook een uitputting van zenuwkracht kan veroorzaken. De uitputting betekent dat men niet in staat zal zijn een ander iets van zijn eigen krachten te geven. Wij moeten dus wel in de eerste plaats zeer beheerst zijn.

Wanneer wij geloven, dat wij deze kracht in ons bezitten (en een ieder bezit die), dan kunnen wij deze kracht ook aan een ander doorgeven. Wij moeten in onszelf geloven, wij mogen niet verwachten, dat wij plotseling wonderen kunnen doen. Om deze gaven te ontwikkelen moeten wij als het ware met lichte gevallen beginnen, met proefnemingen, met experimenten en door een voortdurende training steeds meer leren, hoe wij ons instellen op het uitstralen van deze krachten. Laten wij echter ook na deze experimenten niet vergeten ons onmiddellijk op onze omgeving in te stellen, onmiddellijk daaruit weer krachten te putten. Diep en geregeld ademen kan over het algemeen nuttig zijn. Geeuwen voor of na een dergelijk experiment is over het algemeen een gunstig teken, waar het aanduidt, dat het lichaam zich tracht in te stellen op de gewijzigde condities. Merken wij eenmaal dat wij deze begaafdheid bezitten, dan zullen wij bij voorkeur wel proberen anderen te helpen. Wij zullen dit niet doen tegen betaling of vergoeding: niet doen op een zodanige wijze, dat dit voor onszelf voordelen met zich brengt. Want dan zou het begrip "voordeel" een verenging van bewustzijn betekenen en een vermindering van vermogen om die krachten uit het Al te verwerven. Het is dus niet de vergoeding die hiervoor aansprakelijk is, maar de begeerte naar de vergoeding.

Door op deze wijze te werken kan men de gave van de magnetiseur, magnetiseuze aanmerkelijk versterken en ontwikkelen, kan men op de duur een capaciteit verkrijgen, waarbij men vele patiënten kan helpen zelf te komen tot een meer harmonisch leven. Zodra wij echter zelve door huiselijke omstandigheden, door omstandigheden in ons normale werk, verstoord zijn (dus uit ons evenwicht), dan moeten wij ons hoeden anderen - zelfs experimenteel - te benaderen met onze krachten. Op deze ogenblikken kunnen onze krachten in onze patiënten geen harmonie scheppen en slechts harmonie, die wij een ander brengen, betekent een werkelijke genezing. Anders krijgen wij alleen te maken met een onderdrukking van verschijnselen zonder werkelijke vooruitgang. Dit laatste is absoluut ongewenst, waar het een vals beeld van de feitelijke toestand geeft.

U zult begrijpen, dat de door mij geciteerde gaven lang niet het geheel van de bestaande begaafdheden omvat. Toch wil ik voor deze keer met deze enkele punten volstaan. Want er zijn andere en even belangrijke punten, die hierin onze aandacht trekken. Er werd zo-even b.v. een vraag geopperd: Hoe weten wij nu, waar een medium betrouwbaar is en waar niet? Wij zouden dat kunnen voortzetten en zeggen: Hoe kan ik - wanneer iemand mij als helderziende vertelt dit of dat te hebben waargenomen - controle hierop uitoefenen? In

hoeverre mag ik hierin geloven, mag ik hiernaar handelen? Het zijn nu juist deze m.i. zeer belangrijke punten, die mij ertoe brengen het tweede gedeelte van mijn lezing te beschouwen vanuit het standpunt der niet-begaafden en allereerst wel te vragen. Hoe heeft men te reageren op begaafdheden van anderen, uitlatingen van anderen, die met dergelijke geestelijke gaven in verband staan?

Wij moeten ons realiseren, dat er vele ongeziene krachten zijn. Deze krachten te bepalen is echter onmogelijk. Niemand kan U zeggen of een geestelijke kracht, die ingrijpt, goed of kwaad is, behalve Uw eigen sensitiviteit daaromtrent. Er bestaat geen enkele reële maatstaf buiten Uw eigen denken en aanvoelen. Dit betekent dat het "ik" te allen tijde redelijk moet staan tegenover dergelijke verklaringen. Wij kunnen rustig geloven in een voortbestaan. Ik zou dit zelfs willen aanbevelen aan een ieder, waar het met de werkelijkheid, zoals ik die ken, volledig strookt. Ook ik leef in een wereld, die niet de enige is. Dat deze andere werelden bestaan, zullen wij dus voorlopig als vaststaand accepteren, ofschoon hiervoor geen feitelijk bewijs werd gebracht. Kan iemand in een andere wereld precies weten, wat in mijn wereld goed is? Precies is dit niet te weten. Andere werelden brengen andere maatstaven met zich. Andere maatstaven betekenen weer, dat het gesproken oordeel, de interpretatie van feiten, niet geheel zal overeenstemmen met hetgeen ik in mijn eigen wereld ken.

Wanneer een medium werkt, moet ik natuurlijk allereerst ervan overtuigd zijn, dat het een betrouwbaar medium is. Betrouwbaarheid betekent hier, dat we niet bedrog voorop stellen of als een grote mogelijkheid beschouwen. Hebben wij dit oordeel over de persoonlijkheid gevormd, dan zal dit te allen tijde gelden. Ook wanneer een zeer treffende mededeling komt, een mededeling, die ons onomstotelijk juist lijkt, dan zullen wij toch, indien de persoon van het medium aanleiding tot wantrouwen heeft gegeven, dit wantrouwen ook t.o.v. die mededeling tonen. Wij behoeven dat niet uit te spreken, maar bij onze beoordeling daarvan en onze reactie daarop is het ongetwijfeld van waarde.

Indien wij een medium volledig vertrouwen, moeten wij ons altijd realiseren, dat het ons onmogelijk is de werkelijke wereld van een ander mens geheel te kennen. Wij kunnen dan wel afgaan op het gegevene als voor het medium waar, maar dat betekent nog lang niet, dat dit voor onszelf waar is. Het betekent alleen dat het een aanduiding is in welke richting wij onze eigen waarheid, onze werkelijkheid moeten zoeken. Wanneer een helderziende ons verklaart, dat onze vader of moeder bij ons is gezien, dan klinkt dat ongetwijfeld erg prettig. Wij voelen ons er mee vereerd. Maar moeten wij dit als werkelijkheid aannemen? Ik meen, dat wij dit als waarschijnlijk kunnen aannemen, maar nooit als onomstotelijke werkelijkheid. Er blijft altijd een zekere terughouding noodzakelijk, omdat de mens, die niet zelf deze dingen beleeft, nooit een absolute zekerheid daarvan kent. Wel echter, wanneer wijzelf eveneens begaafd zijn. Een mens, die zelf een zekere geestelijke gave heeft, voelt een bepaalde eenklank, een bepaalde sympathie voor het werk van een ander en voelt aan, wat daarin juist en niet juist is. Deze gevoelswaarden worden tot basis gemaakt van een redelijk beschouwen. Eerst wanneer rede en aanvoelen dus samen zeggen: "dit is redelijk, dit is waar, dit kan juist zijn" zullen wij het als zodanig accepteren.

Verklaringen door mediums - onverschillig van welke geaardheid gegeven - , prestaties door hen geleverd, zullen voor ons steeds slechts in zoverre tellen, als zij in ons eigen leven op dit ogenblik een positieve invloed kunnen vormen. Wij zullen nooit aan deze stellingen als onomstotelijke waarheid vasthouden, maar ze zien als deel van een waarheid, die mogelijk later gewijzigd moet worden. Het is zeer belangrijk, dat men zo staat tegenover alle uitingen op dit terrein.

Ofschoon wijzelf spreken door een medium en wij dus hier ongetwijfeld ten dele de waarde van onze eigen betogen schijnen af te breken, is de ware betekenis van al dit werk in de eerste plaats gelegen in het eigen beleven, denken en ervaren. Een openbaring door middel van de geest heeft voor U weinig zin. U kunt er niets mee doen en U kunt er niets aan veranderen. Een aanduiding echter van de geest in welke richting zelf te streven en te denken, maakt het U mogelijk deze stellingen met Uw eigen bestaan, Uw eigen geloof en streven te vergelijken en zo te komen tot een weg, die voor Uzelf juist is, maar waarop U vele aspecten ontmoet, die U voordien niet of niet zo had gekend.

Het geestelijk werk en dus zeker het werk van hen, die geestelijke gaven bezitten en deze ten bate van anderen gebruiken, mag nooit worden gezien als één onmiddellijke uiting van een goddelijke wil of wet op aarde, ook al liggen ongetwijfeld deze beide geborgen in de uiting. Voor ons zijn het steeds slechts aanwijzingen. Aanwijzingen die ons zeggen: deze weg zou je kunnen gaan, deze gedachte zou juist kunnen zijn. En Uzelf – volledig verantwoordelijk voor al hetgeen U eruit put, al hetgeen U doet - zult aan de hand hiervan kunnen besluiten.

De taak van de geest zelf - dit behoort niet geheel bij het onderwerp, maar ik zou het toch gaarne mede aansnijden - is op aarde niet de mensheid te leiden. Foutievelijk neemt men dit heel vaak aan. De geest heeft niet de taak om de mensheid voort te leiden schrede na schrede tot een bewustwording. De taak van de geest is deze bewustwording voor de mens mogelijk te maken. Wij zijn het niet, die de wegen bepalen, waarop ge in Uw leven zult gaan. Wij zijn de cartografen, die de landkaart tekenen, aan de hand waarvan U misschien kortere of betere of prettiger wegen zult kunnen vinden. Meer niet. Geen enkele geest, geen enkele kracht kan meer zijn dan dat. Bij het beschouwen van uitingen door begaafden op dit terrein, zal men zich dit altijd weer voor ogen moeten stellen. Er is geen onomstotelijke leidraad te vinden.

Dit laatste maakt het misschien moeilijk voor U Uw eigen houding t.o.v. deze uitingen te bepalen. Moeilijker misschien nog wanneer ge zelf ook geestelijk begaafd zijt en juist door de voorgaande verklaring zoudt beginnen U af te vragen: Is dit dan voor mij en mijn begaafdheid niet iets wat afbreekt of de waarde daarvan vermindert? Ik kan hierop het volgende antwoorden: Te allen tijde zal elke geestelijke ervaring, die Uzelf doormaakt, of elke geestelijke impuls, U door anderen gegeven, voor U van belang zijn. Wanneer U steeds meer U realiseert wat U bent en wat U werkelijk denkt (dus meer Uzelf bent), dan kunt U nooit werkelijk verkeerd handelen. Indien Uzelf een impuls krijgt (ik stel mij b.v. het geval voor van een diagnose, die wij plotseling stellen), dan is het ongetwijfeld zaak deze diagnose later door een onderzoek zo nodig te bevestigen. Het is voor ons echter de leidraad, aan de hand waarvan wij nu verantwoord de eerste maatregelen tot genezing kunnen nemen. U voelt de ontwikkeling aan van iemand, die van U gescheiden is, b.v. een emigrant. Dit aanvoelen maakt het U mogelijk U in te stellen op de mogelijkheid, dat het aanvoelde juist is. Het maakt U dus ook mogelijk Uzelf in zoverre te beheersen en voor te bereiden, dat indien de feitelijke mededelingen komen, U onmiddellijk in staat bent zo juist en zo snel en zo goed mogelijk te reageren. Het betekent echter niet, dat U zonder nadere bevestiging al deze dingen nu plotseling als bepalend voor de waarheid moet aannemen. Datgene, wat de geestelijke gave U schenkt, is a.h.w., een waarschuwing, een richtingwijzer, meer niet. De werkelijkheid bevestigt, of ge die weg zijt gegaan, of dit werkelijk en feitelijk zo is. Want U kunt ook wel iets voorvoelen dat bijna maar niet geheel zo gerealiseerd werd. Handelende naar dit als een zekerheid, zoudt U dus foutieve maatregelen nemen, zoudt U misschien in geestelijke vervoering geraken. Het ziende als een aanduiding voor een mogelijkheid, die echter zeer groot is, zult U zich voorbereiden en met elke variant van de bestaande mogelijkheden Uzelf terecht kunnen vinden zonder grote schade.

En dan is er nog een punt. Een punt, dat ook heel vaak vooral door degenen, die zelven minder of niet geestelijk begaafd zijn over het hoofd wordt gezien. Dat is dit. Elke mens draagt zijn eigen lot met zich. Elke mens bepaalt tenslotte zelve, hoe hij het leven doormaakt, ook al wordt van buitenaf dit leven gedreven en geregeerd. De reactie en de betekenis, die het heeft, bestaat alleen voor Uzelf. U kunt door hetgeen in U leeft (Uw ware persoonlijkheid, Uw ware leven) vaak zekere stoffelijke belevingen voor Uzelf onvermijdelijk maken. Het kan ziekte zijn of dood, het kan ook het winnen van de hoofdprijs uit de loterij zijn. Deze schijnbare toevalligheden kunnen door anderen niet beïnvloed worden. De magnetiseur kan een patiënt, die zichzelf een ziekte veroorzaakt, niet genezen, evenmin als een arts dat kan. De helderziende, die ziet welk lot een ander aan de hoofdprijs zal helpen, zal niet in staat zijn - zelfs al krijgt hij dat lot in zijn bezit - te verhinderen, dat de hoofdprijs toch bij die persoon komt. Wij kunnen de persoonlijke relaties die bestaan tussen de mens en de kosmos, niet verbreken of wijzigen. Wij kunnen slechts de mens helpen deze ten gunste te wijzigen, zodat hij minder door ziekte wordt getroffen, meer geluk, waar geluk kent en minder heen en weer wordt geslingerd door de vele gebeurtenissen en invloeden, die hij op zijn pad vindt.

Dat, vrienden is de waarheid omtrent het beleven van die geestelijke gaven. Een volgende maal hoop ik de discussie hierover met U te kunnen voortzetten.

INTERPRETATIE VAN WERELDIMPULSEN BINNEN HET "IK"

Wanneer wij als "ik" te midden van de wereld staan, brengen wij de gehele voortdurend met dit "ik" in verband. Van een werkelijk kennen van het "ik" is in feite geen sprake. Het "ik" wordt slechts erkend door de reflexen en reacties, die het in zijn omgeving wekt. Een doordringen in het innerlijk, zoals b.v. bij de esoterie gebeurt, is dus in feite een in-zichzelve-vinden van de verhoudingen, die in het "ik" t.o.v. de kosmos bestaan, waarbij het kosmisch bewustzijn wordt geïnterpreteerd als relatie tot het "ik". De doorsnee-mens brengt het niet zover, maar kan veelal impulsen ervaren, die ten dele uit zijn eigen wezen voortkomen, ten dele ook van uit de buitenwereld in het "ik" worden geprojecteerd. Het is met deze laatste impulsen dat wij ons een kort ogenblik zullen bezighouden.

Wanneer het "ik" een impuls uit de wereld buiten zich ontvangt, zal het steeds trachten deze impuls te identificeren met een reeds in het "ik" bestaande waarde. Het herkennen van een impuls uit de buitenwereld is dus in de eerste plaats een trachten in eigen wezen (herinnering b.v.) deze impuls of een soortgelijke impuls terug te vinden. Met deze impuls gaat dan binnen het "ik" een realisatie gepaard van alle gevolgen, die vroeger met een soortgelijke van buiten ontvangen prikkel verbonden waren. De mens heeft vaak nogal wat moeilijkheden om datgene, wat in de herinnering - dus in het wezen - bestaat, te scheiden van datgene, wat van buiten tot dit wezen als nieuwe impuls komt. Vooral wanneer dit gaat om minder stoffelijke waarden of zuiver geestelijke impulsen, lijkt het vaak onmogelijk een scheidlijn te trekken, waarbij de onderscheiding "dit komt uit mij, dat komt van elders" mogelijk wordt. Om echter deze erkenning toch enigszins mogelijk te maken zou men zich aan zekere regelen kunnen houden.

Allereerst, wanneer in mij een plotselinge gedachte komt - onverschillig of deze van stoffelijke of geestelijke gaardheid is - moet zij buiten mij een oorzaak hebben. Ook de herinnering, die plotseling in mij rijst, wordt veroorzaakt door een associatie, dus een buiten mij bestaande, misschien niet eens bewust waargenomen impuls, die de gedachte-actie binnen mij bepaalt. Indien ik hiermede steeds rekening houd, kan ik dus beginnen met te zeggen, dat mijn totale denken - ook mijn herinneringen, mijn droomleven en wat dies meer zij - voortdurend afhankelijk zal zijn van buiten mij bestaande krachten of impulsen.

Dit alleen maakt het mij reeds gemakkelijker tot een besluit te komen. Want zo ik zonder zichtbare oorzaak of onmiddellijk in mijn wereld kenbare oorzaak een zekere reactie vertoon, een bepaalde reeks van gedachten doormaak, moet er toch buiten mij een kracht of factor zijn, die hiervoor aansprakelijk kan worden gesteld. Indien ik nu alle stoffelijke factoren zoveel mogelijk tracht te elimineren door mij dus te realiseren, wat eventueel in verband zou kunnen staan met de in mij gerezen beelden, dan kom ik tot een reeks van impulsen, die regelmatig terugkerend steeds weer in mijn wezen gerealiseerd worden, zonder dat ik ze kan terugbrengen tot zuiver stoffelijke oorzaken. Ik spreek dan over een geestelijke impuls, die van de buitenwereld uit door mij wordt erkend.

Deze geestelijke impulsen echter zullen nog te onderscheiden zijn in verschillende vlakken. Het eerste vlak is wel het zuiver menselijke. De mens denkt. Wanneer ik een zekere gedachte opvang, door een ander mens met voldoende intensiteit uitgezonden, dan kan ook zonder kenbare, zichtbare oorzaak in mij een reactie hierop ontstaan. In feite is er dan sprake van een soort telepathie, waarbij niet de boodschap wordt gerealiseerd, maar wel de reactie op de boodschap voor mij kenbaar wordt. Dit gebeurt veelal in verband met angsten en begeerten, die nu eenmaal in het menselijk leven een zeer grote rol spelen. Daarnaast kan in een enkel geval de gedachte-impuls gepaard gaan met een in ons ontwaken van toekomstbeelden dan wel herinneringsbeelden. Toch zullen deze zich steeds weer met een bepaalde persoon bezighouden dan wel met een bepaald voorwerp. Hier is dus een nauw omschreven zijn van de impuls wel een eerste vereiste. Is er geen absolute nauwe omschrijving, blijft een zekere vaagheid in de ontvangen indruk bestaan, dan is het zeer waarschijnlijk, dat deze niet uit de gedachte van één mens stamt.

Nu is het mogelijk, dat uit het communiaal denken (dus het denken der gemeenschap) een bepaalde impuls mij beroert. Er is dan een overeenstemming tussen de overheersende gedachtekracht in het totaal van een volk of desnoods een mensheid én mijn eigen denken. De sympathie, de harmonie misschien zelfs tussen mijn persoonlijkheid en deze zekere factor, doet ze mij herkennen. Ook dan zijn stoffelijk geen directe impulsen aanwezig. Geen direct kenbare impulsen althans. Wel blijkt dat een dergelijk beeld altijd weer stoffelijk juist blijkt, stoffelijk vertaalbaar is en niet alleen op zuiver bewustzijn, maar ook op praktisch stoffelijk levensvlak ligt.

Impulsen vanuit de geest ontvangen kentekenen zich vaak door een veelzijdigheid van details. Opvallend is, dat deze details veelal abstract blijven. In een dergelijk geval kan de impuls zich bezighouden met ingewikkelde processen, maar nooit als alleen binnen één persoon denkbaar of alleen in verband met één persoon denkbaar. Eerder is er dan sprake van een erkennen van een algehele tendens of mogelijkheid, die gereproduceerd wordt - mogelijkwijze - binnen de persoonlijkheid die het brandpunt van onze aandacht is op dit ogenblik. De ontvangen lering uit de geestelijke impuls is altijd uit te breiden over meer personen en bevat verder veelal zekere filosofische achtergronden, die het ons mogelijk maken ook op meer abstracte wijze in levenshouding en denkwijze deze impulsen te verwerklijken.

Dan hebben wij verder te maken met wat wij kunnen noemen de kosmische of lichtend geestelijke impulsen. De geaardheid hiervan is zodanig, dat geen stoffelijke verwerklijking, ervoor te vinden is noch een stoffelijke oorzaak. Het is als een wegvallen van een gordijn, dat ons het ware wezen der dingen heeft verhuld. Gelijktijdig realiseren wij ons dan steeds weer, dat voor ons dit wezen toch niet verandert in praktische waarde. Het inzicht, dat zo verworven is blijft vaag. Het is niet aan definities te binden en kan zelfs moeilijk in wetmatigheden worden uitgedrukt. Het betekent echter wel een mogelijkheid om onszelf t.o.v. het geheel in te stellen en wel op zodanige wijze, dat in ons eigen denken deze onverhulde toestand van waarheid of licht steeds weer bereikbaar schijnt.

Het beleven zelve in deze kosmische geaardheid komt niet zo veelvuldig voor en kan in het menselijk leven vaak tot enkele malen (2 of 3) beperkt blijven. In de lichtere sferen wordt de intensiteit van deze realisatie steeds groter. Ofschoon hieromtrent geen vaste bron te vinden is, wordt bij ons over het algemeen aangenomen, dat hier sprake is van de goddelijke impulsen, die op een gegeven ogenblik zozeer met de in het "ik" levende erkenning van dat Goddelijke in overeenstemming zijn, dat het goddelijk Wezen wordt ervaren. Deze ervaring wordt steeds weer geïnterpreteerd volgens de beperking, waarin wij bestaan.

Het is begrijpelijk, dat deze reeksen van impulsen voor het "ik" verwarrend kunnen werken. In de eerste plaats door het afwezig blijven van vaste normen, waaraan zij te kennen zijn en waardoor zij toepasselijk worden in ons eigen bestaan. In de tweede plaats door het feit, dat zij nooit geheel en al onvervormd zullen zijn. Elke reactie van het "ik" betekent gelijktijdig, dat een in het "ik" gekende waarde met de van buiten het "ik" ontvangen impuls verweven wordt. Het is dus steeds een zeer persoonlijke visie, die aan de hand van deze impulsen ontstaat. Impulsen van de buitenwereld in het "ik" verschillen echter in vele gevallen aanmerkelijk van hetgeen binnen het "ik" als impuls bestaat. De duidelijkst kenbare verschillen daarvoor kan ik hier misschien opsommen, wanneer U mij toestaat een ogenblik te definiëren wat ik met impuls van binnen het "ik" bedoel:

In het "ik" bestaan een aantal reacties en waarden, die vertraagd naar buiten kunnen treden. Zij worden weliswaar gewekt door buiten ons liggende omstandigheden, maar deze worden soms pas jaren later gereproduceerd. Een voorbeeld: Eens heb ik iets gezien wat mij zeer imponeerde. Ik heb er jaren niet meer aan gedacht en plotseling word ik mij van de begeerlijkheid ervan bewust. Het resultaat is dus een vertraagd reageren op de buitenwereld. Maar dan geen direct verband meer bestaat met van buiten komende prikkels - tenzij in een ver verleden - spreken wij hier over impulsen, onmiddellijk uit het "ik" stammende. Waar de relatie met het buiten het "ik" liggende hier veel zwakker is, zullen dergelijke impulsen over het algemeen zeer definitief zijn. Er is n.l. niets meer om ze te controleren, om ze a.h.w. te reguleren of in bepaalde banen te leiden. Een dergelijke impuls is zeer sterk en gaat vaak boven elk redelijk proces uit, dringende tot bepaalde handelwijzen. Wanneer eraan wordt

toegegeven, kan een dergelijke impuls dus na vele jaren in het "ik" dwangimpulsen wekken, die o.a. tot voortdurende diefstal kunnen aanzetten en wat dies meer zij. Wij dienen ons te realiseren, dat elke met het redelijke verknoopte impuls van buitenaf wordt gewekt. Slechts de redelijk niet beheersbare impulsen zijn vertraagde impulsen, die van uit het "ik" onmiddellijk werkzaam worden. Het zijn slechts deze, die niet controleerbaar of te richten zijn dan door lange training. En die training moet dan inhouden: het verbinden van de impuls, die uit het "ik" zonder kenbare oorzaak opkomt, met in de buitenwereld reeds bestaande waarden, waardoor wij een leidende, bewuste impuls kunnen krijgen naast de uit-het-"ik" onmiddellijk rijzende.

Ik hoop, dat ik hiermede in het kort iets heb kunnen bijdragen tot verheldering van dit probleem.

NOOT

Ter verduidelijking van het voorgaande nog het volgende. Wanneer wij spreken over de impulsen uit het "ik", moeten ook deze impulsen in de buitenwereld een oorzaak hebben. Een simpel voorbeeld kan U dit duidelijk maken. Wanneer wij gereïncarneerd zijnde op aarde leven, zullen de impulsen, die wij van buitenaf ontvingen in een vorig bestaan - of dit geestelijk of stoffelijk ware - mede hun invloed nog kunnen doen gelden in dit leven. In dit gereïncarneerde bestaan echter is de bron daarvan niet meer te achterhalen en zo wordt deze impuls gezien als onmiddellijk van uit het "ik" komende. In feite mag dus slechts worden gesproken over vertraagd van buitenaf komende impulsen (bestaande voor wat U persoonlijke impulsen noemt) en onmiddellijk van buitenaf komende impulsen, door U gewoon gezien als uit de buitenwereld tot U komende impulsen.

ODE AAN EEN ASBAK

Verzinkt ijzeren exemplaar van vaten, hol en leeg, wat hebt ge niet gedragen van al wat ik verzwegg en stil wilde verwerpen? De botjes van de kip, die taai was. De fles, die ik leegdrank in een boze bui. De schillen van de aardappels, die vierkant wat gesneden, 't resultaat waren van een stemming, koel en lui. En ... wat draagt ge nog meer? Het stof van de vloeren, de vernieuwing misschien, het oude, dat brak. Ja, misschien draagt ge zelfs beschimmelde resten van een maaltijd, van brood, of misschien wat gebak.

Gij, asbak, zijt nodig. We moeten ontladen dat alles, wat te veel wordt in ons bestaan, datgene wat dreigt ons het zijn te verzuren. Zo, asbak, zie ik U lachende aan en ik zeg: Geloofd, dat gij hier bestaat in een stoffelijk bestaan. Ik wilde alleen, dat zo iets als gij met mij door het leven kon gaan en nemen wat geestelijk mij zo bezwaart. De stof, die je denken vertroebelt, en de herinnering, die vaak het leven verzuurt. De haat, die weliswaar brengt je tot vuur, maar toch weer doet doven je eigen bestaan.

O, asbak, wat slepen we allen voor ballast! Wat heb je als mens of als geest daar nu aan! We hebben je nodig, jij, ijzeren gevaarte - of je nu leeft in de stof of de sfeer - want soms valt er iets bij ons wel in goede aarde, maar helaas op de steenrots, daar valt er veel meer. Soms leeft er in ons iets om nooit te vergeten, een licht dat je brandt door alle tijd. Maar meer leeft in ons het troebel bedenken, dat je de vreugde van het leven verleidt.

Jij, asbak, ik eer je en ik zou willen zeggen: Al ben je, onaanzienlijk in het aardse bestaan, toch ben je ons nodig, want jij draagt de rosten van wat in ons breekt aan vaatwerk en waan.

We zouden het natuurlijk ook wel anders kunnen zeggen.

Zo: Verborgen in kasten, in hoeken en gaten, gesloten, verborgen, opdat niemand het ziet, met al wat vuil is in 't eigen verleden, al, waarvan wij wensten, 't ware weer niet, draag je in jezelf een asbak, mijn vrienden, verborgen in een hoek van je hersens misschien, iets wat je vergeet, waar je niet van wilt praten, wanneer je spreekt over: De God, Die ik dien, het ideaal, dat ik ken en de schoonheid van 't leven." Maar....zeg nu eens eerlijk, zolang je dát bij, je draagt, kun je dan zijn zo licht, zo zuiver en zo wonder? Als je meent, dat het goddelijk Licht je draagt, kun je - bewarend de resten van 't verleden, met bitterheid, met haat, met

ongenoegen - werkelijk toch het goede vinden? Of wil je dan je vergenoegen met een spel van schijn, mijne vrienden?

De asbak wordt geleegd 2 á 3 maal in de week. Dat vuil kan men zolang in 't huis niet meer bewaren. Waarom dan gedachten, nog smettelijker vaak, voortdurend in 't ik weer vergaren? Het huisvuil wordt compost soms. Het land, dat ligt braak, wint daaruit zijn vruchtbaarheid. Wanneer gij Uw bitterheid over het leven wegwerpt, Uw gedachten ge gooit in het zijn, dan brengt het misschien insteê onrust en pijn in Uzelve nieuw leven, nieuwe vruchtbaarheid, nieuwe waarden in 't bestaan.

Kom, komt er een asman van de geest, laat hem niet voorbijgaan. Grijp de kans en onbevreesd gooi weg, wat je leven benauwt en beëngt: maak rein ook van binnen: dan kun je aanvaarden wat God je aan lachende vreugde ook schenkt.

Weet U, ik vind het een erg sympathiek voorwerp. Ik vind alleen dat de meeste mensen vergeten, wanneer ze er gebruik van moeten maken. Vandaar dat het zo hier en daar een rommel is. En dat valt schijnbaar in huis meer op dan in je eigen gedachten. Maar... een huisvrouw vindt zichzelf geen goede huisvrouw, wanneer ze niet eens een keer grote schoonmaak houdt. Ik zou zeggen, dat geldt voor een mens precies hetzelfde. Houd eens grote schoonmaak. Maak die zolder met herinneringen eens schoon. Er is zoveel, dat niet meer deugt. Er zijn zoveel andere dingen, die het leven het leven waard maken.

NEGENDE LES - ONTWIKKELING VAN GEESTELIJKE GAVEN

Zoals reeds werd vastgesteld, heeft praktisch iedere mens enkele z.g. geestelijke gaven. Men kan deze gebruiken en de wijze waarop hebben wij ook al besproken, maar in vele gevallen zal men zich afvragen: Hoe kan ik deze gaven ontwikkelen en - vooral wanneer ze nog latent zijn - hoe kan ik leren ze te gebruiken? In aanvulling op hetgeen wij de vorige maal reeds daaromtrent gezegd hebben, wil ik deze avond hoofdzakelijk besteden aan een aantal raadgevingen, die gebruikt zouden kunnen worden voor het ontwikkelen van voornoemde geestelijke gaven. Nu wil ik allereerst aansnijden de kwestie lichamelijke beheersing ter bevordering van geestelijke gaven. Het is begrijpelijk dat de staat, waarin het lichaam verkeert, bepalend kan zijn voor de wijze, waarop geestelijke krachten tot uiting komen. Hoe beter wij ons lichaam beheersen en in de macht hebben, hoe minder het ons kan storen, wanneer wij buiten het stoffelijke gebied bepaalde krachten willen aantrekken dan wel gegevens willen verwerven. De beheersing van het lichaam kan volgens vele scholen geschieden. Er zijn o.a. verschillende soorten van Yoga. Daarnaast zijn beheersingsleren van de meest verschillende gaardheid in omloop. Ik meen er goed aan te doen ter bevordering van lichaamsbeheersing hier enkele punten aan te stippen. Deze zijn niet volledig maar berekend op de mentaliteit en mogelijkheden van de doorsnee-westerling.

Allereerst is het noodzakelijk dat men meester is over zichzelf en over zijn lichaam. Hiertoe begint men met de ideale houding te bepalen en deze aan te nemen zonder zich door vermoeidheid te laten afleiden. Dit kan op eenvoudige wijze gebeuren b.v. tijdens kantoorwerk, bijeenkomsten, waarbij men langere tijd moet zitten of staan en zelfs gedurende z.g. visites of genoeglijke avonden. De houding moet worden bepaald in overeenstemming met datgene, wat gezond en goed wordt geacht. Over het algemeen betekent dit: gestrekte ruggengraat, die met het zitvlak een hoek maakt van ongeveer 90 graden. In het begin zal het U moeilijk vallen deze houding zonder meer aan te nemen. Op de duur echter, al blijken, dat U in staat bent die houding wel aan te nemen, wanneer U dit slechts wenst.

U zult zich afvragen, wat dit voor geestelijk nut kan hebben. Doordat men hierbij de positie van de ruggengraat en dus van de belangrijke lumbale gangliën eigenlijk beheerst, is men ook in staat door deze houding een zo groot mogelijke ontspanning te bevorderen. Wat eens een inspanning was, kan door het juist plaatsnemen van de ruggengraat tot ontspanning worden. Het grote voordeel hierbij is verder, dat bepaalde zenuwstromen a.h.w. met zo weinig mogelijk misvorming en druk kunnen werken, terwijl alle voorstellingen die met levenskracht samenhangen zoals b.v. het opwekken van de vlam, die langs de ruggengraat omhoog trekt, hier zo weinig mogelijk hinder zullen ervaren. Toch moet dit worden gezien als een eenvoudige voorstudie.

Daarna zullen wij trachten de spierbeheersing verder te ontwikkelen. Een eenvoudige wijze om dit te doen is b.v. Uzelve een bepaalde zit- en armhouding voorstellen. Dit kan b.v. zijn: het lichaam rechtgesteld als vooromschreven, de voeten recht op de grond geplaatst naast elkaar, de knieën aansluitend en de armen gevouwen, doch niet rustend op de borst maar los. Deze houding wordt ook gebruikt in verschillende z.g. beheersingsscholen, o.a. bij de Brahmiënen. De houding geeft niet alleen het voordeel, dat men leert de spieren te beheersen en ook te stalen: ze geeft ons daarnaast de zekerheid, dat wij zo dadelijk meer ingewikkelde houdingen gemakkelijker zullen kunnen uitvoeren en gemakkelijker daarin zullen kunnen volharden.

Een daarop volgende oefening, die wederom zeer belangrijk kan worden, is leren in kleermakerszit met rechte ruggengraat te zitten, terwijl de handen op de knieën steunen. Hierbij wordt een contact gemaakt voor bepaalde levensstromen, dat in het "ik" - het stoffelijke "ik" - een circulatie tot stand brengt, bevorderlijk voor afsluiting van invloeden van buiten, bevorderlijk voor overpeinzing in het "ik" zelve. Later zal men leren hierbij de hoofdhoudingen ook te gebruiken. En dan wordt gerekend, dat de nekspieren soepel moeten

zijn, maar ook beheerst, zodat de blik willekeurig gevestigd kan worden vanaf een blik op de navel als concentratiepunt - boeddhistische wijze – tot een concentratie, die gelegen is ongeveer 4 á 5 meter vóór de proefpersoon en ongeveer 2 á 3 meter boven de plaats waar zijn eigen hoofd zich bevindt.

Bij deze oefeningen brengen wij bovendien een zeker gezag over onze lichaamsdelen, onze levensstromen tot stand en daarmee ook de mogelijkheid om capaciteiten verder te ontwikkelen. Die capaciteiten zijn bij deze houding wel in de eerste plaats beschouwende (dus meditatief) en eventueel ook concentratie. Daarnaast is de houding een aanloop voor z.g. helderziendheidsoefeningen.

Bij helderziendheid is het ook noodzakelijk, dat het oog zelve goed wordt onderhouden en goed wordt geoefend. Want bij concentratie en meditatie, waarbij wij bovendien nog helderziende waarnemingen trachten te doen, zal heel vaak een staren optreden. Dit staren op zichzelf is niet goed voor het oog. Om dus dit oog in staat te stellen deze geconcentreerde beschouwing langere tijd vol te houden zonder dat schade ontstaat, zullen wij oog oefeningen maken. Deze bestaan hieruit, dat men de ogen in een richting voortdurend in beweging houdt. Men laat ze dus van boven via de neusbrug naar beneden lopen, dan weer via de ooghoek naar boven toe. Die oefeningen maakt men natuurlijk niet te veel, maar wel regelmatig. Verder is het ook goed het oog met zo zuiver mogelijk water te spoelen en wel voor- en nadat men een concentratieoefening heeft gedaan.

Er zijn natuurlijk nog vele andere mogelijkheden tot lichaamsbeheersing, maar aan het volbrengen van deze punten alleen heeft - meen ik - de doorsnee-westerling reeds voldoende werk. Zou het noodzakelijk zijn hierop later terug te komen, dan kunnen wij deze punten eventueel aansnijden in de Cursus II volgend jaar, die zich wederom ook met praktische oefeningen zal bezighouden.

Ten tweede is noodzakelijk de beheersing van het denkleven, beheersing van gedachten is niet, zoals menigeen meent, de kunst om elke gedachte afzonderlijk opzij te zetten. Wij hebben ditzelfde ook wel gedoceed, maar dat is maar een beginnerstrap. Het is een poging om te doen inzien, hoe beperkt het eigen denkleven is, hoe moeilijk het is om in dit denkleven tot concentratie te komen door het uitsluiten van beelden. Er bestaat echter een andere methode die vooral door bepaalde indiaanse medicijnmannen werd gebruikt en die voor onze doeleinden zeer goed acceptabel is.

Men neemt één gedachte, desnoods een enkel woord en tracht dit zo belangrijk voor het "ik" te maken, dat alle andere gedachten daarbij in het niet vallen. Deze methode van positieve concentratie brengt met zich mede, dat men na enige oefening in staat is elk willekeurig woord of voorwerp of elke willekeurige voorstelling vast te houden voor onbepaalde tijd, ongeacht verdere gedachteachtergronden. Deze laatste zijn dan niet storend meer. Deze concentratie is erg belangrijk, wanneer wij willen doordringen in ruimte en tijd. Hierbij is het vaak noodzakelijk langere tijd één gedachtebeeld vast te houden om daardoor indrukken te kunnen vergaren.

Direct tegenovergesteld aan deze oefening - maar even belangrijk – is de methode van algehele verslapping van gedachten. Want niet alleen moeten wij in staat zijn de gedachten te concentreren, wij moeten ook in staat zijn om gebruik te maken van de mogelijkheid - juist - door het niet gericht zijn der gedachten, indrukken in onszelf te verzamelen, die ons normalerwijze zouden ontgaan. De oefening wordt het best als volgt volbracht:

Men begint met een beschouwing. Dit mag meditatief-contemplatief geschieden, het mag ook eenvoudig een visuele waarneming zijn. Wanneer wij nu dit onderwerp in gedachten hebben, gaan wij z.g. willekeurig associëren. Dit is eenzelfde proces als b.v. door de psychiater wordt gebruikt, wanneer hij op een aantal trefwoorden een zo snel mogelijk aanvullend woord wil hebben. Bijvoorbeeld: bezem .... heks: enz. Het resultaat van deze associatieve oefeningen is, dat wij in de antwoorden, die wij onszelf geven, de beelden, die wij steeds weer naar voren brengen, niet alleen ons eigen "ik" aan onszelf kunnen onthullen, maar ook al wat binnen dat "ik" geborgen is. Van een directe ontleding zal er geen sprake zijn en daarom is het ook noodzakelijk, dat wij een geheugen oefening doen. Geheugen oefent men het best op de

volgende wijze: Men gewenne zich eraan een betrekkelijk klein aantal regels uit een boek b.v. van buiten te leren. Men doet dit in de morgenuren - twee regels van ongeveer vijftien woorden is voor een beginneling al meer dan voldoende - en tracht deze 's avonds uit de herinnering op te schrijven. Daarnaast beschouwe men een aantal voorwerpen, die willekeurig zijn neergeworpen op een blad, neme deze waar gedurende laten we zeggen vijftien seconden - dertig seconden misschien in de beginperiode - om daarna ons daar van af te wenden en zowel de voorwerpen als de positie, waarin ze zich bevinden, zo nauwkeurig mogelijk te beschrijven.

Dan doen wij verder nog iets. Wij leren n.l. onszelf om z.g. instinctief te rekenen. Ook dit is een geheugen oefening. Een voor iedereen waarschijnlijk bruikbare methode is een aantal lucifershoutjes neerwerpen, gedurende ongeveer tien á vijftien seconden daarnaar kijken en daarna de hoeveelheid opschrijven. Men zal op de duur leren a.h.w. te tellen. Het gaat erom een zo juist mogelijke uitslag te krijgen. Indien U zichzelf niet bedriegt bij deze proeven, zult U na ongeveer drie maanden van deze oefeningen een buitengewone verscherping van geheugen ondergaan en bovendien op de duur tot een bijna total recall komen: d.w.z. een geheugen, dat het mogelijk maakt ook kleine, niet bewust waargenomen punten weer naar voren te brengen.

Hebben wij onze concentratie en ook ons dwalen van gedachten nodig om door te dringen in de geheimzinnige gebieden van tijd en ruimte, om ook onze geestelijke impulsen misschien duidelijker te ervaren, dit total recall, dit totaal herinneringsvermogen is voor ons een zeer nuttige hulp, wanneer wij eenmaal komen tot uittreding en dus een werken in gebieden, die vreemd zijn aan de stof. De geheugenscholing maakt het mogelijk, dat op zichzelf zeer summiere indrukken, die de geest aan het stoflichaam kan overdragen, toch een aaneensluitend beeld blijven geven, zodat een stoffelijke realisatie van het geestelijk beleefde steeds gemakkelijker en steeds vollediger mogelijk wordt.

De oefeningen, die ik zo-even heb omschreven, moeten dus worden gezien als een drie-eenheid. Al doet men de oefeningen ook afzonderlijk om tot een werkelijk resultaat te komen moeten de drie oefeningen redelijk beheerst worden. Het gevolg zal zijn, dat wij te allen tijde de indrukken, die wij verworven hebben, zullen kunnen weergeven in de stof. Dit is zeer belangrijk. Want het betekent ook dat wij geestelijke impulsen steeds duidelijker zullen leren erkennen, terwijl wij door onze wijze van concentratie ook het beleven op geestelijk gebied aanmerkelijk gemakkelijker maken.

U zult begrijpen, dat deze eenvoudige oefeningen op zichzelf ten hoogste een aanloop kunnen zijn voor de vergroting van gaven. En hierbij is dan aangenomen, dat een zekere begaafdheid reeds erkend werd. Nu kan ik mij voorstellen, dat menigeen actief geestelijk zou willen streven, maar niet in staat is zich te realiseren, in hoeverre geestelijke gaven ter beschikking staan. Ik wil daarom hier enige eenvoudige toetsmiddelen geven, aan de hand waarvan men eigen begaafdheid op z.g. paranormaal gebied zou kunnen constateren.

Wanneer men regelmatig met anderen dezelfde woorden spreekt, de gedachten van anderen uitsprekt dan wel door anderen eigen gedachten plotseling hoort uitspreken, kan worden aangenomen, dat van een zeker telepathisch talent sprake is. Een telepathisch talent behoeft zich niet te beperken tot het stoffelijke. Wij zullen dus trachten om ook andere impulsen en invloeden op te vangen. Wij doen dit bij voorkeur alleen en wel door ons personen - overgegaan of levend - voor te stellen en te trachten hun gedachten op te vangen. Dat is in dit begin niet belangrijk. Wanneer wij echter zover komen, dat wij menen duidelijke impressies te ontvangen, zullen wij verder kunnen gaan door nu bewust gedachten te toetsen van mensen, die wij daarnaar kunnen vragen. Wanneer wij dat niet opvallend doen, zal ons al heel snel blijken, in hoeverre onze eigen begaafdheid hier reikt. Aan de stoffelijke toets en de betrouwbaarheid van het stoffelijk contact kan worden afgemeten in hoeverre een geestelijk contact op telepathische basis mogelijk is. Blijkt, dat dit contact niet betrouwbaar is of ten hoogste voor 60 a 70 % betrouwbaar, dan zal men zich dienen toe te leggen op z.g. inspiratief werk.

Inspiratief werk kan het best worden geleerd, indien men zich - en nu in gemeenschap met enkele anderen - stelt tot discussie van onderwerpen, die men niet voorbereidt en die men tracht aan de hand van opkomende impulsen zo volledig mogelijk te behandelen. Na de eerste

aarzelingen kan zich daaruit een zekere welsprekendheid ontwikkelen. Deze welsprekendheid kan gepaard gaan met een diepe gedachte-inhoud. Is dit laatste het geval, dan zal men zelf wel ontdekken, dat hierin aan de persoonlijkheid vreemde elementen schuilen en er dus van een inspiratieve werking inderdaad sprake is. Later zal men trachten dit ook op een ander terrein te doen. Men doet dit b.v. door schriftelijke prognoses te stellen: door te trachten eenvoudige gegevens omtrent andere personen a.h.w. op te vangen uit de ruimte, b.v. waar A zich op dit ogenblik bevindt.

Al deze proefnemingen op zichzelf zijn niet beslissend. Integendeel, ze kunnen heel vaak leiden tot een zeker misverstand, omdat men de mislukkingen ziet als een gebrek aan eigen capaciteiten. Wil men dit echter terzijde stellen en dus toch verder streven, dan wordt hierdoor elke fase van het "ik" geactiveerd - voor zover deze noodzakelijk is - vooral, wat in de eerste plaats op telepathische werking berust.

Een andere vaak begeerde kwaliteit is het z.g. mediumschap. Onder mediumschap wordt verstaan: het in staat zijn zich geheel of gedeeltelijk te doen beheersen of te laten leiden door geestelijke personen, of entiteiten, die niet uit deze wereld stammen: en wel op zodanige wijze, dat hun wezen wordt uitgedrukt bij verminderd, vernauwd of zelfs afwezig bewustzijn van de persoon, die in de stof deze mededelingen doorgeeft. Eerst ontstaat een mengeling van waarheid en zelfbedrog.

Mediamiciteit is ongetwijfeld bij velen aanwezig, maar wij moeten daarbij heel voorzichtig zijn. Want de aanleg tot mediamiciteit berust voor een deel op - laten we zeggen - seksuele spanningen. Het gevolg is, dat deze mediamiciteit altijd een zekere instabiliteit met zich brengt. Dit is lang niet altijd begeerlijk. Wil men dus tot een mediumschap komen, dan zal men zich er wel degelijk rekenschap van moeten geven, dat men vele onevenwichtigheden zal moeten kunnen beheersen en overwinnen, wil dit niet voor het "ik" op de duur een vloek worden. Heeft men na deze overweging toch nog lust om proeven te nemen, dan zijn daarvoor de volgende testen eenvoudig en gemakkelijk uitvoerbaar:

In de eerste plaats gebruikt men als testmiddel kruis en bord. Men wisselt voortdurend van aanzittenden, totdat bepaald is wie uit een bepaalde kring als voornaamste kracht optreedt. Op deze persoon wordt geconcentreerd. De groep zal uit 6 á 7 personen dienen te bestaan. Wanneer deze persoon nu als kern van de kring wordt neergezet, dan schaart men zich inderdaad zo, dat b.v. middels een tafelvlak een zo groot mogelijke flux van gezamenlijke levenskracht aanwezig is. Men brengt bij de persoon in de nabijheid een tekenstift, een potlood en een schrijfvak. Bij voorkeur niet gelinieerd papier. Verder make men, dat de persoon zich gemakkelijk kan concentreren door alle schelle lichten uit te schakelen en zoveel mogelijk alle storingen door geluiden - vooral onverwachte geluiden - te vermijden. In enkele gevallen zal blijken, dat de uitgekozen persoon inderdaad begint te reageren. In vele gevallen blijkt, dat ook anderen reactie vertonen. Is deze reactie vertoond, dan is hiermede een zekere vatbaarheid voor deze stemming aanwezig en dus mediamiciteit in eerste instantie wel aangetoond.

Wij zullen echter moeten nagaan, in hoeverre deze mediamiciteit met werkelijke geestelijke entiteiten kan werken en in hoeverre hier grotendeels een uiting van verdrongen complexen of een onderbewust "ik" op de voorgrond wordt geschoven. Om dit te testen is het noodzakelijk, dat elk der media, voor zover ze in zo'n kring aanwezig zijn, afzonderlijk en bij toerbeurt de gelegenheid krijgt als middelpunt van de kring te fungeren. Ongeacht de prestaties, die in de eerste maanden worden geleverd, mag geen van hen als beter of minder goed worden beschouwd. Niemand van hen zal zich vermeten te zeggen dat de doorgelopen "boodschappen" werkelijk van geestelijke entiteiten stammen. Men zal dit ook niet ontkennen. Na verloop van tijd zal een zekere gemakkelijke uitdrukking - hetzij door schrijven, hanteren van planchette hanteren van tekenstift of spreken - ontstaan zijn. Eerst nu is het mogelijk om proeven te nemen aangaande de betrouwbaarheid.

Deze proeven kunnen wij natuurlijk ook wel baseren op het fysiek. Waar dit echter in doorsnee voor zo'n medium te zeer storend is, zullen wij ons allereerst bepalen tot z.g. testvragen. Deze testvragen dienen niet als een examen te worden opgesteld. Dit zal heel vaak bij eventueel bezitnemende entiteiten of beïnvloenderende entiteiten een tegenzin verwekken en tot

eigenaardige misverstanden kunnen leiden. Men stelt echter enkele vragen of problemen, die volkomen, buiten de vakrichting liggen en buiten het bekende weten van het medium in kwestie. Men verzoekt daarvoor een uitdrukking te geven - hetzij door schrijven, spreken, dan wel schetsen - in overeenstemming met de vragen. Die antwoorden worden daarna getoetst. De persoon in kwestie mag eerst na de séance eventueel verder op de hoogte worden gebracht van de gestelde vragen. Het is daarom goed, dat in een dergelijke kring één onpartijdige aanwezig is, die niet zelf aan de zittingen deelneemt, maar wel voortdurend alle vraagstelling en leiding van de seance op zich neemt, voor zover dit noodzakelijk is. Met deze oefeningen is het mogelijk om een betrekkelijk groot aantal mediamieke personen tot een erkennen van hun kwaliteiten te brengen. Zij moeten er zich van bewust zijn, dat ten hoogste 1 op 100 tot een verdere mediamieke ontwikkeling komt, terwijl misschien 1 op 1000, inderdaad een volledige ontwikkeling tot trancemedium of goed tranceschilder (schilderes) kan doormaken. Uit het voorgaande zal U gebleken zijn, dat streven naar mediumschap ook grote nadelen heeft. Ik wil daarom een ieder ontraden zich daaraan te wijden, tenzij men inderdaad overtuigd is, dat men alle consequenties daarvan durft en wil dragen. Om elk misverstand te voorkomen wil ik ze nogmaals opsommen:

Mediamiciteit brengt te allen tijde emotionele instabiliteit met zich. Deze kan door sommigen beheerst worden, door anderen niet.

Mediumschap vraagt een zeer grote beheersing van de kwaliteit zelf om niet voortdurend als slachtoffer te vallen van willekeurige geestelijke invloeden, die van de ontwikkelde capaciteit gebruik willen maken.

Het vraagt een voortdurend groot vertrouwen, omdat in principe elke trance- of halftrance-toestand met doodsgevaar gepaard gaat. Ook wanneer dit misschien niet vaak gerealiseerd wordt, is het gevaar voortdurend aanwezig.

Verder heeft men er rekening mede te houden, dat het opwekken van tegenzin bij anderen door dergelijke bezigheden niet alleen het "ik" nadelig beïnvloedt, maar ook de gave zelf vaak een negatieve ontwikkeling geeft, waardoor slechts de minder goede kwaliteiten tot uiting komen.

Bij actief geestelijk streven zou ik dan ook niet willen aanraden allereerst mediamiciteit te ontwikkelen. Veeleer zou ik U willen raden voordien andere kwaliteiten tot ontwikkeling te brengen.

Dan hebben we al heel veel gezegd over genezing, maar het is misschien toch goed, dat ik U hier nog even enkele kleine oefeningen omschrijf, die de doorsnee-genezer, die met levenskracht (magnetisme) werkt, een vergroting van deze kracht toestaat. De eenvoudigste hiervan is: Beide voeten naast elkaar plaatsen op de aarde, een zo recht mogelijk zittende houding aannemen, waarbij de handen horizontaal worden gehouden en deze langzaam van elkaar worden afgetrokken. Zij moeten dus volkomen vlak tegen elkaar liggen - niet gespitst met de vingers naar elkaar toe maar met het gehele handvlak - en zo van elkaar worden weggetrokken. Men kan dan op de duur een zekere trilling daartussen voelen. Eerst wanneer de afstand 30 cm. is en men deze trilling nog voelt, wanneer er zich dan n.l. een zodanige lichaamsflux ontwikkelt, dat zij deze ledige ruimte zonder enig bezwaar kan overbruggen, wat als een tinteling in de handvlakken merkbaar wordt, is het niet meer nodig deze oefeningen regelmatig te doen. Het zal nu ook mogelijk zijn anderen te behandelen en de uittredende kracht in zich te voelen, zonder dat daarvoor een direct contact noodzakelijk is, zonder dat men daarbij gedwongen is voortdurend weer af te gaan op gissingen.

Een tweede oefening die ook voor iedereen is aan te raden, is de volgende: Leg een aantal voorwerpen van verschillend materiaal naast elkaar onder een doek op tafel. Ga met de handen daaroverheen en tracht de verschillende indrukken, die U krijgt boven elk voorwerp, voor Uzelf te definiëren. Op de duur zult U in staat zijn de verschillen tussen b.v. koper, ijzer en hout als een verandering van tinteling in de hand te gevoelen. Heeft U deze gevoeligheid ontwikkeld, dan kan ze U helpen bij het stellen van diagnoses, waar U dan de storing in de aura van een patiënt gemakkelijker zult kunnen opmerken. Verdere aanwijzingen op dit gebied hebt U ruimschoots gehad.

Er is op gewezen, dat de binding tussen de magnetiseur en zijn patiënt over het algemeen zo zwak mogelijk moet zijn, zodat bij de behandeling geen persoonlijke elementen de boventoon voeren. Verduidelijkend wil ik opmerken, dat dit noodzakelijk is om een kosmische werking mogelijk te maken. Elke persoonlijke band geeft een zekere bias, een zeker vooroordeel. Dit vooroordeel drukt zich niet slechts uit in de wijze waarop wij de patiënt behandelen, maar drukt zich bovendien uit in de wijze, waarop wij de krachten aan die patiënt willen geven en de wijze, waarop wij de toestand van die patiënt willen accepteren. Naarmate de binding met een patiënt sterker is, zal men geneigd zijn om de kwalen daarvan hetzij te overdrijven of te miniseren. Men zal datgene, wat gevreesd wordt van zich af willen zetten, omdat men dát de ander nu werkelijk niet gunt: omdat het een verschrikking zou zijn, wanneer die ander juist deze ziekte zou moeten hebben, etc.. Het gevolg is, dat het gebruik van de kracht niet onpartijdig is, niet evenredig en gelijkmatig en niet aangepast alleen aan de behoeften van de patiënt, maar sterk wordt beïnvloed door de wensen van de magnetiseur en de patiënten samen. U zult begrijpen, dat dit in vele genezende processen een vertraging tengevolge kan hebben.

Hier komt bovendien nog bij, dat een sterke persoonlijke binding gedurende de behandeling voor de patiënt nadelig zou kunnen zijn om de doodeenvoudige reden, dat de wijze, waarop de patiënt tegenover de genezer staat, voor die genezer ook zeer belangrijk is. Wanneer die genezer b.v. speculeert op de afhankelijkheid van de patiënt, zal blijken, dat hij hierdoor geneigd is zijn superioriteit verder uit te drukken. Er ontstaat dan een binding, die niet alleen meer kan worden uitgedrukt door patiëntgenezer, maar een overheersen, een domineren, dat bepaalde psychische factoren berust.

Een domineren over de patiënt kunnen wij nooit verlangen. Het is zelfs bij psychische gevallen niet wenselijk. Bindingen, die te vast zijn brengen conflicten en problemen. Een genezer, die een te sterke binding heeft met zijn patiënt, kan ervan overtuigd zijn dat - zodra door genezing die binding verbroken wordt - nieuwe kwalen zullen ontstaan als gevolg van het verbreken van deze binding.

Ik hoop hiermede duidelijk te hebben gemaakt waarom bij de behandeling een onpersoonlijke uitstraling van krachten en een zo onpersoonlijk mogelijk gedrag wel het beste is. Ik wil er hier onmiddellijk aan toevoegen, dat mij bekend is dat er andere en zelfs een persoonlijke methoden bestaan, die ook resultaat hebben, maar ik meen, dat deze niet passen in de westerse maatschappij.

Het is logisch, dat wij bij elke ontwikkeling van geestelijke gaven zoveel mogelijk in altruïstische zin deze gaven trachten te gebruiken. Het zal ons blijken, dat dit eerst werkelijk mogelijk wordt, wanneer wij iets bereiken. Wees daarom nooit bang, wanneer U komt tot een geringe ontwikkeling van een bepaalde geestelijke gave, om deze voorlopig voor Uzelf te behouden. Dit klinkt misschien als in strijd met het voorgaande. Maar ik kan U verzekeren, dat U - juist door U te beheersen in het mededelen van deze resultaten aan anderen en het desnoods alleen aan bevoegden en kenners op dit gebied voorleggen van Uw resultaten - voorkomt, dat anderen schade lijden door misverstanden of fouten, die bij U zijn ingeslopen. Voor degenen die helderziend zijn en die dus o.a. door oefeningen ook hun organen tegen overmatige slijtage en vermoeidheid hebben behoed, zou ik nog het volgende willen opmerken:

Probeer nooit bewust te zien, tenzij dit absoluut noodzakelijk is. Tracht wanneer U onbewust ziet de indrukken zoveel mogelijk van U af te zetten, ook wanneer zij schoon zijn. Geestelijke krachten, die zich aan U kenbaar willen maken en inderdaad goed en lichtend zijn, beschikken ook over het vermogen ondanks Uw onwil zich toch te tonen. Een grijpen naar elke schijnbare vorm in de omgeving betekent, dat U zich blootstelt aan bedrog en zelfbedrog.

Leg bij helderziendheid nooit de nadruk op de details. Deze details kunnen misschien worden gebruikt, om een ander te overtuigen, zij zijn echter voor de helderziende zelve nooit beslissend. Want deze details kunnen zo zeer wisselen, dat verschillende personen ook verschillende details waarnemen, terwijl de hoofdgestalte hetzelfde blijft. De eigen wijze van benadering - zoals reeds in vorige lessen omschreven - is bepalend voor de wijze van waarneming.

Begrijp goed, dat - om helderziendheid werkelijk in dienst van de mensheid te stellen - zij zo weinig mogelijk gebruikt moet worden om anderen nu eens even de les te lezen of aanwijzingen te geven. Zij moet zeer beheerst worden gebruikt en zo weinig mogelijk met een beroep op de paranormale kwaliteiten. Wanneer zij gebruikt wordt voor b.v. het stellen van diagnoses, moet er altijd rekening mee worden gehouden, dat het vaststellen der diagnose langs helderziende weg grote voordelen heeft, maar ook mogelijkheden tot fouten in zich bergt. Een werkelijk goed helderziend diagnosticus zal daarom trachten de gestelde diagnose slechts zeer algemeen aan de patiënt mede te delen en eerst de nauwkeurige gegevens, die werden verworven, te verifiëren - zo mogelijk door middel van deskundigen -. Hoe meer men zichzelf voorhoudt, dat men zeker moet zijn, hoe groter de mogelijkheid tot twijfel. Deze twijfel kan soms fnuikend zijn voor onze wijze van werken. Wij zullen dus deze twijfel moeten bestrijden. Dit geldt overigens ook voor praktisch alle andere soorten van werken, inclusief het ontwikkelen van mediumschap in verschillende vormen. Wij moeten er zeker van zijn, dat ons streven eerlijk is. Wij moeten ons niet vasthouden aan de verschijnselen, zoals die bij anderen zich hebben voorgedaan, of zoals zij in boeken omschreven staan doch aan verschijnselen, die zich zo eerlijk mogelijk bij onszelf vertonen. Wij moeten, wanneer in ons een zekere drang ontstaat om uiting te geven, deze uiting echter beperken tot datgene, wat verantwoord gegeven kan worden. Een redelijk censorschap op alle paranormale kwaliteiten - uitgezonderd dan bij een absoluut wegvallen van eigen bewustzijn - is wenselijk en aan te raden.

Hiermede heb ik dan enkele raadgevingen en aanwijzingen gegeven, die U misschien van nut kunnen zijn. Ik wil hier onmiddellijk aan toevoegen, dat wij de volgende maand in het tweede gedeelte op alle vragen - dienaangaande - desnoods ook in meer persoonlijke zin - zullen ingaan. Dit gaat zover, dat degenen, die vragen te stellen hebben maar niet zelve deze cursus bijwonen, doch regelmatig - hetzij door lezing of door het bijwonen van een andere cursus - daarvan kennis kunnen nemen, ook de ze vragen mogen stellen, mits op een door het bestuur omschreven wijze gesteld en mits de beantwoording dan ook letterlijk kan worden overgebracht, zoals ze door ons wordt gegeven. (Dit is dan voor het bestuur eventueel verder te bezien, in hoeverre men daarop wil ingaan.) In meer algemene zin wil ik nu nog even terugkomen op het actief geestelijk streven, omdat wij tenslotte tot een verwerkelijking moeten komen van ons eigen wezen, ons eigen vermogen op aarde en in de sferen.

Onze activiteit ligt niet in het jagen naar resultaten. Onze geestelijke activiteit is eerder te zien als een aanvaarden der mogelijkheden en - bij het erkennen der mogelijkheden - het gebruiken daarvan. Actief geestelijk streven betekent, dat datgene, wat ons gegeven wordt - dus datgene wat wij in onszelf als mogelijkheid erkennen - zoveel mogelijk gebruikt wordt ten voordele van anderen. Hoe meer wij in staat zijn ons streven te gebruiken voor een grotere kring, hoe meer ons dit in onze ontwikkeling ten goede komt en hoe meer wij ook de geestelijke krachten, die de aarde trachten te helpen, dichterbij de wereld kunnen brengen. Voor ons uit de geest geldt, dat naarmate een mens meer altruïstisch werkt op aarde met zijn geestelijke gaven - zelfs wanneer deze zeer beperkt zijn - voor ons een mogelijkheid wordt geschapen de mensheid te helpen, terwijl dit, zodra men egoïstisch de problemen benadert, niet meer mogelijk is.

Actief geestelijk streven is niet afhankelijk van stoffelijke of morele wetten in de algemeen gangbare zin, maar het is wel afhankelijk van een voortdurend ten goede streven volgens eigen beste weten.

De hoofdregel die voor een ieder moet gelden is deze: Stel nooit, dat U ouder, wijzer, verstandiger of begaafder bent dan een ander. U kunt dit nooit beoordelen. Zeg nooit, dat de consequenties van deze of gene daad voor een ander minder ernstig zijn dan de goede resultaten, die U zelve daarmee meent te bereiken. Tracht - wanneer onaangename consequenties zouden optreden door het gebruik van gaven - niet zelf eraan te ontkomen en deze af te schuiven op anderen. Probeer zoveel mogelijk andere mensen en vooral hen, die minder begaafd zijn, te behoeden voor onnodig leed.

Gebruik Uw gave in bescheidenheid, want zij is U niet gegeven als een punt ter verheffing maar alleen als een verplichting te meer om de mensheid te dienen. Degene, die dit alles kan aanvaarden en verwerkelijken, zal door zijn wijze van leven en gebruik van geestelijke gaven,

voor zichzelf ongetwijfeld de goddelijke Kracht dichterbij brengen en een beter begrip krijgen van de goddelijke werkingen. Hij zal daarnaast in staat zijn om anderen dichterbij te brengen bij een begrip van de werkelijkheid. Alleen dit doel te bereiken is van uit ons standpunt reeds alle offers waard.

Verder blijkt nog, dat degenen, die zich op onzelfzuchtige wijze voortdurend wijden aan het heil van hun medemensen, degenen, die trachten zelfs in hun eigen leven voortdurend zo te handelen, dat zij anderen niet schaden, een voortdurend intenser gevoel van eenheid krijgen met geestelijke waarden en krachten, zodat zij op de duur in een groot gedeelte van hun leven gedragen kunnen worden door anderen. Dit betekent niet, dat hun leven zelve minder belangrijk wordt maar wel, dat zij meer kunnen bereiken in minder tijd, dat zij meer en intenser kunnen beleven met minder middelen. Voor de geestelijke ontwikkeling en bewustwording is dit ongetwijfeld zeer belangrijk.

Toch mogen wij deze punten niet voorop blijven zetten, wanneer wij in de meer praktische zin actief geestelijk gaan streven. Dit zijn de verschijnselen, die wij als gaven Gods kunnen omschrijven. Het is niet aan ons om deze af te dwingen, het is niet aan ons om er naar te zoeken. Wel is het onze taak te zoeken naar de eventuele talenten, die ons gegeven zijn en die wij nog niet ontplooiden. Het is onze taak deze zo goed mogelijk te ontwikkelen en zo goed mogelijk te gebruiken. Eerst de mens, die geleerd heeft naast zijn stoffelijke ook zijn geestelijke capaciteiten te ontplooiën en te gebruiken is in ware zin een volledig mens.

DE HOF VAN EDEN

O, wonder paradijs, waarin de innerlijke rust en vrede je doet voortbestaan en 't leven in de rust van 't zijn de mens in strijd niet meer doet ondergaan maar leven, altijd voort! Waar is ons Eden dan gebleven?

't Is gegaan met de wind van het menselijk denken. 't Is gegaan met 't begeren, dat mensen doorgloeit. 't Is gegaan met de strijd om méér te wezen. 't Is gegaan met de duizenden vrezen, waardoor je aan stof steeds blijft geboeid.

Eden, droom van menselijk begeren, gawe van God aan wat als schepsel eens door Hem werd voortgebracht, gij zijt nog steeds een werkelijkheid. Maar dolend in een nacht van onbegrip, gejaagd door onbegrepen tijd, kan de mensheid U niet vinden.

Want Eden is de zon, die leven geeft. Eden is God. Die in alles leeft. Eden is wensloosheid van het bestaan, wanneer je begrijpt, waarom je leeft.

Eden is een streven, dat geen moeite kost, omdat het de kern van het "ik" is, waarnaar je streeft. Eden is een droom van eeuwigheid, werkelijk geworden in der mensens ziel, wanneer ze ontwaken uit de beperking van hun eigen denken.

Gij zoekt een paradijs? Ge draagt het altijd met U. Want in U leeft een eeuwigheid, waarin geen ondergang bestaat, waarin zelfs alle tijd geen sporen achterlaat en al het zijn, tot werkelijkheid geworden, U één maakt met het Al.

Maar voor de poort van Eden staat een engel met een vlamvend zwaard. Ons streven om onszelf te wezen, ons vrezen voor dat, wat wij moeten ondergaan en ons begeren - niet om de werkelijkheid te leren maar om rijker te worden - is dwaasheid en waan.

Wij kunnen de engel met het zwaard verwinen, wanneer wij zoeken in onszelf naar de wet, die alle leven regeert. Die wet luidt: Eén zijn alle dingen. Liefde zonder persoonlijk doel is de kern en de werkelijkheid van het goddelijk bestaan. Het zijn zelve is niet onze wil of taak: het in het wezen van de Schepper, waarvan wij ons bewust worden.

Dit is de sleutel tot de Hof van Eden. Maar om er binnen te gaan moet men niet alleen de inhoud van de sleutel verstaan, doch haar hanteren en zo ontsluiten de weg, tot eigen ziel. Dan eerst vindt men de eeuwigheid, uitgedrukt in stof én geest. Dan wandelt men met God en kan men eens ook binnengaan in Zijn wezen. Zodat - wanneer Eden vergaat het leven voortbestaat, dat is de adem Gods en werkelijkheid.

TIENDE LES - HET GODDELIJKE WERK

In de schepping heeft elke mens zijn eigen plaats, zijn eigen lot, zijn eigen moeilijkheden en ook zijn eigen mogelijkheden. Wij kunnen die mens beschouwen als een deeltje, dat in het Al bestaat. Doen we dit, dan blijven er zekere vrijheden over, bestaan er bepaalde mogelijkheden. Maar één ding is er niet, dat is de onmiddellijke verbinding met het Goddelijke, met het totaal van de kosmos, Vandaar dat onze groep gelooft deel te zijn niet slechts van de kosmos, maar direct deel te zijn van de scheppende kracht, die daarin leeft. Dat betekent voor ons, dat al hetgeen wij doen onderhevig is aan kracht van het Goddelijke. Alle verschijnselen zijn een uitdrukking van het Goddelijke in hun meest verschillende waarden. Alles kan worden herleid tot God.

Nu zijn wij onszelf over het algemeen van dit Goddelijke slechts zeer ten dele - soms zelfs niet - bewust. We zijn in staat ónze fouten te maken. We dwalen soms wat, we dolen soms wat. We zijn niet altijd reëel, zoals dat heet. Maar achter dat alles blijft toch het Goddelijke als kracht schuilen.

Nu zijn er bepaalde regels en wetten, die voor ons eigenlijk uitdrukking geven aan deze kosmos aan het goddelijk Wezen in ons. Al hetgeen in overeenstemming is met deze wetten, met deze regels is dus het Goddelijke, dat zich in ons openbaart. Een persoonlijkheid bezittende, zo-even een ego hebbende, zoeken wij ongetwijfeld naar onze eigen wijze om dit aan zo-even gevoelde in ons leven tot uitdrukking te brengen. Dit is een taak en een werk, dat wij verrichten. Het Goddelijke werk is in de eerste plaats en vóór alles: Het volbrengen van de goddelijke wil, zoals wij die menen te kennen en aan te voelen, te allen tijde, overal en zonder enige aarzeling. Hierbij is het niet belangrijk of wij toevallig nu precies zo handelen als de wereld goed noemt. Daarbij is het ook niet belangrijk, van welke krachten wij gebruik maken. Belangrijk is slechts, wat wij als wezen, als persoonlijkheid, voortdurend in zo groot mogelijke harmonie zijn met God. Dat al hetgeen wij op aarde trachten te verrichten een uitdrukking is van onze eenheid met God. Zo verrichten wij, wanneer wij eerlijk en oprecht streven op aarde, het Goddelijke werk.

Aan dat goddelijke werk zijn zeker wel enkele beperkingen verbonden. Het is ons niet altijd mogelijk om het geheel van de goddelijke kracht te overzien of te kennen. Maar aan de andere kant hebben wij gaven gekregen. Gaven, die in het normale menselijke bestaan teloor gaan. Gaven, die wij misschien niet eens helemaal begrijpen: waarvan wij niet altijd precies weten wat wij er nu eigenlijk mee aan moeten. Deze gaven echter stellen ons in staat - U hebt dat in de voorgaande lessen kunnen horen - om uit de kosmos zelve krachten te putten, om ook krachten te verwerven uit alle waarin sferen, waarin enige harmonie met het Goddelijke nog bestaat. Het trachten - ongeacht de werkwijze of de methode, ongeacht hetgeen voor ons persoonlijk nu het belangrijkste wordt in onze taak - steeds elke goddelijke kracht, die wij vinden, te realiseren, tot uitdrukking te brengen, is het voornaamste, dat wij in deze cursus hebben getracht U te leren. En dan moet ik even samenvatten, wat wij o.m. besproken hebben.

Wij hebben U erop gewezen, dat helderhorendheid en helderziendheid ontwikkeld kunnen worden. Dat zelfs de normale gevoeligheid voor gedachte-uitstralingen en invloeden in de omgeving van groot belang kunnen zijn voor onze eigen ontwikkeling. Wij hebben U zelfs uitvoerig ingelicht over de mogelijkheden van geestelijke genezing. Wij hebben U ook gewezen op de risico's, die daarin schuilen en de verplichtingen, die dus op een ieder blijven rusten, ondanks het aanvaarden van of het werken met geestelijke genezing. We hebben getracht U een inzicht te geven in dat eigenaardige samenstel van krachten, waarvan wij voor onszelf toch steeds weer het middelpunt zijn.

Eén ding heeft boven alles weer de boventoon gevoerd in elke les: Geloof in het bovennatuurlijke, maar handel volgens de rede. Werk met de krachten van het Goddelijke, ook

al zijn ze op aarde niet erkend en noemt men het humbug of tovenarij: maar zorg daarnaast, dat ge voor Uzelf volledig verantwoord blijft. We hebben U steeds weer gezegd: "Denk erom, je bent mens en als mens moet je leven." Dat is erg belangrijk. Want hoe kunnen wij Gods werk volbrengen, wanneer wij trachten ons te verwijderen uit de wereld, waarin wij bestaan? Het feit alleen, dat ik leef in mijn wereld, dat U leeft in de Uwe, is een bewijs, dat de kosmische krachten zelve ons dit als deel van het leven hebben gegeven. Wij hebben geen recht dat te verwerpen. Wij moeten blijven aanvaarden - altijd weer en te allen tijde - datgene wat de Schepper ons geeft. Geen vlucht van de ene wereld naar de andere, geen zoeken naar bovennatuurlijke krachten om daarmee te ontkomen aan onze eigen wereld. Wel altijd weer streven naar vergroting van onze eigen vermogens op alle terreinen, zowel redelijk als wat geloof, wat bovennatuurlijk vermogen betreft.

Het is Uw taak - wanneer U ernstig streeft naar een kosmische harmonie, wanneer U ernstig streeft naar een bewust en een verantwoord leven - om op alle gebied steeds weer zo goed, zo verantwoord mogelijk te handelen. En wanneer U soms in twijfel bent, dan is er altijd één vraag, die de oplossing het best geven kan: Schaad ik een ander daarmee? Doe ik dit slechts ten voordele van mijzelf? Indien ge op één van beide vragen met "ja" kunt antwoorden, beschouw dan Uw voornemen nogmaals. Zolang ge eerlijk kunt zeggen: "Ik zoek in mijn streven, redelijk en stoffelijk of geestelijk, zonder ontkenning van mijn huidige wereld en toestand en mijn verantwoording - zoals die hier bestaat - de mensheid te helpen, de kosmos meer tot uiting te brengen, een groter bewustzijn te scheppen en een grotere vrede, dan kunt U handelen, dan bent U volledig vrij.

Ongetwijfeld zullen er vaak in zo'n ontwikkeling tegenslagen zijn: We zullen trachten iemand te helpen en het zal niet direct gelukken. Ge zult roepen om raad en die raad zal juist nu niet gegeven worden. Ge hebt misschien lange tijd geschouwd, vele geesten gezien en opeens is Uw wereld ledig en beperkt tot Uw eigene alleen. Dan lijkt het wel eens of er een soort verraad aan U wordt gepleegd. Dan hebt ge het idee, dat ge benadeeld zijt, dat het niet goed meer is. Juist wanneer U werkt met de krachten, die we in deze cursus met U besproken hebben, zal dat verschijnsel vaak voorkomen. Maar bedenk dan één ding: Het gaat hier niet om Uw gerustheid of om Uw vrede: het gaat om harmonie met de kosmos. Wanneer in Uzelf een voldoende vertrouwen op God aanwezig is, wanneer ge voldoende gelooft aan licht en lichtende kracht, wanneer ge voldoende vertrouwt op een leiding van een goddelijk en scheppend Wezen, dan zult ge al die dingen kunnen aanvaarden. Dan zult ge vaak begrijpen, dat een falen soms noodzakelijk is. Ge zult misschien begrijpen, dat die raad voor U absoluut fataal zou kunnen zijn, wanneer hij nu gegeven werd, dat hij Uw eigen bewustzijn zou stilzetten. Het zou zelfs kunnen gebeuren, dat U juist - wanneer al die gaven zich zo zonder meer zouden ontwikkelen - losgeslagen zoudt zijn van de werkelijkheid.

Bedenk wel, dit leven met alles wat U is overkomen en wat U nog overkomen zal, dit bestaan met al zijn inhoud, is Uw taak. Het is deel van het Goddelijke werk, dat gij te volbrengen hebt op Uw eigen Wijze. Ge zult daarin Uw besluiten moeten nemen volgens Uw beste weten. Ge zult daarin steeds weer Uw eigen falen moeten erkennen, wanneer blijkt, dat ge nog niet voldoende één zijt met het Goddelijke. Maar boven dit alles staat de grote zekerheid, dat - wanneer ge eerlijk streeft, eerlijk zoekt - nooit één weg, die ge wilt gaan, voor U gesloten kan blijven.

Zeker, U zult vaak onaangenaamheden meemaken. U zult ontdekken, dat het soms erg moeilijk is om nu uit te maken, wat droom is en wat waarheid. Werk dan met de middelen, die U gegeven zijn. Blijf vóór alles een redelijk mens. Sta met beide benen op de grond. Laat U niet van de kook brengen, Onverschillig door wat voor eigenaardige verschijnselen dan ook. Het is Uw taak niet te oordelen over de wereld of over de mensen. Het is Uw taak zelfs niet die wereld te veranderen of te verbeteren op Uw manier. Het Goddelijke werk is en blijft te allen tijde alleen maar: Een zoeken naar eenheid met God, en die eenheid zo goed mogelijk manifesteren en openbaren daar waar je door de goddelijke kracht bent, geplaatst te midden van de schepping. Het Goddelijke werk is één-zijn met de schepping. Niet door haar te begrijpen en haar te beheersen - daarvoor zijn we te klein - maar door haar te aanvaarden door in haar zo eerlijk mogelijk te allen tijde en overal te zoeken naar het Goddelijke.

In deze zin trachten wij steeds weer U iets te geven. Niet om U alleen maar iets rijker te maken. We zouden misschien met minder moeite U meer overtuigende, meer fantastische verschijnselen kunnen tonen. We zouden U misschien gemakkelijk met geweld helderziende kunnen maken. Maar U zoudt er niets aan hebben. Het gaat er ons om deze eenheid te vinden, En dan mag ik hier voor die laatste keer, dat we dan spreken over deze onderwerpen, misschien ook iets vertellen over ónze wereld en óns denken. (Dat hoort er eigenlijk niet bij. Het gaat hier over actief geestelijk streven en per slot van rekening: U leeft in deze wereld en daar alleen moet Uw activiteit voorlopig tot uiting komen.)

Onze wereld kent ook een actief geestelijk streven, kent ook een zoeken naar waarheid, kent ook haar plotselinge resultaten, haar mislukkingen, net zo goed als bij U. Zij kent haar vreugde en haar vrede, wanneer eenheid met God is gevonden. En op andere ogenblikken een soort honger, die je jaagt om te zoeken naar daden, naar een uitdrukking voor wat in je leeft en wat je nog niet duidelijk genoeg beseft.

In onze wereld is het woord "God" wat anders dan bij U. God is een gevoel. God is iets, wat je aanvaardt. En deze God, Die wij aanvoelen bepaalt voor een heel groot gedeelte ons handelen. Want wij kunnen onze persoonlijkheid niet prijsgeven. Ieder van ons heeft zijn eigen persoonlijkheid, zijn eigen denkwijze. En slechts in een betrekkelijk los verband kunnen wij samenwerken.

We aanvaarden gezamenlijk één wet, aanvaarden het gezag van hen, die wijzer zijn dan wij. Maar zo goed als U op aarde zoekt naar een uitbreiding van Uw vermogens, elk op Uw manier, zo zoeken wij dit in onze sferen. Ook wij zoeken ernaar om dit verborgene, dat in ons leeft, nog steeds intenser tot uiting te brengen, steeds verder te doen uitgroeien. Niet alleen voor onszelf, maar voor de gehele wereld, tot alle grenzen tussen de sferen, kunnen verbleken en de waarheid overal kan bestaan.

Een beperkte waarheid is een leugen, dat weten wij. Dat weten wij misschien, intenser, smartelijker dan U. Juist in onze beperking, in ons ik-zijn, zullen wij voortdurend een deel van de waarheid moeten misvormen. Dat is het tolgeld dat wij betalen, wanneer wij het "ik" nog steeds als centrum blijven zien van het zijn, wanneer ons denken nog beperkt is. Die tol betalen wij zowel als U. Maar het behoeft geen pijnlijke tol te zijn, het behoeft niet smartelijk te zijn. Want wanneer wij alleen maar trachten de goddelijke wil, zoals wij die ervaren, zoals wij die kennen, voortdurend te vervullen, het werk Gods te volbrengen in onze eigen wereld en in elke wereld, die daarvoor openstaat, volgens ons beste weten en kunnen, zal al dat andere vanzelf wel komen. Juist de onzelfzuchtigheid, waarmede je tracht je werk te volbrengen, is de zekerheid, dat het werk zegen brengt.

De aanwijzingen, die U ontvangen hebt in deze groep, zullen zeker niet allen in staat stellen om nu plotseling een nieuwe wereld te betreden, een nieuwe bewustwording te vinden. Maar voor enkelen althans kunnen ze een begin betekenen, een begin van een zelfstandige ontwikkeling. Anderen zullen tenminste enig begrip hebben overgehouden van al hetgeen mogelijk is, al hetgeen kan worden bereikt. Vraag niet meer. Wij kunnen U niet meer geven dan op een wijze, die ons onverantwoord lijkt. En geloof me, we durven heel wat op onze verantwoording nemen. Maar niet dit: Een mens gaven geven, die hij zichzelf niet verworven heeft.

Daarom willen wij aan het einde van deze bijeenkomst - het einde ook van deze cursus - dan zeggen: "Vrienden, het is noodzakelijk voor U, dat U Uw eigen leven leeft, zo goed als u kunt. Het is noodzakelijk voor U, dat U allereerst stoffelijk elke verantwoordelijkheid draagt en eerst daarnaast uitgrijpt naar de geestelijke hulpmiddelen. Het is voor U noodzakelijk, dat ge te allen tijde weer bereid zijt om zelve de verantwoordelijkheid te dragen voor al hetgeen ge doet. Slechts dan kunt ge resultaten boeken. En wanneer de gaven in U ontwikkeld worden, wanneer ge meer en meer leert af te gaan op andere, misschien intuïtieve krachten, dan zult ge ook leren, dat deze zich in het normale leven inschakelen. Niet daarbuiten staande als een buitengewone begaafdheid, maar als iets wat in je leven binnenkomt en er een zo hecht en intens deel van gaat uitmaken, dat je je niet meer kunt voorstellen, dat je handelt zonder ook deze gave, deze waarde mede te betrekken in al wat je doet. Het heeft geen zin te trachten

boven de mensheid uit te groeien. Het heeft wel zin te trachten steeds meer en beter mens te zijn met een steeds groter gebruik van alle mogelijkheden, die in dit mens-zijn gelegen zijn."

Indien U op deze wijze na het einde van deze cursus wilt verdergaan, zoekende en lerende misschien, strevende misschien, anderen helpende, dan ben ik ervan overtuigd dat dit geen verloren tijd en geen verloren moeite is geweest. Voor ons niet en voor U niet. Want in een eerlijk streven U geestelijk wat verder te brengen en wat meer rust en vrede te geven hebben wij het werk Gods volbracht, zoals wij het zien. Gij, gij zult Uw vrede vinden. Uw geluk en Uw kracht in het volbrengen van het Goddelijke werk in, Uw eigen wereld op Uw eigen wijze.

HET EGO

Dit is natuurlijk maar een kleine beschouwing. Want over het "ik" is onnoemelijk veel te zeggen. Het "ik" van de mens bestaat nu eenmaal uit verschillende gebieden en verschillende waarden.

Daar is het "ik" met zijn bewuste denken, dat gelijktijdig beperkt en gericht wordt door het z.g. karakter, de stoffelijke eigenschappen. Dat verder wordt beïnvloed - via het onderbewustzijn - door alle herinneringen, die er bestaan en dat bovenbewust verder geleid wordt door stromingen uit de omgeving. Een "ik" echter, dat toch altijd blijft berusten op redelijke of pseudo-redelijke processen. Het stoffelijk gedeelte van het "ik" is gebonden aan de vaststelling, het constateren. Het kan zich alleen van zichzelf volledig bewust zijn, wanneer het een omschrijving geeft van alle punten afzonderlijk en deze dan bijeenvoegt in een beeld, dat voor het "ik" aanvaardbaar is.

Dit laatste betekent, dat het z.g. redelijke vaak een vertekening inhoudt van de werkelijkheid. Het is een weergave van de beperkte wereld, waarin de mens leeft door zijn beperkte begripsvermogens en wat dies meer zij. Het menselijk voorstellingsvermogen is zelfs soms zo beperkt, dat kenbaar voorkomende toestanden voor het "ik" als niet mogelijk worden gezien en daarom eenvoudig als mogelijkheid verwaarloosd. We zien anderzijds, dat reëel geheel niet-bestaande waarden voor het "ik" volgens een proces - dat redelijk (pseudo-redelijk) mag worden genoemd - zo actief worden, dat de mens daardoor geheel wordt geregeerd en beheerst in al zijn doen, denken en handelen, ofschoon de waarde buiten hem dus fictief blijft. Dit "ik" is noodzakelijk in een wereld, zo beperkt en zo vast van vorm als de stofwereld, waarin men leeft.

Daarnaast echter bestaat ook de geest. Die geest heeft enkele voertuigen, die aan de stof gebonden zijn. Een astraal voertuig b.v. zal meestal stoffelijke vormen simuleren. Het zal de gedachteprocessen van de stof zelfs ten dele imiteren, ofschoon de snelheid iets groter is en de inhoud ervan intenser. Daar staat tegenover, dat het niet zo wordt uitgewerkt, als de gedachtebeelden zelf minder omvattend zijn.

Wanneer wij echter ook deze werelden van materiële gebondenheid gaan verlaten en wij komen tot het werkelijk geestelijke bestaan, dan ontdekken wij, dat het "ik" plotseling zijn gehele waarde schijnt te veranderen. Er is geen rede meer. Er is geen redelijk proces meer. Het redelijk proces is ten hoogste een weerkaatsing van een gevoelsbeleven. Ik meen te mogen stellen, dat het "ik" - in de geest althans - in de eerste plaats gevormd wordt en in stand wordt gehouden door een gevoel, dat de relatie vaststelt t.o.v. de hoogste sferen en de laagste, ook zonder alle waarden te begrijpen. In het gevoel wordt dus een evenwicht gezocht tussen verschillende werelden. Dit gevoel bepaalt de wijze, waarop men in de eigen wereld reageert.

Leeft men in de stof dan zal dit geestelijk wezen ook wel degelijk zijn emotionele gesteldheid trachten stoffelijk weer te geven. Maar de rede misvormt, vervormt. Zij kan niet de directe levensaanvaarding, die voor de geest in de lichtere sferen, zo kenmerkend is, stoffelijk overdragen. Er is dan ook geen direct verband te zien tussen een stoffelijke uiting en het geestelijke deel van het "ik". Integendeel. Heel vaak is een stoffelijke uiting slechts zo ten dele, geestelijk, dat het werkelijke wezen aan de stoffelijke vormen en handelingen niet kan worden herkend. Wij moeten dat goed begrijpen. Wat dus op aarde het "ik" lijkt, is in ieder geval geen directe weergave ervan. Hoe sterker de geest doorwerkt in de stof, hoe meer dit

schijnbaar onredelijke, dit gevoelselement, natuurlijk in alle handelingen de overhand gaat krijgen. Het bepaalt dan min of meer de situatie, die wordt ingenomen of wordt geproduceerd aan de hand van eigen leven

Alles wat het stoffelijk "ik" (dat ik zo even omschreef) beleeft, wordt omgezet in gevoelens, in emoties. En eerst in deze emotionele vorm kan het werkelijk doordringen tot het geestelijke deel van het "ik". De ervaringen, die in de beperking van de stof worden opgedaan, zijn echter voor dit geestelijke "ik" van groot belang. Want door de beperktheid en de eenzijdigheid van de invloeden - ook op emotioneel gebied - zal het mogelijk blijken om een bepaalde stuwung te veroorzaken, een bepaalde richting te geven aan het beleven van het geestelijk "ik".

Nu zal hier een vraag kunnen rijzen: "Gaat dit stoffelijk "ik" dan geheel teniet?" Ik meen daarop te mogen antwoorden, dat dit inderdaad het geval is. Het stoffelijk "ik", zoals U het thans kent, blijft niet voortbestaan. Het kan nog enige tijd simuleren zichzelf te blijven door lagere voertuigen waarin dit begrip nog heerst. Maar het werkelijke "ik" is niet meer identiek met de uitingvorm, die wij op aarde het ego hebben genoemd. Het is gelijktijdig méér door een veel groter besef voor al, wat er bestaat en minder door een niet meer zo redelijk combineren en deduceren, als het "ik" op aarde steeds heeft gedaan.

De kern van het "ik" is de ziel. Die ziel blijft altijd tegenwoordig. Wij weten, dat b.v. zuivere materie tot leven kan komen, beziel kan worden zonder dat er in feite nog van een geestelijk "ik" sprake is. Het geestelijke deel sluimert nog volledig, is niet ontwaakt en heeft nog geen bewustzijn. Aan de hand van steeds opeenvolgende ervaringen ontstaat dan tweeledige reactie. De eerste: Een zoeken naar het redelijke beheersing van de omgeving, een aanpassing aan de omgeving in de stof. De tweede: Een verwerken van invloeden - meestal in het begin alleen als gunstig en ongunstig - op een hoger niveau. Zo is de ziel eigenlijk de kern geweest van zowel stoffelijk als geestelijk bestaan.

Die ziel te beschrijven is moeilijk. Wij noemen haar vaak een direct deel van de goddelijke kracht. Dat we daarmee zeer onvolledig zijn, zal U duidelijk zijn. Want per slot van rekening, wij kunnen niet alleen maar stellen, dat we een deel van de goddelijke kracht zijn. We moeten meer zijn. Dan spreken we ook nog wel eens over een afzondering van het Goddelijke. Maar het Goddelijke is ondeelbaar, is één. Ook dit is dus niet reëel of redelijk. We kunnen hoogstens zeggen, dat het bewustzijn, dat aan de hand van de werking der ziel ontstaat (zowel in geest als stof), een ik-heid vormt, die zich nog niet van eigen wezenskern geheel bewust is.

Dan lijkt het mij verstandig om het "ik" van de mens in te delen in drie factoren.

De eerste: Uitgaande van de ziel, goddelijke wil en scheppingsdrang, al-bepalend. Daardoor levenskracht zijnde, onafhankelijk van vorm en van uiting.

De tweede: Geest: een gevoelsverhouding waarin eigen relatie tot andere delen van de kosmos wordt vastgesteld en het "ik" zo komt tot een gedeeltelijke harmonie (misschien later een algehele harmonie) met het zijnde. Hierin kan de ziel dan haar eigen eigenschappen binnen de geest volledig openbaren versmelten deze beide tot eenheid en houdt het "ik" als handelend wezen op te bestaan. Het blijft echter als een centrum van bewustzijn waarin het Goddelijke Zichzelf erkent.

Het derde deel van het "ik". Zogenaamde redelijke vermogens, gepaard gaande met erfelijke factoren. Deze tezamen vormen een lichamelijke grens, waarbinnen het geestelijke zich kan uiten. Gelijktijdig vormen ze een reservoir, waarin stoffelijke ervaringen kunnen worden opgeslagen en de geschapen toestanden tot elkaar in relatie kunnen worden gebracht volgens de wetten der directe omgeving,

De stof zal altijd voor de geest gelden als een aanvulling van vermogen tot kennen, tot ervaren en dus vergroting van emotionele inhoud. De geest dient waarschijnlijk (ofschoon wij dit niet zeker weten) de ziel als middel tot erkenning, waardoor een bewustzijn deel kan uitmaken van de schepping en - deel uitmakende hiervan - daarin opgaan zonder zich zelf te verliezen. Het geheel der schepping zo makende tot één wezen. bewust in alle cellen van het geheel, harmonisch buiten alle maten, volmaakt en oneindbaar, niet vernietigbaar.

Een derde en laatste vraag die ons dan blijft, is dit: "In hoeverre zijn redelijke processen voor het "ik" van belang?" Mijn antwoord daarop is: "Redelijke processen zijn voor de mens, voor het "ik", slechts in zoverre belangrijk. Als zij hem in staat stellen te beleven binnen zijn eigen wereld. Naarmate met het redelijke een intenser beleving kan worden bereikt en een groter harmonie, zal het redelijke in verhouding belangrijker lijken. Het gaat echter niet om de verklaring, maar om het verschijnsel. Het gaat niet om de beheersing van begrippen, maar om de beleving van goddelijke waarden. Het gaat niet om het bestaan of niet-bestaan in één of meer werelden, maar om een aanvoelen van het totaal-zijnde: en om het geopenbaard-zijnde van uit het "ik" te dienen door met het "ik" daarvan bewust deel uit te maken. Het redelijk proces heeft daarmee betrekkelijk weinig van doen. Het is voor de mens de aanloop tot verdere geestelijke beleving. Het is voor de geest soms een middel tot benadering van de mens. Verder is het onbelangrijk. Gevoelswaarden, die ook op aarde bestaan (zoals geloof), zijn in feite voor het "ik" veel belangrijker dan alle rede ooit kan zijn. De mens in zijn wereld zal dit echter nog niet beseffen. Het zij hem dus voldoende zijn eigen "ik" zoveel mogelijk tot homogeniteit op te voeren, tot een eenheid van denken, weten, handelen en gevoelen (ervaren), waarin hij zichzelf te allen tijde geheel en zonder innerlijke verdeeldheid weet."

Wie zo bestaat op aarde, leeft reeds het leven van de geest, ongeacht de stoffelijke uiting. Geest, die zo bestaat, heeft het bewustzijn ook van de stoffelijke werelden, zonder daarom ook maar één glimp van het licht te verliezen, dat zich als vrede in haar wezen in of buiten de sfeer openbaart.

VERGEVEN EN VERGETEN

Het is heel moeilijk om te vergeten in de zin van uitwissen uit je bewustzijn. Al wat een stofmens meemaakt wordt neergegrift in zijn onder bewustzijn en blijft te allen tijde deel van zijn leven uitmaken. Je kunt niet iets geheel vergeten door het uit te wissen. Wanneer men dan ook spreekt over vergeven en vergeten, dan doen wij er goed aan ons eerst te realiseren, hoe je zoudt kunnen vergeten.

Op het ogenblik dat wij iets doormaken, heeft het voor ons een bepaalde betekenis. Een betekenis, die naar wij menen vaststaat. Toch zal bij een later terugzien heel vaak blijken, dat invloeden, die wij op de een of andere wijze als zeer schadelijk hebben ervaren, tenslotte ons een hulpmiddel waren in het leven. Ons oordeel staat dus niet vast. De feitelijke indruk staat wel vast. Wij kunnen niet vergeten door het feit uit te wissen. Maar wij kunnen wel vergeten in die zin, dat we al hetgeen er aan lelijks, aan onaangenaams, aan haatwekkends in zit, trachten te vervangen door een begrip van de lering, die het ons heeft gegeven, van de geestelijke ontwikkeling, die wij er misschien aan te danken hebben, ja, zelfs van al datgene, wat ons daardoor stoffelijk mogelijk is geworden.

Wij weten dat Jezus de zonden van de tollenaars, van de Farizeeën, van de Sadduceeën, die daar bijeen waren om een vrouw te stenigen, in het zand schreef met een takje. En toen zij beschaamd heengingen, wiste hij het uit. Toch mogen wij aannemen, dat de kennis, die hen tot dit neerschrijven in staat stelde, in hem behouden bleef. Jezus vergaf niet door de kennis eenvoudig teniet te doen. Ik meen zelfs, dat hij dat niet eens gekund zou hebben. Maar wat hij wel kon, was voor de buitenwereld het geheel wegwissen. En daar komen we dan op een tweede betekenis van het vergeten.

Het vergeten kan betekenen, dat wij tegenover de buitenwereld nooit de slechte dingen van anderen zullen noemen. Het heeft geen zin. Wanneer eenmaal de daad is afgerekend, wanneer er geen noodzaak is te hameren op het kwaad om meer kwaad te voorkomen, dan is het beter dat dit rust: dat het wordt geïnterpreteerd als een invloed in ons eigen leven zonder daarbij ons nog op een persoonlijkheid te richten. En dan wordt misschien ook het vergeven gemakkelijker.

Je kunt zeggen, dat menig mens veel zal moeten vergeven. Maar daar staat tegenover dat ook hem of haar veel vergeven moet worden. Want wij zijn niet volmaakt, niet als mens en ook niet als geest. Wij zijn niet in staat het totaal der schepping te overzien. En in vele gevallen zullen wij dingen doen, die o.i. goed zijn, terwijl ze gelijktijdig voor anderen ellende betekenen, grote mistoestanden. Laat ons allereerst begrijpen, dat het voor ons nodig is

anderen te vergeven, anderen niet aan te rekenen wat ze doen: al is het alleen maar omdat wijzelf toch evenals zij misschien wreed zijn, ongeluk kunnen brengen of veroorzaken, kunnen kwetsen. Begrijpen we dat, dan wordt ook het woord "vergeven" voor ons omschrijfbaar.

Vergeven betekent: niet aanrekenen. Wanneer iemand je kwaad doet en je vergeeft niet, dan is het of je een vordering op hem hebt. Dan eis je a.h.w. als een soort geestelijke Shylock je pondje vlees. Dat heeft men mij aangedaan en dit zal ik wreken. Ik kan nooit meer die mens benaderen zonder weer op te eisen, wat van mij is. En natuurlijk, daar hebt U gelijk in. Want een ieder, die t.o.v. U schuldig is, heeft een zekere verplichting. Maar niet tegenover U, tegenover de wereld. En daarin ligt misschien de grootste fout. Wij hebben geen recht om te zeggen dat anderen tegenover ons iets goed moeten maken. Evenmin als anderen het recht hebben om te zeggen, dat wij al hetgeen wij in hun leven misschien betekend hebben, moeten goedmaken. Want dat kunnen wij niet. Dat kunnen ook die anderen niet. Wanneer wij dan begrijpen, hoe de vele wreedheden, die in de wereld gebeurd zijn, eigenlijk samenhangen met een noodlot, dat groter is dan mensen, wanneer wij begrijpen hoeveel van het onrecht, dat gebeurt, geboren wordt uit een eerlijke overtuiging, uit een andere wereldbeschouwing misschien, zullen wij misschien kunnen leren vergeven door te zeggen: "Dit is mij wel aangedaan, maar niet door deze mens. Door een kracht, die groter was."

Ik mag het misschien met een voorbeeld duidelijk maken. De Japanners en ook de Duitsers hebben in hun kampen onnoemelijk veel wreedheden bedreven. Wij behoeven daar geen doekjes omheen te draaien, dat is overal bekend. En wij kunnen onmiddellijk verdergaan door te zeggen dat ook anderen in hun kampen heel vaak wreedheden bedrijven of bedreven hebben. Maar kunnen wij nu b.v. een Japanner veroordelen omdat hij handelt volgens hetgeen hij geleerd heeft? Volgens hetgeen zijn opvoeding is en zijn wereldbeeld? Mag men een Japanner b.v. veroordelen, omdat hij voor een gevangene een voeding goed genoeg vindt, die tenslotte ook in zijn land voor velen voldoende moest zijn? Men kan natuurlijk wraakzuchtig blijven en zeggen: "Ja, maar er zijn er zoveel door gestorven. Ik heb er zoveel door geleden." Maar heeft dat zin? Was het hier die mens afzonderlijk, die dit deed? Of was het een macht van onbegrip en kwaad? Kijk, daar moeten we die mens kunnen vergeven, want er zijn andere dingen, die wij niet kunnen beoordelen, die hem misschien minder schuldig maken of anders schuldig dan wij denken. Wij hebben geen recht ons te wreken.

En wanneer dat nu eenmaal het geval is, dan moeten wij zoeken naar de goede inhoud. Dan moeten wij zeggen: "Nu ja, in al die ellende hebben wij toch ook iets geleerd." Wij hebben misschien iets ontdekt van onszelf en van anderen. We hebben begrepen, waar onze zwakten en onze fouten lagen. We hebben misschien nieuwe krachten ontdekt, die wij nooit meenden te bezitten. En dan vergeten we maar, dat dit lijden allemaal zo persoonlijk was. Probeer een beetje afstand ervan te nemen. En dan zeggen we alleen tegen onszelf: "Alles wat ik in het leven kan doen om te voorkomen dat een ander - zelfs degene, die mij dit heeft aangedaan - een gelijksoortig lijden zal ondergaan dat zal ik doen." Dan heeft men de ware zin van vergeven en vergeten gevonden. Datzelfde kun je zeggen t.o.v. de Duitsers. Dat kun je zeggen t.o.v. al diegenen, die lijden hebben veroorzaakt. En je kunt dit uit het grote overbrengen in het kleine.

Een mens heeft je in je leven misschien veel leed bezorgd. Hij heeft je misleid en uitgebuit. Dat kan. En het kan heel erg pijnlijk zijn. Er kan een grote schuld zijn ontstaan tegenover jou. Maar denk je eens in, mens, wat was de bron hiervan. Wat was de oorzaak? Was je misschien zelve mede schuldig? Was het de omgeving, de opvoeding, waren het de omstandigheden? Kun je beoordelen, in hoeverre die ander werkelijk schuld had? Kun je beoordelen, werkelijk en oprecht, in hoeverre je een eis tegenover die mens moogt stellen. Ik vrees van niet. Zou je dat willen doen met volle hardheid, dan zou het hele leven recht hebben om elk falen ook aan jou te wreken. Vergeef, opdat U vergeven worde. Zeg dan: "Ik heb veel geleerd. Ik heb misschien veel bitterheid ervaren. Maar het zal mij in staat stellen in de wereld beter te zijn en anderen een dergelijke bitterheid van lijden te besparen." Zeg dan niet: "Hoe groot is het onheil, dat mij is overkomen." Maar zeg: "Hoe groot is de lering, die ik eruit heb mogen ontvangen." Het is moeilijk, maar het is de enige weg om te komen tot een werkelijke bewustwording.

Vergeeten is niet het uitblussen van alle herinnering, maar wel het uitblussen van elke persoonlijke relatie, die anderen zou doen haten, verwerpen of verachten. Vergeven wil niet zeggen dat het is alsof die feiten nooit geweest zijn. Het wil meer zeggen: Vergeven wil zeggen, dat jezelf geleerd hebt, wat dit lijden kan betekenen en dat je het daarom elke andere mens zult besparen én het niet zult aanrekenen aan hen, die je dit aandeden, omdat je begrijpt dat ook zij misschien door veel lijden, door veel ellende bedreigd worden. En zoveel te gemakkelijker zal het je vallen te vergeten en te vergeven, wanneer je bovendien nog bedenkt, dat met de dood het leven niet teneinde is. Wanneer je bedenkt, dat elke ziel met zijn eigen daden en verantwoording verder zal moeten worstelen in een ander leven, in licht of duister, in lijden of in vreugde, in dood en ondergang om toch nog weer voor zichzelf het enig ware terug te vinden: het goede. Iemand, die wreed is, iemand die schuldig is, is te beklagen, want hoelang zal het duren, voordat hij - met een volledig bewustzijn van wat hij heeft gedaan - het licht weer kan aanvaarden, vrij kan zijn? Bedenk ook dit.

Het klinkt misschien erg bijbels wanneer ik er op wijs, dat in het Oude Testament staat: "Mij, is de Wrake, zegt de Heer." Mag ik het interpreteren in onze zin? Alle kwaad en alle onrecht wrekt zichzelf, doordat het onrecht zich vasthecht in de geest en daar overwonnen moet worden binnen de mens zelve, voordat hij verder kan gaan. Wanneer wij dit weten, wanneer wij begrijpen, dat die kleine smarten van ons misschien een afgrondelijke smart van eeuwen betekent voor degenen, die het begaan heeft, zullen wij dan nog zo hard zijn? Kunnen wij dan niet zeggen: "Ik vergeef het. En ik zal trachten dit kwaad voor een ieder te beperken, zover ik maar kan. Ik zal niet haten, want ik weet, dat meer dan mijn haat het eigen wezen je eens zal tonen, wat je misdaan hebt en hoe."

Wanneer je zo vergeven kunt, valt vergeten niet moeilijk. Want dan vergeet je eenvoudig, dat het jou alleen betroffen heeft en dan zie je het als een kracht, vol van onrecht en onheil, die over de wereld hangt. Dan besluit je voor jezelf om niet meer te denken aan je eigen belang, maar te vechten tegen het duister dat voor zoveel anderen dreigt: licht te brengen en vreugde, opdat de wereld licht en vreugde moge worden opdat er geen reden meer moge zijn voor iemand of iets op de wereld om te haten, zich te willen wreken. Ja, opdat er niemand meer zal zijn die zich zo gedraagt tegenover anderen, dat er nog vergeving nodig is. Zo werkt men dan mede tot het ontstaan van een wereld, waarin vergeten een misdaad zou worden, omdat het erkennen van het leven is het erkennen van de vreugde die in de uiting Gods is gelegen.

BRANDING

Golven, die altijd maar weer tegen de kust slaan, watermassa's, die zich schijnen uit te storten op het strand, die uiteenspatten tegen de rotsen. Het lijkt ons vaak, dat het gehele geweld van de zee tot uiting komt in de branding. Toch is het niet haar werkelijke kracht, die wij hier zien. Het is een verschijnsel aan de oppervlakte. Het is datgene, wat alleen maar haar bewogenheid t.o.v. van een ander element, de lucht, aangeeft. In zichzelf is de zee rustig, is zij diep en bergt zij haar geheimen.

Zo is ook heel vaak veel van ons handelen en denken op aarde en in de sferen de branding van het werkelijke wezen. In ons verbergt zich een diepte, die wij soms zelf niet eens durven of kunnen doorgronden. Een diepte, waarin geheimen schuilen, waarin schoonheid geborgen is naast mogelijkerwijze minder aanvaardbare waarden. Maar onze contacten met een omgeving, met een wereld, brengen in ons de noodzaak onszelf te bewegen en ons aan te passen en ons te uiten. En zo richten wij dan onze krachten naar die punten, waar ze weerstand vinden, opdat wij onszelf niet in de ruimte zullen verliezen. Onze branding is slechts een poging om onszelf te blijven en toch de contacten met onze wereld af te reageren. Het is misschien daarom, dat wij van branding kunnen zeggen:

Eeuwige golfslag, soms suizende zang, soms daverend geweld, eeuwenlang heb je je wetten aan 't land gesteld, bent stukgeslagen op de kusten en tot de diepten terug gesneld.

Zee, wanneer jij eens zou rusten, de luchten zouden ledig zijn en zelve zou je dra verdwijnen. De kracht van 't aards bestaan tekent de lijnen, die je begrenzen, zoals de krachten en

noodzaken van daad en verlangen zijn de kusten, die omringen de mensen en hun geestelijk streven,

Branding, je bent een symbool van het beperkte leven, dat eindelijk toch eens komt tot rust, omdat de zee met zee vereend niet kent meer grens en kust, maar een oneindigheid waarin zee en zee, en zee en lucht, ja, al wat is in ene stroom tezamen glijdt, een cirkelgang, die tekent het bestaan. Een cirkelgang, die blust de vorm en waant de begoocheling stil doet zijn.

Als de branding van het leven is geblust, dan blijft de lijn nog over van God, tonend eens Zijn schepping, voordat komt de rust en niets meer is.

Maar uit het duister soms herleeft een aarde en een zon. Dan zweeft een zonnestelsel - zoals eens, toen 't menselijk zijn begon - en wordt uit hitte, uit geweld weer zee en lucht geboren. Een zee, die dan ter kust weer snelt als branding, zoals tevoren de zee eens zong een wiegelied, soms sprekende met bruto geweld, maar nimmer zeggende 't geheim, dat in de diepte is verborgen.